خبریاله

(ناول)

ډاکټر عبدالهادی حماس

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دکتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم:

خبریاله ناول

لیکوال:

ډاکټر عبدالهادي حماس

د چاپ شمیر:

۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ کال:

۱۳۹۷

کمپوز:

محمد صدیق علمي

خپرندوی:

ماشاءالله کتاب پلورنځی

ګردیز ښار غزني لین

د عبدالحمید ګردیزی تجارتي مارکیټ

اړیکې: ۰۷۷۵۱۷۳۸۰۷ // ۰۷۸۹٦۳۱٤۲٤

:۰۷۹۹۷۳۰۲۷٤

بشپړ حقوق خوندي دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه ريښتوني خبريال ته چې خپل سپېڅلي مسلک
ته ژمن او له خپله ارزښته خبر وي.

ډاکټر عبدالهادي حماس

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ستر ځواک په ستر او مهربانه نامه

د سر خو ټکي

کوچنی وم لومړنی زده کړې مې پرمخ بوولې، هماغه مهال مې د يو چا له خولې د ژورناليست کليمه واوريده خورا ښه راباندې ولګېده ،دومره پـرې پـوه شـوم چـې ژورناليست په راډيو کې کار کوي په هغه وخت کې راډيو ګانې دې ګوتو په شـمار وې ډيرې ارزښت منې وي نو ما هم فکر کاؤ چې ژورناليست يا خبريال دې نړۍ تر ټولو مهم کس دی او تر ټولو ستره دنده لري ،ځکـه چـې پـه معنـوي لحـاظ ددې دندې ارزښت ورځ تر بلې زما په زړه کې ځای نيو کله يې چې په ارزښت ښـه ډاډه شوم نو ،له هماغې لحظې مې هوډ وکړ چې زه بايد ژورناليست يا خبريال جوړ شم ورو ورو له دولسم ټولګي نه دفراغت وخت رانيږدې کيده ما هم کلکه پوښتنه کولـه چې زموږ په جنګ ځپلي هيواد کې چيرې د ژورناليزم پوهنځي پيداکړم او د هغه د پاره کانکور ورکړم ،خو تقدير بيـا بلـه پريکـړه وکـړه زمـا د فراغـت سره هيـواد پـه جګړوکې ؤ ننګرهار چې هغه مهال پرامنه ولايت ؤ پوهنتون يې دې ژورناليزم څانګه نه درلوده زما دوهم انتخاب طب شو زه يې دې طبابت لوري ته بوتلم او ژورنـاليزم راځخه پاتې هيله شوه

سره ددې چې زما دې هيلې له نيمګړي کيدو وخت وتلی خواوس هم د خبريـالي جذبه راسره ده کله کله وايم کاش يو ښه خبريال واې او په دغه اغيزمنه دنـده کـې مې دې زړه له تله خلکو ته خدمت کولی

شايد خلکو ته سوال پيدا شي چې دا مهال تر ټولو بريالی مسـلک طبابـت دی هـم پکې خير دی او هم پکې خرما تاسې څنګه ژورناليزم خوښ دی حال داچې ته يـو تر ټولو لوړ مسلک طبابت کې خپلې چارې مخته بيايې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ځواب دادی چې له طبابت هم ژورنالیزم ارزښتمن او مهم مسلك دی ځکه چې ډاکتر یوه انسان ته په یوه وخت خیر رسوي خو خبریال په یـوه وخـت کـې ډیـرو انسانانو ته خیر رسوي، طبیب په یوه وخت کـې یـو کـس لـه درده خلاصـوي خـو خبریال که خپله دنده په په سمه توګه تر سره کړي په یوه وخت دې ډیرو دردونه او ستونزې هواروي ،خو سرچپه ځومره چې خیـر رسـونکی دی بیـا پـه شر کـې هـم کتلوي اغیز کوي که ډاکتر بې غوري وکړي یوه کس ته دې مرګ ګـواښ او خطـر پیښوي خو که خبریال غفلت وکړي نو بیا شاید یوه ټولنه ووژني

ډاکتر په یوه وخت کې دې یوه ناروغ غړ اوري او خبریال بیا دې یوې چامعې غـړ اوري دې یوې جامعي اواز پورته کوي دې هغوي په سـتونزو کـې دې هغـوی سره دې سیوري په ډول تر اخره مل وي

نن سبا رسنۍ چې دې نړۍ څلورمه قوه ورته ویل شوې ده همدا جورنالیست یې پر مخ وړي یوازې همدا خبریال یې د چلوولو ځواك لري ،که یوه ټولنـه ویښـه وي حتما راز به یې دې راویښیدو همدا خبریـال وي ،دې رابیداریـدو بنسـټ بـه یـې جورنالیست جوړ کړی وي او دې هغوي له برکته بـه پـه هـوښ او د خپلـو حقونـو غوښتلو ته څك ناست وي

همدارنګه که یوه ټولنه د غفلت سره ژونـد کـوي ،لـه خپلـو حقونـو نـاخبره او لـه بدبختیوسره مل وي نو شاید ښه خبریـال ونـه لـري او یـا هـم خبریـال یـې خپـل مسولیتونه هیر کړي وي کنه دې ښه خبریال په شتون کې دې ټولنې ناخبري او بې غوري ناشونې ده

زه پوره باور لرم چې خبریال دې ټولنې سترګې ،غوږ او غړ دی

که یوه ټولنه له ښه خبریاله محرومه وي نو هغه په حقیقت کې دې بـدن لـه سـترګو ،غوږونو او ژبې بې برخې ټولنه ده دې یوه نیمګړي انسان په څیـر هـیڅ دې ژونـد بساینې قسمت نه لري

په نړي کې خوځښتي او انقلابي کسان خپل بدلون دې خبریال او پـه دوی پـورې اړند رسنیو له برکته منځته راولي کنه چې رسنی نه وي ډیر اغیزمن سیاست مدار هم چې ډیر څه یې دلاسه پوره وي څه نشي کولی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هر حال دې خبريال په ارزښت که هر څومره وغږيږم هم کمه ده دا چې خبريال څوک دی ښه به دا وي چې ناول کې يې ولولی

د ليکنې په پای کې دې ليکوالې او ژورناليستې اغلې رڼا دوراني غورځنګ نه دې زړه له کومي مننه کوم چې د نـاول پـه اړه يـې نيکـې مشـورې راکـړې ،او دنـاول منځپانګې په لا ښه والي کې راسره مرستندويه وه ،همدارنګه ګران ورور افضل زيـار نه مننه کوم چې زما د کاري بوختياؤ له کبله يې زما ملتيا وکړه او دې نـاول ايـډيټ يې راته په ورين تندي ومانه خدای ج دې دواړه نه کموي

په هيواد کې دې ژمنو خبريالانو دې ډيريدو ،هوساينې او دې هغوي پر وجود کې د برکتونو په هيله

ډاکتر عبدالهادي حماس

پکتيا ګرديز

۹/۱/۱۳۹۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماشاءالله خپرندويه ټولنې يادښت

ماشاالله خپرندويه ټولنه چې نوى يې په کار پيل کړى دې خپلو هيوادوالو دې پاره په علمي ډګر کې له ډيرو هيلو سره ميدان ته راوتلي او دې زړه له تله غواړي چې په علمي ډکر کې خپلو هيوادوالو ته خدمت وکړي

په مورنۍ ژبه دې اثارو چاپ په هيواد کې يوه مهمه اړتيا ده ،او دغه اړتيا او تشه دې ماشاالله خپرندويې ټولنې مسولينو ښه درکړې ځکه خو کلک هوډ لري چې ددغې مهمې اړتيا دې پوره کولو دپاره پريکنده ګامونه واخلي

دا ټولنه په ويجاړ هيواد کې د دعلمې مشالونو د روښانه کولو په وزله غواړي د هيواد هره لوړه او تياره ژوره روښانه کړي خپل دې ملي ژبو ليکوالان وهڅوي تر څو نوې پنځونې وکړي په خپله مورنۍ ژبه کې ليکنې او ژباړې وکړي او ماشاالله خپرندويه ټولنه يې ورته په معياري ډول د چاپ په ګاڼه ښکلي کړي

ماشاالله خپرندويه ټولنه هوډ لري چې دې معياري کتابونو د چاپ په برخه کې له خپلو ليکوالانو سره اوږه په اوږه ودريږي د هغوي دې تشويق دپاره د هغوى وړتيا وي د ګران هيواد د وګړو مخکې کيږدي

دادى نوى پيل يې د هيواد په کچه پيږندل شوي ليکوال ډاکتر عبدالهادي حماس له کتابه کوي او د هغه پنځلسم اثر چې ناول دى او خبرياله نوميږي چاپوي او ستاسې ته يې د لوستو دپاره چمتو کوي

موږ باورلرو چې دغه له تلوسې ډک کتاب به ستاسې ادبي تنده ماته او تر پايه به مو دې لوستو دې پاره ځان سره وساتي

موږ به په راتلونکي کې هم نورګټور کتابونه چې د هيواد په خير او ښيګڼه وي ستاسې خدمت ته وړاندې کړو او له لوستو به مو برخمن کړو

موږ به ليکوالان وهڅو چې په نورو ژبو کې اړين کتابونه وژباړي او زموږ په واک کې يې راکړي ،تر څو موږ يې چاپ کړواو ټولنې ته دې لا ښه خدمت جوګه شو

دپرمختللي افغانستان په هيله

درنښت

استاد نورعلي همتيار ځاځي

د ماشاالله خپرندويې ټولنې مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د کماندېو ځواکونو قومندان د یوه ټېپي سرتېري د کټ په ژۍ ناست ؤ، هغه ته د مورال ورکولو په اراده يې د هغه مېړانه ستايله، چې ټليفون يې وشرنګېده، ژر يې د ځنګ جيب ته لاس کړ خو ټليفون يې هلته ونه موند، د تليفون کړنګا ته نور هم ځير شو، تر څو يې اصلي ځای ومومي، ښي لوري ته د کټ په سر يې پرې سترګې ولګيدې، پر سکرين د نوم له کتو سره جوخت لکه موچۍ چيچلی کس تيارسی ودرېده؛ ځکه چې ټليفون دده په سر د يو عصاب خرابي مشر- قومندان ؤ؛ ژر يې غوږ ته ونيو. ورته وويل شول:

ياسر قومندانه! بېړنی خبر دی.

- موږ چمتو یو، خو قومندان صيب خير خو دی؟
- د کماندېو سرتېري دې ژر تيار کړه؛ رښا د هېواد مشهوره خبرياله په خپل دفتر کې برمته نيول شوې؛ دفتر دې لوړپوړيزو ودانيو په پنځم پوړ کې دی. موږ اړيو د الوتکې په وسيله د دې لوړ پوړيزې ودانۍ له بامه سرتېري پرې را ښکته کړو، له لاندې اړخه ختل ناشوني دي يوې ډلې مو هڅه وکړه خو ټول وويشتل شول؛ برمته کونکي ډېر ماهره او جنګيدلي کسان لري که له لاندې بيا هڅه وکړو هم له زيان پرته کومه ګټه نه لري. ياسر په خبره کې ورولېده قومندان ته يې وويل دوی څه غواړي؟ موخه يې څه ده؟

هغه ځواب ورکړ:

د رښا په بدل په زندان کې د لوی انسان تښتونکي خدای داد د خوشي کېدو غوښتنه کوي؛ رسنۍ هم راغلې دي پېښه په ژوندۍ بڼه خپروي، هېوادوال ټول منتظر دي، چې کماندېو سرتيري څه کوي. بريا ګټي او که له برمته کونکو ماتي خوري؛ خو ياد ساته ياسره موږ رښا ژوندۍ غواړو ،زموږ کمه تېروتنه هم د لوی زيان لامل کېدای شي.

ياسر : موږ چمتو يو قومندان صيب! خو له بامه الوتکه شايد لوړپوړيزه ودانۍ ونړوي؛ دا ودانۍ شايد د الوتکې د ناستې تاب ونه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان : له موږ سره د هلیکوپټر یوه ماهر پیلوټ د تعمیر په سر د ناستې ژمنه کړې او د هر ډول زیان څخه د مخنیوي ډاډ یې راکړی دی.

یاسر : موږ چمتو یو، خو یوه ستونزه لرو، زموږ نښان ویشتونکي ټیپي دي روغتون کې بستر دي، اړینه ده چې د رښا له دفتر سره خوا کې دوهمه لوړپوړیزه ودانۍ هم زموږ په واک کې وي، هلته باید یو نښان ویشتونکی ولرو.

مشر قومندان وویل: ته اندېښنه مه کوه، موږ هلته داسې نښان ویشتونکي ځای پر ځای کړي دي چې ګل هم نه خطا کوي، تاسې ته مو هیلېکوپټر را غوښتی، له پاسه مو پر لوړپویزې ودانې ښکته کوي نور په خپل نظامي هنر ستاسې دنده ده، چې دوښمن څنګه مهار کوئ. یاسر چې نوی ځوان ؤ او په کم وخت کې د سترو مافیایي کړیو په ماتیدا او ځپلو مشهور ؤ د امر مو پر ځای کېږي ځواب سره یې ټیلفون پرې کړ. په خپلو سرتېرو یې غږ وکړ: په دریو دقیقو کې چمتو شئ. د دوی له چمتو کېدو سره سم یاسر قومندان د دوی د چمتووالي ارزیابي پیل کړه؛ مګر د لیکه شویو سرتېرو په څنګ کې یې شریف سرتیری تر سترګو نه شو، په بیړه یې زنګ ورته وواهه ورته ویې ویل: شریف زمریه! ته دا بېړني عملیات وګوره او ته د تا تری تم کېدل وګوره؛ ته خو پوهېږې، چې زما داسې عادتونه نه خوښېږي.

- قومندان صیب! په یوه ښته کې بند پاتې یم، یوه ډله خلکو د رښا خبریالې دفتر تر برید لاندې نیولی دی غواړي، چې رښا له ځان سره برمته کړي، ډېر بد حال دی له هماغه اړخه ډېر شور او د ډزو غږونه اورم.
- موږ هم په هغه دفتر عملیات کوو، وسله درسره شته؟
- هو
- نو زموږ تر رارسېدو کوم اقدام ونه کړې، وضعیت په چټکۍ سره څاره، رښا ته هر ګواښ خپل ګواښ وګڼه، هغې ته زیان ټولو کمانډو ځواکونو ته زیان او بدنامي ده، نو خپل ځواکونه بدنامي ته مه پرېږده، برمته کونکي څاره او وګوره چې دوی څو تنه دي په دغه ځای کې ستا شتون ډېر اړین دی، موږ مکلف یو چې رښا ژوندۍ وژغورو؛ دې پیښې ځای ته ټولې رسنۍ راغلې دي، د کمانډو ځواکونو دې عملیاتو جریان په ژوندی بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپروي، که موږ په دې عملياتو کې برياليي نه شو نو موږ ته به بلا ستونزې جوړې کړي.

سرتېري ښه صيب! وويل.

شريف د رڼا دفتر ته په ډېرش متري کې ولاړ ؤ غوښتل يې ځان ته يو ډاډمن ځای پيدا کړي، چې په ننبه شوې مرمۍ يې له غاړې سره تېره شوه، سر يې ټيټ کړ او ژر له ده سره نږدې خونې ته ننه وت، خپله وسله يې راواخيسته، مرمۍ يې تېره کړه د تيارسۍ په ډول يې دفاعي حالت ونيو؛ د وره له چولې يې دهلېز ته وکتل، د رڼا فتر مخې ته يې په يوه ساتونکي نظر ولګېد، چې وارخطا وارخطا يوې بلې خواته ګوري څو له حمله کونکو کوم کس پرې وار لومړی نه کړي. له کيڼ لوري يې د ضربه يي مرميو غږ واوريده، ساتونکي هغه لور ته په دفاعي حالت کې د خپلې وسلې زخه ونيوله، چې له بله اړخه يې مرمۍ په کپرۍ ولګېده، له درز سره په ځمکه ولوېده. د هغه له لوېدو سره سم شريف يوه ډله برمته کونکي وسله وال وليدل، چې د وژل شوي ساتونکي په خوا کې د دفتر په لور په بيړه اوچت ګامونه اخلي؛ ترڅو خونې ته ننه وځي او هدف ترلاسه کړي. شريف پوه شو چې دوښمن موخې ته د رسېدو په حال کې دی په غړېدلو سترګو يې دا ظلم ليدل ونه شو زغملی په دې خاطر، چې وحشي وسله وال د رڼا عزت ته زيان ونه رسوي، د قومندان امر يې له ياده وباسه، لاس په ماشه دهلېز ته راووت دوه وسله وال يې داسې له مخې لرې کړل لکه د اړې په وړاندې د ونې برغنډونه، چې غورځي، هغوی د ده مرميو ته مقاومت ونه کړ په ځمکه ولوېدل، شريف دريم کس په زخه کړ خو له پير مخکې يې سينه يې وسوځېده درې غبرګې مرمۍ يې له سينې ووتې سترګې پرې تورې شوې وسله يې له لاسه ولوېده نور نو وسله والو ته ميدان خالي شو هغوی په بيړه د رڼا د دفتر په لور رهي شول. وسله والو کسانو دفتر ته له داخلېدو سره سم شور او ځوګ جوړ کړ، دوی هڅه کوله، چې په خپلو قهرجنو او وحشيانه غږونو او د وسلو په ښکاره کولو رڼا وارخطا او ووېروي، ترڅو د دوی له غوښتنې سره سم هغه څه وکړي، چې دوی يې ورته وايي. دوی په دې تمه ؤ چې رڼا به يې په ليدو زارۍ پيل کړي او چغې به ووهي خو رڼا د دوی د تمې خلاف لکه يو زړه ور سپاهي د برمته کونکو په ور ننوتو، په دوی غږ وکړ ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې رانه شئ، تاسې بې اجازې زما دفتر ته نشئ راتللای، په بیړه ووځئ. د ډلې مشر ورنږدې شو د تمانچې میل یې د رڼا په سر کېښود ورته ویې ویل:

شور ونه خورې کنه ماغزه دې شیندم، تا له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ د ډلې په اړه دې د انساني قاچاق راپور خپور کړ او له کبله یې زموږ مشر خدای داد ونیول شو؟ تاسې له موږ اجازه اخیستې وه، چې زموږ قوي ډله دې تیت او فرق کړه او د مشر له سیوري دې محرومه کړه؟ تاسې موږ ته لویه ضربه راکړه، په میلونونه روفۍ زیان مو راورساوه؛ زموږ د ټول کاراوبار خنډ شوئ، تا موږ نه پېژاندو چې له موږ سره سر وهل له کمر سره سر وهل دي. له موږ سره د داسې لوبې جرئت خو تر اوسه چا نه ؤ کړی، تاسې دا جرئت له کومه کړ؟ له موږ سره د مخامخ کېدو لپاره خو زورور خلک هم سل ځله فکر کوي، بیا اقدام کوي؛ ځکه هغوی پوهېږي، چې له موږسره د مقابلې پایله څه وي؛ یوازې او یوازې مرګ بس.

رڼا په وسله وال برمته کونکي کې قهرجنې سترګې ونیوې؛ ورته ویې ویل:

ځناوره! که ته ما په مرګ ګواښې زه له مرګه نه ډارېږم او نه زما په مرګ کیسه ختمېږي؛ رڼا یوه نه ده چې په وژلو به یې کیسه ختمه شي او ستاسې د انساني وحشتونو لړۍ به همداسې روانه وي؛ زما نور د همدې لارې لارویان شته، چې د هر ظالم له ظلمونو به پرده پورته کړي، د هغوی وحشي کړنې به ولس ته د لمر غوندې روښانه کړي، هیڅ یو ظلم به مو نه پټېږي، هغوی به تر هغو خپلو نارو ته دوام ورکوي، چې ستاسې له بربریته ټول بشریت وژغوري، وحشت مو له منځه یوسي او خلکو ته ډاډمن ژوند برابر کړي. له دې سره سم وحشي وسله وال د رڼا سرته په نیول شوې تمانچه هغه په سر ووهله، د وسله وال تمانچه خورا درنه وه رڼا په سر شدیده ضربه وخوړله، له خپله سره یې ځاځکي، ځاځکي وینې لیدې چې د څڅوبي په څېر یې له ګوړګوټي ویښتانو د مېز پر مخ لوېدې، خو دا چې د حق او باطل جنګ ؤ رڼا د ظربې له لاسه په مخ کې هم تروه نه شوه خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ، وسله وال ته یې وویل:

زه رڼا نومېږم، دوه کاله وړاندې مې د ژورنالېزم له پوهنځي څخه د فراغت په ورځ د ولس سره ژمنه کړې او قسم مې خوړلی، چې زه به خپل سپېڅلي مسلک ته وفاداره او ژمنه پاتې کېږم، د هر غدار پټه څېره به بربنډه وم، د هغوی وحشتونه به برملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم، له ولس سره به د هرې ستونزې په وړاندې لکه سپر درېږم د هيڅ داسې وحشت د اور لمبې به رانه شپانده نشي، چې وګړي مې وسوزوي او ظالم يې لکه سپينه کوتره سرې سترګې وګرځي، دا فکر زما په وجود کې چې د ظالم د ظلم په وړاندې به خاموشه شم خيال دې محال او جنون دی نو؛ ځکه زما د ګوابسلو هڅه مه کوئ. رڼا غوښتل د خپلو هيلو خبره نوره هم وغځوي، خو د وحشي ځناور برمته کونکي له درانه سوک سره يې خوله پيوند شوه، د رڼا سر ګنګس شو، شونډې او له ګذارسره لګېدلی مخ يې بې خوده شو؛ ځکه د مخ غوښه يې د درانه سوک او د مخ هډوکو ترمنځ راغله، د سوک ګذار دومره ځواکمن ؤ، چې د رڼا له سره يې پړونی وغورځاوه، په سترګو يې توره شپه شوه، خو له دې بد وضعيت سره سره يې بيا هم ژر پړونی په سر کړ؛ څو حيا او عفت يې مات نشي، له هغه وروسته يې خپل نازک لاس خپلو شونډو ته ويوړ د لاس له راښکته کېدو سره سم يې خپلې قلمي ګوتې او ورغوی د خپل ځان په وينو سور وليده، له ګنګسيته خپل عادي حالت ته نه وه راغلې، چې ورته وويل شول:

ته دامه هېره وه، چې ته زموږ په ولکه کې يې، د ژوند او مرګ پرېکړه دې موږ کوو، ته موږ ته ليکچر مه راکوه او نه موږ دې فلمي خبرو ته وخت لرو.

- موږ درته د پوليسو د مشر ټيليفون رخ کوو ورته ووايه، چې زموږ رئيس خدايداد چې ستا پليتې ژورناليستې له املـه په بند کې دی را خوشې کړي، کنه ته وژل کېږې.
- زه دا کارنه شم کولی، زما ساه دومره ارزښت نه لري، چې د خپلو مظلومو خلکو په سر يې سودا کړم، که زما په مرګ هم تمام شي زه دا کار نه کوم او نه د مرګ پروا لرم.
- دا سمه ده چې د خپل ځان پروا نه لرې، خو د خپلو اولادونو په فکر کې هم نه يې؟ ته مجبوره يې چې زموږ غوښتنه ومنې، ماشومان دې در په ياد کړه، هغه به څنګه شي؟
- ما واده ندی کړی، زه به د واده جشن هغه وخت کووم، چې ستاسې ناولې څېرې د خپل هېواد له پاکې ځمکې ورکې کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

برمته کوونکي له غروره ډکه خندا وکړه، ویې ویل: مور هم نه لري؟ خویندې او ورونه هم نه لري؟

رڼا د دې خبرې په اورېدو ټکان وخوړ، تر دې دمخه یوازې د ځان په ویر کې وه مور، دوه خویندې او کوچنی ورور ترې هېر ؤ.

له ځان سره مشغوله شوه، ویې ویل:

شاید زما د پېښې نشرات په ژوندۍ بڼه په ټلوېزوني خپرونو کې خپاره شي؛ که مور او خویندې مې دا حال په ټلوېزون کې ووینې زړه به یې ودرېږي.

ژر یې وسله وال کس ته وویل:

د پولسو مشر ته زنګ وکړه، تاسې چې څه وایئ زه یې منم د پولیسو مشر ـ ته هغه خبرې کووم، چې تاسې یې غوښتنه لرئ.

د پولیسو د مشر نمبر رخ شو، رڼا په ژړغوني اواز په قومندان غږ وکړ ورته ویې ویل:

قومندان صیب! د پېښې نشرات لکه، چې په ژوندۍ بڼه دي، د خدای لپاره زموږ د کوځې برېښنا پرې کړئ؛ که مور او خوندې مې زما په برمته کېدو خبرې شي زړه به یې وچوي، هغه د زړه او شکر ناروغي لري له دې خبرې سره رڼا غریو نیولې شوه سترګې یې له اوښکو ډنډ شوې ستونی یې را ډک شو د خبرو کولو ځواک یې نیمګړی شو په مېز ایښی دسمال یې راواخیست خپلې اوښکې یې پرې پاکې کړې، بیرته یې خپل همت را ژوندی کړ، سره ورغلی ستونی یې چوله شوه د خبرو توان یې وموند قومندان ته یې وویل:

قومندان صیب! تاسې مه وارخطا کېږئ زما مرګ او ژوند د دې وحشیانو په لاس کې ندی، زما ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې زما په تن کې ساه بښکته پورته کوي، زما په اړه فکر ونه کړئ او نه زما په سر د دغو ځناورو خبرو منلو ته چمتو شئ، ما به خدای ژغوري او که ونه هم ژغورل شم تقدیر به مې د ژوند پاڼه زېړه کړې وي، نو پروا یې مه لرئ؛ ځکه ولس په ما دا حق لري، چې زه ورته د ځان قرباني ورکړم. که ووژل هم شم، یوه رڼا به خاموشه شي، ګوندې زما وژنه سل رڼا ګانې نورې وزېګوي او د ډېرو مظلومو د وژلو مخنیوی شي ماته مې له ژونده هم دا مهمه ده، چې که مور مې یو ساعت هم زما په برمته کولو ناوخته خبره شي له ماسره به مو لوی کمک کړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا دې نورو خبرو دپاره ژوره ساه واخیسته خو خبرو کولو ته وخت پاتې نه شو، ځکه چې د وسله والو برمته کونکو مشر په مخابره کې پر خپلو ملګرو غږ وکړ: هیلېکوپټر زموږ د لوړ پوړیزې ودانۍ په سر کېناست، سرتېري د وزر لرونکو مرغانو په څېر ترې را کوزېږي اوس ګواښ له پورته طرفه دی هغوی غواړي په هر قیمت تر رڼا ځان راورسوي او هغه زموږ له منګولو وژغوري؛ خو د دوی سرتېرو ته اجازه ورنه کړئ،چې تر خپلې موخې راورسیږي، د وسله والو د مشر خبرې په خوله کې پاتې شوې، ځکه چې مرمۍ یې په ټنډه سریښ شوه، لنډ مهال له پاسه دهلیزونه د بټ نېنو په څېر د مرمیو درزا په سر واخیستل، وسله وال پوه شول چې دا کمانډو ځواکونه د هغو سرتېرو په څېر نه دي، چې دوی مخکې په لاندې پوړ کې له پښو وغورځول.

دوی باوري شول چې دا برېښنا ته ورته تېز عملیات کوي؛ ځکه خو یې د مقاومت مرال شېبه په شېبه کم ځواکه کېده او د دوی کسان یو په بل پسې د مرمیو ښکار کېدل، صحنه ترې خالي کېده له وروستي کس نه نوره لاره ورکه شوه رڼا یې د سر په ویښتانو کې ونیوله، په ورمېږ یې د تمانچې میل ورکېښود یو داسې پنا ځای ته یې ویوړه، چې هلته یې د ډال په توګه وکاروي، څو دقیقې نه وې وتلې چې کمانډو ځواکونه رڼا او وسله وال کس ته په لس میتري کې ودرېدل. کمانډو د وسله وال کس اړخ ته د ویشتولو په موخه وسلې په زخه کړې خو هغه ځان پنا کړی ؤ، یوازې وسله یې ښکارېده، چې د رڼا سر ته یې نیولې وه. رڼا د کمانډو سرتېرو په لیدو هیله مندې سترګې د هغو په څېرو کې ونیولې، له خوښي یې په لېمو کې اوښکې ډنډ شوې، د کمانډو ځواکونو ډلګي مشر په قهرجنه لهجه پر وسله وال غږ وکړ، ورته ویې ویل:

بې غیرته ایله دې په مېرمنو زور رسېږي؟ نارینه ؤ ته بهر راووځه، چې د ژوند په خوړو دې پوه کړي.

هغه لا هماغسې په خپل ځای کې پټ سنګر نیولی ؤ. ډلګي مشر بیا غږ پرې وکړ ورته ویې ویل:

ته نه پوهېږې، چې زموږ تور سرو ته، څوک د زیان رسولو هڅه وکړي موږ څه سزا ورکوو، تسلیم شه کنه داسې به دې ودردوم، چې خپل مرګ رانه په زاریو وغواړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسله وال کس يې په ځواب کې ګواښرنده وويل: که د رڼا ژوند غواړئ نو وسلې پـه ځمکه کېږدئ، ماته د وتلو لار راکړئ کنه لـه مانـه مخکـې بـه د رڼـا پـر سر مرمـۍ خښېږي.

کماندهو کسانو د هغه د وارخطاي په پار په هغه نورې چغې هم وکړې د مرګ ګواښونه يې ورته واورول، خو هغه خپله تېره خبره تکراروله او ويل يې: زما له مرګ مخکې به مو خبریاله مري؛ زه ستاسې په اخطارو نه ډارېږم او نه تسليمېږم.

د کماندهو سرتېرو يوه او بل ته وکتل، ډلګي مشر ته يې وويل: موږ بله لاره نه لـرو، وسلې بايد په ځمکه کېږدو؛ ځکه چې د رڼا ژوند موږ ته تر هر څه مهـم دی، دوی خپلې وسلې په ځمکه کېښودو ته لانه وې رسولې، چې شيندلي مـاغزه او وينـې لـه چت سره پيوند شول؛ ټولو يو بل ته حيران وکتل، وارخطا يې په يو بل کې سترګې خښې کړې ټولو فکر وکړ، چې رڼا يې وويشته. عمليات ناکام شول هر څـه پـه اوبـو لاهو شول؛ رڼا هم زبون وهلې ولاړه وه، لنډ مهال وروسته د رڼا برمته کونکی لکه د ونې برغنډ د هغې له څنګ سره ولوېد؛ نښان ويشتونکي په خپله مخابره کې غږ وکـړ ويې ويل:

مه وارخطا کېږئ د خفګان څه نه دي شوي، د رڼا له برمته کـونکي وسـله وال مـې خلاص کړئ. د ټولو الوتو رنګونو ته وينه ورغله، له خوښي يې يو بـل پـه غېـږ کـې ونيول د رڼا له روغتيا ډاډمن شول؛ هغه يې له پنځم پوړ راښـکته کـړه، امبولاسـونه ولاړ ؤ خو رڼا روغتون ته له تللو ډډه وکړه، ويې ويل:

زه ښه يم که له ماسره ښه کوئ نو کورته مې ورسوئ، د مور څنګ ته ځم مخکې له دې، چې مور مې زما له پېښې خبره شي بايد ما ووينې.

د رسنيو استازي هم خورا ډېر راغلي وه؛ ځکه د دوی يوې هم مسلکې د ښـامار پـه خوله کې د ژوند خطرناکې شېبې شمېرلې او ژغورنه يې دوی ته له ډېر ارزښته خالي نه ؤه، کور ته له تګ مخکې خبريالان پرې راټول شول د څو جملو ويلو هيلـه يـې ترې وکړه.

رڼا له خپل جيبه دسمال را واخيست د خپل مخ وينې يې پرې پاکې کړې، تر څو د انساني قاچاق، ډلې د زور زياتي نښانې له ليدونکو پټې کړي؛ خبريالانو تـه يـې پـه لنډو الفاظو کې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه یوه خبریاله یم، په حقیقت کې د ولس ژبه یم، د هېـواد د سـتونزو پـه راپورتـه کېدو کې د خلکو د زړه اهتزاز یم؛ خو یو شمېر د انسـانیت پـه جامـه کـې وحشي-ځناور غواړي دا اهتزاز ودروي دا غږ خپ کړي، د ولس دا ژبه ودروي هیله یې ده چې په دې هېواد کې چې کوم وحشي کړنې دوی تر سره کوي باید په وړاندې یې څوک ونه درېږي او نه یې په وړاندې اواز اوچت شي، کنه د تل لپاره به یې بې غږه کړي او له منځه به یې یوسي؛ خو زه دا د حق اواز خاموشي ته نه پرېږدم، که مـوږ څوک په مرګ ګواښي او یا مو د ترور هڅه کوي، وژني مو او زموږ د له منځه وړلـو اراده لري، هیڅ پروا یې نه لرو او نه دا کار زمونږ په رسالت کومـه اغېـزه کـوي، د یوې رڼا په له منځه وړلو دا بهیر نه درېږي او نه زموږ د څپانده بهیر په وړاندې داسې کړنې کوم خنډ رامنځته کولی شي.

هغوی که دا هیله لري، چې له موږه به میدان ورخالي شي د هغوی دا هیله خـوب دی، خیال دی او محال دی.

دوی غواړي موږ وویروي، خو زموږ په زړونو کې د خدای ویره، مسلك ته ژمنتیا او له ولس سره دومره مینه ده، چې د دوی وېرې ته پکې ځای ندی پاتې شوی.

رڼا غوښتل نورې خبرې وغځوي، خو د خبرو په منځ کې چوپ شوه له یـوه لـوري سره یې سترګې وګنډل شوې سترګې یې نه رپولې، خو د اوښکو غټ غټ څـاڅکي یې د ګرېوان په لوري څڅېدل. ټول ولاړ خلك اړ شول د رڼا د سترګو نظر پـه لـور وګوري، له کتو سره سم یې ولیدل، چې یو څوك پښې لوڅې په اوچتو ګـامونو د رڼا په لوري را روان دي، د لېونیو په څېر تګ، زېړ زبېښلی مخ لـري، پـه وارخطـا څېره او راوتلو سترګو له دوی د یوه ورک کس په لټه کې دي، په لومړي سر کې خو ټول حیران شول چې دلته څه روان دي خو د را روان کس په رانږدې کېدو ټولـو احساس کړه، چې د رڼا مور، دوه خویندې او کوچنی ورور په داسې حالت کـې د دوی په لور په اوچتو ګامونو لاره لنډوي، چې د مور پړونی یې په ګرېوان کې پروت دی. د مور ناسم او وېرېدلي حالت ټول خلك خفه کړل، د هغې لالهانده او بګراوه کړنو هر چاته د مور د مینې کیسه کوله.

د خپل اولاد په مینه کې د جنون تر بریده ویریدلې مورکۍ راورسیده او له خپلـې لښتې لور نه یې غېږ ګډه کړه، زړه ته یې نږدې کړه، بار بار یې په مـخ او ټنـډه پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې حالت کې ښکولوله، چې د هر ځل ښکولولو سره به یې په وجود هم ژور نظر غورځاوه، تر څو یې د پېښې له لاسه پر وجود ټپونه ووینې کله یې چې د رڼا په غېږ زړه موړ شو تاو شوي لاسونه یې ترې لرې کړل بیا یې ښکته پورته ورته وکتل؛ په ژړه غوني اواز یې ورته وویل: لورې! ډېره یې ووهلې؟ د هغوی هیڅ رحم دربانديې رانه غی؟

رڼا یې د ډاډ هڅه وکړه ورته ویې ویل:

مورې! هر څه سم دي، ماته هیڅ زیان ندی اوښتی، خدای ستا د دعاو له برکته له هغو وحشي خلکو وژغورلم، خو ته چا خبره کړې؟ مور یې وویل:

لورې! یو ناڅاپه مو په غیر معمول ډول برېښنا لاړه، لږ وروسته له بهر څخه دې ماما زنګ وکړ ویې ویل:

رڼا چیرې ده؟ ما ځواب ورکړ: هغه دفتر ته تللې.

بیا یې وویل: تاسې له کوره مه وځئ د هغې په دفتر کې څه ګډوډي پېښه شوې، زه چاته زنګ کوم هغه به یې کورته راولي، نور یې ټلیفون پرې کړ.

ددې خبرې په اورېدو اسمان او ځمکه راباندې راغله، په ځان نه یم پوه شوې، چې په څه ډول تر دغه ځایه راورسېدم.

رڼا خپله مور له لاسه ونیوله ورته ویې ویل: څه مورې کورته ځو، نورې خبرې هلته کوو.

دوی کورته لاړې، رڼا د خپل وجود په وینو رنګ شوې جامې بدلې کړې، بیا د خپلې مور څنګ ته راغله ورته یې وویل:

مورې! نن مې په خپلو سترګو ولیدل، چې ستاسې له دعاوو فولادي دېوالونه راته جوړېدل او هرې بلا ته به د سپر په څېر درېدل.

مور یې خبرې ور پرې کړې مخ یې ترې واړاؤ، ورته ویې ویل: زه له تا خفه یم.

- ولې؟

ــ ته طب پوهنځي ته بریالۍ شوې وې، هغه دې ونه وایه؛ څه به ښه وه چې اوس دې د انسانانو روغتیا پالنه کولای، ولې دې ژورنالیزم ته ځان رابدل کړ؟ له دې سرخوږي دې څه غوښتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا په خنداشوه؛ خپلې مور ته يې د قناعت په پار وويل: مورې! زه دا درسره منم، چې زما مسلك له ننگونو سره مل دی؛ خو زما مسلك له طبابت څخه زر ځله ډېر خيررسونکی دی؛ طبيب د يوه انسان ژوند ژغوري خو ژورنالېست بيا د ټولنې ژوند ژغوري، طبيب يوه انسان ته د خدای په مرسته نيک مرغي ور رسوي خو ژورنالېست بيا د ټولو د ښه راتلونکي په لټه کې وي.

ــ لورې خبره دې منم، خو زموږ په هېواد کې دا هر څه د ځان په بيه کېږي، دلته خو د بيان ازادي نشته دلته، چې څوك د چا گټې وننگوي يا د چا د فساد برغولی پورته کړي د مرگ سزا ورکول کېږي، دلته انصاف نشته زور حاکم دی، ټوپک برلاسی دی او ټوپک له مرگه پرته نور څه کولی شي؟ موږ پرته له تا څوك لرو؟ که خدای مه کړه ته ونه اوسې، د دې کور پالنه به بيا څوك کوي؟ ته په دې خوښه يې، چې مور دې بيا د گدايي له لوښي سره د هر کور دروازه ټکوي؟

رڼا يې په خوله لاس ورکېښود ورته ويې ويل:

مورې! هغه ورځ دې خدای ج نه راولي، چې ته نورو ته اړه شې.

مور يې د رڼا لاس له خپلې خولې لرې کړ، خبرو ته يې دوام ورکړ

- ته ضدي يې، ما څومره منتونه او زارۍ درته وکړې، چې طب پوهنځی ووايه کار به دې له روغتون او ناروغانو سره وي، له دې هره ورځ مړه کېدو به دې څه غوښتل، تا داسې مسلك غوره کړ، چې هره لحظه د گواښ سره مخ کېدای شې.

رڼا د مور خبرو غمجنه کړه؛ ځکه د مور له خبرو يې درك کوله، چې هغه د خپلې لور گواښ څومره ځوروي نو د مور د ډاډ گېرنې په اړه يې هغې ته وويل:

مورې! ته په حقه يې، موږ په داسې يوه هېواد کې ژوند کوو، چې دلته زور، جبر او پيسه حاکمه ده. دلته اوس هم خلك د ټوپك له شپېلۍ روزي گټي خو د حل لاره دانه ده، چې کرار کېښنو. دلته د باطل د ورك کولو لپاره قرباني ته اړتيا ده، دلته د سمون او ټيکاو لپاره سرښندنو ته اړتيا ده، موږ که غواړو خپله ټولنه د روڼتيا په لور بوځو نو اړينه ده، گواښ ومنو او دې ته چمتو شو چې خپله وينه د دې هېـــــواد د بقـــــا او ښـــــه راتلـــــونکي لپـــــاره نذرانـــــه کـــــړو. دوی خبرې کولې، چې رڼا ته زنگ راغی، د ټليفون په سکرين يې وليدل، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس سکرتر يې زنګ وهلی؛ پرته له دې، چې د رڼا د روغتيا پوښتنه وکړي ورته وويل شول: رڼا سبا سهار رئيس صيب بللې يې، رئيس صيب ويل: چې د کار له پيل وړاندې بايد زما دفتر ته راشي.

رڼا ورته وويل سمه ده، نور ټليفون پرې شو. د سکرتر د خبرو له اورېدو سره رڼا نارامه شوه.

له مور نه يې خپل اطاق ته د تللو اجازه وغوښته، خپل بستر کې څملاسته او له دفتره د راغلي ټليفون په اړه يې فکر مشغول شو، له ځان سره په خبرو شوه، زه رئيس ولې غوښتې يم؟ هغه په بدل د دې، چې ماته ډاډ راکړي، راشي زما پوښتنه وکړي او ما وهڅوي برعکس يې زه په غير متراقبه ډول دفتر ته وغوښتم؛ داسې څه شوي، چې رئيس راسره په داسې رويې مجبور شوی؟ هغې په دې اړه ډېر سوچونه وځغلول خو ډاډمن ځواب يې ترلاسه نه کړ.

رڼا په همدې سوچونو کې سترګې سره ورغلې، خو يوې ژورې انديښنې يې خوب ګواښه ، کله به نيمه ويښه ويده شوه او کله به يې بيا له چت سره سترګې وګنډل شوې ، له ازانونو نه مخکې يې دې ازان په تمه سترګې رڼې وې ، دې سهار په راختو يې اودس او لمونځ وکړ لا يې رسميات پيل نه ؤ چې مرکزي دفتر ته ورسېده ، په دغه دفتر کې به دوی حاضري هم لاسليک کوله د حاضري خونې ته لاړه، له جيبه يې قلم راوکيښ غوښتل يې چې د خپل نوم ځای کې لاسليک وکړي، د حاضري مامور يې د لاسليک په ځای خپل رغوی کېښود. رڼا دوه ګامه شاته لاړه، بيا يې د حاضري په مامور کې غوصه ناکې سترګې خښې کړې ورته ويې ويل:

دا څه ډول بې ادبي ده، ! زه تا سره دا ډول ټوکې نه لرم.

- لورې! زه ټوکې نه کوم، نه ستا د ځورولو هڅه کوم او نه زما عمر د داسې ټوکو سره سمون خوري، موږ ته همداسې دستور راکړل شوی؛ رئيس ويلي چې لومړی رڼا بايد زما دفتر ته راشي، له هغه وړاندې د حاضري په کتاب کې د لاسليک اجازه ور نه کړئ.

رڼا له غوسې سره سپينه شوه، له ده سره يې نورې خبرې پرې کړې، د رئيس د خونې په لور رهي شوه. د حاضري مامور ور پسې له شاه غږ کړ: لورې! موږ ستا په پاکې، وطن دوستې او هغه مبارزې وياړو، چې په خپل وجود کې يې د دې بېچاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولس لپاره لرې، زه درته ډېر درناوی لرم؛ خو هيله ده له ما خفه نشې، ماته له پاسه امر ؤ، زه مجبور وم کنه ته د داسې رويې وړ نه وې.

رڼا يې خبرې اوريدې خو ځواب يې نه ورکاؤ، په چابکو قدمونو يې د رئيس د دفتر لار لنډوله، د هغه د دفتر وره ته ورسېده، دروازه يې ټک، ټک کړه. د ننوتلو اجازې غږ يې واورېد، ور يې پرانيست رئېس ته مخامخ په يوه چوکۍ کېناستله.

رئيس ته يې وويل:

مهرباني صيب!

هغه يې په دې لنډه او د هيله مندي خلاف خبره باندې لنډه مسکا وکړه ويې وويل: ته د يوه رئيس سره خبرې کوې، نه سلام نه سترې مشې او نه کوم احترام؛ دا عادت مې دې خوښ نه شو.

- هو تاسې لوړ خلک خو ځانونه واجب الاحترام ګڼئ، ښکته خلک درته د خدای پيداوښت هم نه ښکاري.
- ولې؟
- ښه بېلګه يې زما پرونۍ پېښه ده؛ زه د وحشي ښامار له کومي راوويستل شوم، يوه لحظه مې هم د ژوند هيله نه درلوده، بس دوهم ژوند خدای را په برخه کړ زما مور، يتيم ورور اوخويندو ته به مې خدای کتلي ؤ، چې وژغورل شوم خو تا د يوه رئيس په توګه زما د حال پوښتنه هم ونه کړه او د يوه انسان په توګه دې هم راته ونه کتل، چې په ما څه تېر شول خواخوږي خو دې يو وارې راسره ونه کړه؛ بلکې د يوه عسکر په ډول دې راوغوښتم او بيا دې د دفتر د غړيتوب حق هم را څخه واخيست، په حاضري کې د لاسليک کولو اجازه هم رانه کړل شوه. ولې؟
- اغلې رڼا! له ټولنې سره توافق وکړه؛ دا د اصحابو دور نه دی، چې هر څه د خدای ج د وېرې او د ضمير لرلو له مخې کېږي، دا يوويشتمه پېړۍ ده؛ دلته به سازش کوې، ډېر هغه څه به نه وينې، چې ګورې يې، لږ د ځان په فکر کې هم اوسه.

رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رئیس صیب! دا سمه ده، چې وخت تېر شوی خو زمانه بدلون نه کوي، زمانه هماغه زمانه ده هغه مو خدای ج دی، هغه مو پیغمبر دي او هغه یې سپارښتنې دي یوازې څه، چې بدل شوي هغه زموږ ضمیرونه دي، چې تل د باطل څخه اغېزمن دي، تل ناوړه وېرې پکې ځای نیولی وي او له کبله یې سر ښکته ژوند تېروو.

- **رڼا جانې! ته ځوانه یې، جذبات دې له تعقل څخه وړاندې دي، تا له پرونۍ پېښې هم پند ندی اخیستی، ته اوس هم په هغه پخواني خره سپره یې او اوس هم هغه پخوانۍ بابولالې وایې.**

په رڼا یې خبرو ښه اغیز ونه کړ له ځان سره یې وویل: دا سړی دې په خبره نه پوهېږي، خبرې او دلیل ورسره بې ګټې دي؛ نیغ په نیغه د رئیس د خبرو په منځ کې ورولوېده ورته ویې ویل: رئیس صیب! هغه خبره وکړه، چې زه دې ورته رابللې یم؟

- **رڼا جانې! ملک په یوه بحران کې دی، دلته هر سړی خپله شپه تېروي، ګذاره کوي، دا ملک په ما اوتا نه جوړېږي، اوبه له پاسه خړې دي ما اوتا یې دلته چې د ریښولو هڅه کوو دا د وخت له زیان پرته بله ګټه نه لري.**

رڼا، چې کم یې د خندا عادت لاره او لکه د شهزاده لور خبرې یې بې اړتیا نه اوږدولې د رئیس په خبرو یې نری مسکا وکړه، ویې وویل: داسې هم نه ده چې ته وایې دامنم، چې زموږ ملک کې بلا ستونزې دي، د هېواد پالنې احساس ختم دی، مسولیت پېژندنې کډه کړې او په خپلو خلکو زړه سوی پای موندلی خو دا نه درسره منم، چې سمون نشي راتلای؛ که زه ښه شم او ته ښه شې سبا زما او ستا په څنګ کې بل ملګری ښه کېږي د هغو نه بیا نور الهام اخلي، چې یوه ورځ به ټوله ټولنه ښه شي نا انډولي، بې انصافي، ظلم، فساد دا هر څه به له منځه لاړشي مـوږ مسلمانان یـو، لـه خدایـه هیلـه نـه پـرې کـوو. رئیس د مېز په سر د چایو ډکه پیاله خولې ته کړه غوړپ یې ترې وکړ بیا یې د تمسخر مسکا وکړه رڼا ته یې وویل:

رڼا جانې! زه تا ته قناعت نه شم درکولی او دا هم زیاتوم، چې ستاسې لپاره پر ځان خطر نه شم اخیستی.

- **زما لپاره تاته خطر؟ زه پوه نشوم، زما له لوري تاته څه خطر دی؟**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا له برمته کېدو او ژغورل کېدو وروسته د مافیا یوه غړي ماته ټلیفون وکـــــــــــړ، ویـــــــــــــــې ویـــــــــــل:
ستاسې د یوې کارکوونکې له لاسه موږ ته ډېر زیان ورسېد، مشر مو د بند د تورو تمبو تر شاه سختې شپې او ورځې تېروي، موږ خپل دوښمن د ځمکې په سر نه پرېږدو خو له بده مرغه لومړی ځل دی، چې زموږ ښکار بچ شوی هغه هم رڼا خبریاله ده، موږ دلته چاته د خپلسري اجازه نه ورکوو، تر دې چې د حکومت سره ډغرې وهو.
که بل ځل هم د رڼا د کوم راپور له مخې موږ ته زیان ورسېد بیا نور موږ د رڼا سره کار نه لرو تاسې مو ټارګېټ یاست او هیڅ زړه سوی به دربانديې ونه کړو.
رڼا وویل: ښه! نو بیا؟
- یا ځان د ټولنې له روانو حالاتو سره برابر کړه او یا دنده پرېږده، هیله مې داده چې ته نور ضدونه پرېږدې، د شهرت نورې لارې هم شته، ته د ځان په خطر کې اچولو سره ځان مشهوروې دا عاقلانه کار نده.
رڼا لنډه مسکا وکړه، په رئیس کې یې سترګې ونیوې، ورته ویې وویل: رئیس صیب! تاسې ترکستان ته روان یاست، زما مسؤلیت ادا کولو ته زما د شهرت پرستي خطاب کوئ؟ زه د ولس اواز اوچتوم، تاسې مې خود غرضه او ځان غوښتونکې بولی؟ له تامې دا هیله نه وه.
رئیس یې په دې خبرو په قهر کړ، له یوې خوا د ریاست هوا له بلې خوا د رڼا پېغراتو جذباتي کړ، رڼا ته یې وویل:
زه اوس یو بل کار هم کوم چې له مانه به یې هیڅ تمه نه لرې، د څنګ له دوسیې څخه یې کاغذ را واخیست او د رڼا مخې ته یې کېښود، ورته ویې ویل: دا لاسلیک کړه.
- دا څه دي؟
- ستا استعفی لیک؛ موږ ستا په شان سر زورو کسانو ته اړتیا نه لرو او نه خپل ځان ستا په څېر، د ځان غوښتونکو د کړنو له امله په ګواښ کې اچولای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پرته له دې چې کوم ځنډ وکړي، له دسکول نه یې قلم را واخیست او پانه یې لاسلیک کړه.

رئیس له پسخند ډکه مسکا وکړه، رڼا ته یې ویل:

ځه خیر، که یوه بااستعداده ژورنالېسته مو له لاسه ورکړه، ریس هم وژغول شو.

رڼا ناهیلې سترګې چت ته ونیوې، د پکي باد یې په سترګو ویښتان وغوړول، ساعت زنګ وواهه ستن په نهو ولاړه وه، قلم یې په دسکول کې کېښود، رئیس ته یې مخ ور واړاو، په قهرېدلې ژبه یې وویل: ایا یوه ورځ به نه مرې؟ د تل لپاره به په دې نړۍ کې اوسې؟ د دندې له ساتلو پرته د کوم بل څه په اړه هم سوچ کوې؟

- رڼاجانې! ځه نور دې دلته کار خلاص شو او که نه ځې، ساتونکي راغواړم هغه بیا د یو چا د وتو په چل پوهېږي.

- زه ځم خو اوس زه ستا کومه د لاس لاندې ماموره نه یم او نه ته زما رئیس یې، زه اوس د خپلې ارادې څښتنه یم، نور راسره د متقابل احترام په نظر کې نیولو سره خبرې کوه. له تګ مخکې غواړم یوه بله خبره هم درته وکړم، ملنګ ته یوه دروازه تړلې، سل خلاصې وي هیڅ وخت فکر ونه کړې، چې تاسې ته له استعفې سره به موږ له لوږې مړه شوه، تاته به بیرته راشو او په زاریو به درنه دنده دې خیرات په ډول وغواړو، زموږ روزي تاسره نه، له خدای ج سره دی، هغه مو ساتندوی دی، له دې خبرې سره رڼا په خوا کې دسکول راواخیست د رئیس له دفتره رهي شوه.

ریس له شاه ورپسې غږ کړ، هیڅوک به هم دنده درنه کړي، ته ضدي یې شهرت طلبه یې، د ځان مشهورولو لپاره هر څه کوې.

رڼا یې خبرې اورېدې د هغه د خبرو مناسب ځواب ورسره ؤ خو له ځان سره یې ویل: چاته یې وایې رئیس کله په خبره پوهېږي، قدمونه یې یو په بل پسې اخیستل د دفتره له عمومي دروازې ووته ښه شېبه مزل یې وکړ د کور کوڅې سر ته لانه وه رسیدلې، چې د ټلیفون زنګ یې وکړنګېده، له دسکول یې ټلیفون را واخیست، زنګ یې له کوره ؤ، غوږ ته له نیولوسره سم یې د کوچني ورور چغې واورېدې، رڼا وارخطا شوه په ورور یې غږ وکړ: اسده وروره! څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هله ژر راشه مورجانه بې هوښه شوې، له خولې يـې ځګونـه ځـې د شـکر درمل يې هم خلاص شوي لکه، چې د شکر له لاسه داسې شوې.

رڼا خپله هم له دې غږ سره له وارخطايي لکه پاڼه ورپېده خو دا چې وروړ يې خورا په وېره کې ؤ د هغه د همت زياتولو هڅه يې پيل کړه، هغه ته يې وويل: وروره! زه د کوڅې سر کې يم، ژر در رسېږم، په مور به هيڅ هم نه کيږي.

ټيليفون يې پرې کړ، عمومي سړک ته په منډو شوه، ترڅو ټکسي- راونيسـې او مـور روغتون ته يوسي.

د سړک غاړې يوې اوبلې خوا ته يې د روحي ناروغ په څېر د ټيکسي لټولو په نيت کتل، څو موټر پيدا کړي، ويې نيسي او مور روغتون ته ورسوي، کيڼ اړخ ته لـرې يې په يوه ټيکسي باندې سترګې ولګېدې، په هماغې ټيکسي کـې سـترګې ټـومبلې وې، څو ترې فنا نه شي ژر يې ونيسي او کور ته يې بوځي خو له ښـي اړخـه يـې د يوه ټاير ښويدلي بريک غږ واورېده،ور ويې کتل نوی ماډل کروزين يې مخـې تـه ودرېد، ښيښه ښکته شوه، په رنګيز او جذاب ځوان يې سترګې ولګيدې چې د موټر جلب ته ناست دی، تورې عينکې يې په سترګو دي، رڼا هـم دې مـوټر او ځـوان نندارې دې سترګو له څاره نه لولـه ، ځـوان لـه بريـک سره پـه سـترګو را لوېـدلي ټيټانيک ويښتان پورته کړل، بيا يې وپوښتل: اغلې! لـه لـرې مـې دربانـدې نظـر ؤ لالهانده دې يوه او بل خواته کتل خير خو دی؟ ايا کومه ستونزه مو درلوده؟

د رڼا سترګې له اوښکو ډکې وې په هلک يې غږ وکړ: وروره! ځه خپله لار وهـه کـه لالهانده ګورم که عادي تا پورې څه اړه لري؟

په دې وخت کې د رڼا په نظر کې نيولې ټيکسي راورسېده، لاس يې ورتـه وښـوراؤ خو هغې سپارلي لرله ورته ونه درېده، اه يې له خولې ووت، دعا يـې وکـړه، ويـې ويل: خدای دې ژر موټر پيدا کړې کنه مور به مې مړه شي، بيرته يې په ولاړ مـوټر کې سترګې ونيوې، ځوان لا هماغسې ښکته ښيښه موټر کې ناست دی او د رڼا د بـد حالت ننداره يې کوله. رڼا ورنږدې شوه په قهرجنه څېره يې ورته د تلو اشاره وکړه بيا يې ورسره ژبه هم مله کړه ورته ويې ويل:

دلته د څه لپاره ولاړ يې؟ مورې خپل غم ته پريږده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان، چې شاپور نوميده له موټره راښکته شو رڼا ته نږدې ودرېد، ورته ويې ويل: اغلې! زه کومه بلا نه يم، چې ودې خورم او نه کومه بده اراده لرم داسې راتـه ښکاري، چې په کومه ستونزه کې يې؟

- **نو ته زما په کومه رشته زما له غمه مړ يې؟**
- **ولې دلته انسانيت مړ دی؟ خواخوږي نشته؟ ولې موږ په دې هېواد کې ګډ ژوند نه کوو؟ ولې دلته مسلمانه وروګلوي نشته؟**

رڼا يې له خبرو صداقت حس کړ، د هغه په خبرو ډاډه شوه.

په ژړغوني غږ يې ويل: مور مې د مرګ سره لاس او ګرېوان ده، کوما کې ده غواړم ټيکسي ونيسم او روغتون ته يې ورسوم.

- **اغلې! په ما د خپل کور د غړي په څېر باور وکړه، ستا مور زما مور ده، زه نن له دفتره رخصت يم، که ته کومه نيوکه نه لرې زه درسره روغتون ته د ناروغ په وړلو کې مرسته کوم.**

رڼا چوپ خوله ولاړه وه د هغه د خبرې ځواب يې څکه نه ورکاوه، چې د هغه د شخصيت په اړه لا پوره ډاډه شوې نه وه؛ هلك هم پوهېده چې د بې باوري له لاسه ورته نجلۍ څه نه وايې؛ څکه يې نور هم د هغې د باوري کېدو هڅه وکړه، رڼا ته يې وويل:

ژر کوه وخت نه ضايع کوو خدای مه کړه مور جانه به دې لاسه ورکړې. له دې خبرې سره د رڼا وېره نوره هم د مور د مرګ په اړ زياته شوه، نه او هو يې ونه ويل، د کروزين شا سيټ ته وخته، خو زړه يې ناراحته ؤ لا يې هم په دې اړه يې فکر مشغول ؤ، چې ځوان يې دوکه نه کړي، په دې بهانه يې ونه تبنتوي او يا هم د هغه د کومې لوبې ښکار نه شي خو د مور د ناروغۍ وېره پرې زوروره شوه. تر هر څه يې روغتون ته د هغې وړلو ته لومړيتوب ورکړ. موټر يې د کور دروازې خوا ته ودرېده. له کوره يې مور په بې هوښه حالت کې راوباسله او موټر ته يې پورته کړه، د روغتون په لور يې حرکت وکړ.

رڼا د مور سر په خپل زنګون کېښود، د هغې خاموشه وضعيت به کله، کله ووېروله، ښکته او پورته به يې ورته وکتل کله، کله خو به يې ساه اخيستوته متوجه شوه، بيا به يې نبض ونيو د هغې دساه اخيستو او د نبض خوځښت به ډاډه کړه، د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګ له ویرې به څوشېبې مطمینه شوه، له ځان سره به یې وویل: خدایـه مـرګ او ژوند ستا په واک کې دی؛ زما مور زما ژوند ده له دې ژونده مې مه محرومومې.

موټر ته په ختو کې یې د مور د سر ویښتان بې نظمه شوي و، یو شمېر یـې پـه مـخ پراته ؤ، رڼا غوښتل چې لاس وروړي، د هغې په سترګو رالوېدلي ویښتان تر غـوږو ورتاؤ کړي، په دسکول کې یې ټلیفون وشرنګېده، ټلیفون یې راواخیست غوږ ته یې نږدې کړ؛ نجیبې خورلنې یې له سلام نه وروسته وویل:

رڼا خورې! ستا له برمته کېدو زه اوس خبره شـوم، زه درتـه ملامتـه یـم، چـې سـتا پوښتنه مې ناوخته وکړه، تا خو له لویې پېښې خدای ج بچ کړې یې.

- **مننه خورکۍ! بس چې څوک خدای نه وي وژلي، هغه څوک نشي وژلی. ما خپل مرګ په خپلو سترګو ولید خو الله ج به مې کومه دانه پریښې وه.**
- **شکر چې روغه یې، بس نو بلا وه برکت یې نه وو؛ زمـوږ وطـن لـه داسـې بدبختیو ډک دی. دا لومړۍ او وروستۍ پېښه نه ده، چې موږ یې تجربـه کوو موږ باید همت ولرو.**
- **نجیبې خورې! موږ باید له دې بدترو پېښو لپاره تیاری ولرو، مقابله به کوو حالاتو ته نه تسلیمېږو، د سمون راوستلو لپاره اړ یو، چې هر خطر په ځان ومنو.**
- **هو بلکول،که داسې ونه کړو نو بیا به میدان یوازې ظالیمانو ته پاتې شي، ته اوس دفتر کې یې؟**

موټر یو دم بریک وواهه رڼا رډې سترګې د مور په طرف ور واړولې، د زړه دربا یـې په غوږنو محسوسېده، نجیبې ته یې وویل: نه دفتر کې نه یـم، هلتـه مـې اسـتعفی ورکړه.

- **ولې؟**
- **دفتر رانه هغه څه غوښتل، چې زما مسلک نه قبلول، دوهم وړانـدیز یـې استعفی وه، چې ما باید لاسلیک کړې وای.**
- **څه ښه دې کړي، د وجدان له ملامتي دې ځان خلاص کړی، روزي په دفتر کې نه، له خدای سره ده؛ د خدای ج شکر دی چې خپلې مورکۍ، کوچني ورور او خویندو لپاره ته ژوندۍ پاتې شوې.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ترهېدلې سترګې په مور کې خښې کړې وې، په زېږ زبېښلي مخ يې مڅ خپل وزرونه رپول ژر يې د لاس په حرکت ترې لرې کړ ،بيايې نجيبې ته يې وويل:
خورې! که ته نه خفه کېږې بيا بل وخت خبرې کوو؛ مور مې ناروغه ده بې هوښه شوې ده، روغتون ته په لاره يو.
نجيبې ښنه وغوښته او د مرستې ست يې وکړ، خو رڼا دې مننې په ويلو سره ټليفون پرې کړ.
شاپور د رڼا د ټليفون خبرې ټولې د زړه په غوږو واورېدې، له ځان سره يې وويل: شاپوره تا خو عادي نجلۍ موټر ته نه ده پورته کړې دا خو مشهوره ژورنالېسته رڼا ده، شاته يې وکتل، په رڼا کې يې سترګې وټومبلې، هغې زړه نا زړه يې ويل:
که غلط شوی نه يم تاسې مشهوره خبرياله رڼا نه ياست؟

- هو، مشهوره نه يم خو هماغه يم.
- ښه! ډېر ښه، ما دې تصوير ليدلی ؤ خو اوس تاسې په حجاب کې ياست، وبښئ، چې ما مخکې ونه پېژندئ، بيا يې نـری مسـکا وکـړه ويـې ويـل: ستاسې نوم خو دومره غټ دی، ما فکر کاوه، چې په ضد مرمۍ موټر کې له شا او مخته باډي ګارډانو سره به چارې مخته بيايۍ خو خبر نه وم، چې دا پېژندل شوې څېره دومره شکسته نفسه ده، چې روغتون ته د ناروغـانو وړلو لپاره عادي موټر هم نه لري او په ټيکسي کې يې لېږدوي.
- زما توپير له نورو سره همدا دی، چې زه معنوياتو ته ارزښت ورکـوم، نـه مادياتو ته. زه د يوې غريبې کورنۍ يم، د موټرو دارايي، شان او شوکت په نسبت خپل ولس ته ترجيح ورکوم او هيله مې ده، چې د هغوی مينه لاس ته راوړم د ولس مينه ماته تر هر څه لوړه ده.
- تاسې اوس دنده نه لرئ؟

رڼا وويل ته څه پوه شوې؟

- په ټليفون کې ستا له خبرو پوه شوم، د ټليفون له خبرو دې جوته شـوه، چې تا هغه پخواني دفتر ته استعفی ورکړې.
- هو ما استعفا ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور دې روغتون دروازې په ګڼه ګوڼه کې موټر يوه اړخ ته ودرواوه، رڼا ته يې وويل:

خو ولې ؟

ــ دا لوی داستان دی، اوس روغتون ته راورسېدو بيا به شي.

دوی دواړو د رڼا مور امينه، بېړنۍ خونې ته ورسوله، ډاکترانو ازموينې او بېړنۍ درملنې پيل کړې، خو شاپور ناڅافه ورک شوه، لږ شېبه وروسته د ډاکترانو ازموينو وښوده، چې د امينې شکر خورا لوړشوی، انسولين او نور درمل ورته پيل شول، په دې وخت کې شاپور هم را پيدا شو رڼا ته ور نږدې شو ورو يې ورته وويل:

د حساب په څانګه کې مې شل زره افغانۍ ورکړې، د ناروغ د بهر کېدو په صورت کې باقې پيسې ترې واخله، رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل: مور پيسې راوړې ته دې خپلې پيسې بيرته ترې واخله.

- نه رڼا جانې! ستا مور زما هم مور ده زه يې پر ځان حق ګڼم، زما د پيسو ورکړه دا مانا نه لري، چې تاسې بې پيسو ياست، د رڼا له ټينګارسره سره بيا هم شاپور د هغې خبره ونه منله، رڼا ته يې د قناعت په ورکولو سره هغه اړ کړه، چې نور د پيسو د بيرته اخيستلو منتونه بس کړي، شاپور جيب ته لاس کړ، کارت يې راوباسه رڼا ته يې ونيو هغې ته يې وويل:

زما نوم شاپور دی، د يوه رسنيز مرکز مشر يم، که مو دنده غوښته زموږ يو مهم بست خالي دی؛ موږ به مو په وياړ ومنو دا مې د دفتر کارت دی دې اړتيا په وخت کې له موږ سره په اړيکه نيولی شئ، زه به ډېر خوښ شم، چې ستاسې غوندې ريښتونې خبرياله له موږ سره کار وکړي.

رڼا يې ځان د نيکي احسان مند وباله، کارت يې ترې واخيست له مرستې يې مننه وکړه. شاپور نور د خپل کور په لور وخوځيد.

رڼا کارت لا دسکول ته نه ؤ اچولی، چې نرسه يې په خوا کې ودرېده، رڼا ته يې ويل:

رڼا ته يې؟

- هو، زه يم
- ناروغ مو په هوښ راغی، تاسې ته غږ کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا لکه لمر وغوړېده د شونډو سپيره والي يې د وينو سرخي ونيو، تر او تازه شـوه د خپلې مور د بستر په لور يې په بيړه قدمونه واخيستل.

مور يې لا دمخه په بستر کې د غېږې لپاره ورتـه لاسـونه غـوړولي وو، د رڼـا پـه ور رسېدو هغې په غېږ کې ونيوه، مور ته په غېږ ورکولو سره د رڼا له گوتو کـارت خطـا شو، د بستر لاندې ولوېد.

د رڼا له خوښي په سترگو کې اوښکې راغلې مور ته يې وويل:

شکر، چې ژوندی دې وينم، ما خو ويل لکه، چې يتيمه شوم، د پلار له سيوري خو مخکې بې برخې وم فکر مې وکړ دا ځل خدای مه کړه د مـور لـه مينـې او مهربانـه سيوري هم بې برخې کېږم؛ خو خدای ج مې تل دعـاوې قبلـوي، تـل مـې د زړه فرياد اوري دا دی ته اوس روغه رمټه يې او انشاالله ډېر ژر به رخصت کړل شې.

امينې خپله لور رڼا په ټنډه، يو او بل مخ ښکل کړه بيا يې وويل:

لورې! زه دې يوازې نه پرېږدم کله دې، چې ژوند جوړ کړم، واده دې کړم بيا مړه کېږم. د مور په خبرو د رڼا مخ له شرمه تک سور شو، مور يې په غېږ کې ونيوه ورتـه ويې ويل:

که لور دې واده کړې نو له هغې پرته ژوند کولی شې؟

ــ له تا پرته ژوند خو به ډېر پيکه شي، ډير به بې خونده شي؛ خـو د ژونـد اصـول همدا دي، همدا يې طريقه ده، چې پېغلې بايد واده وکړي.

امينه يوه ورځ ډاکترانو نوره هم بستر کړه په سبا يې د نورمال وضعيت سره رخصـت کړه.

رڼا او مور يې دواړه کورته ورسېدل، حالت عادي شول، څه وخت وروسته رڼـا د مور له روغتيا ډاډه شوه، خو دا چې د کور د لگښتونو مسؤليت د هغې په غاړه ؤ نو اړه وه دنده ولري، يوه ورځ په همدې چرتونو کې وه، چې د شاپور هغه خبره ور په ياد شوه، چې رڼا ته يې په خپل دفتر کې د کار کولو وړانديز کړی ؤ، دسکول يـې خلاص کړ ترڅو هغه کارت راوباسي او اړيکه ورسره ونيسي، د دسکول ځنځـير يـې کش کړ؛ خو کارت يې نه موند په سوچ کې شوه له ځان سره يې وويل: دا بـه مـې چېرې غورځولی وي بايد ويې پلټم؛ ځکه ماته يې پيدا کېدل اړيـن دي، رڼـا لا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارت د پيدا کولو په فکر کې وه، چې د نجيبې زنګ ورته راغی، ورته ويې ويل: د مورکۍ روغتيا اوس څنګه ده؟

- ښه ده! شکر اوس بيرته خپل لومړني حالت ته تللې ده، خوراک کوي غږيږي او ان کله، کله ټوکې هم کوي.
- ښه! شکر، چې خدای يې روغتيا نصيب کړه او رښتيا ته نوې دنده نه پيلوې؟
- ولې نه خو چې پيداشي.

نجيبې د کمپيوټر په سکرين کې سترګې نيولې وې، کړکۍ يې خلاصه کړه، شمال د ګلانو خوشبوي په ټوله کوټه کې خپره کړه په څېره يې خوښي خپره شوه ويې ويل: همدا اوس مې په يوه سايټ کې وليدل چې افغان رسنيز دفتر يو تن کارمند ته اړتيا لري، نن يې د سي وي ګانو د ثبتولو وروستۍ ورځ ده، که غواړې زه به دې سي وي ور واستوم.

د رڼا سترګې يو ځل بيا له خوښي وځلېدې، په شونډو يې مسکا خپره شوه، په هيله منده لهجه يې وويل: خورې! دا کار حتما وکړه، زه دندې ته اړتيا لرم، ته خو پوهيږې کنه چې ټوله کورنۍ زما لاس ته ګوري او زه د کورنۍ ناوسه حالت نه شم ليدی.

- سمه ده! سي وي دې له ماسره شته همدا اوس يې ورلېږم، سبا مو ازموينه ده تر دولسو بجو دوام کوي، زه يې ادرس په مسيج کې درلېږم.

نجيبې د رڼا سي وي هغه دفتر ته ايمېل کړه، رڼا ته يې هم ادرس واستاوه.

رڼا هيله منده خپل بستر ته لاړه، له ځان سره يې وويل:

انشاالله له پخوانۍ دندې به په ښه دنده کار وکړم خدمت به وکړم او د خپل مسلک په چوکاټ کې به د خلکو او مسؤلينو تر منځ د اړيکو پول جوړه شم رڼا په همدې سوچونو کې له اوږدې بوختيا وروسته د خوب په سمندر کې ډوبه شوې وه، د مرغيو چڼا، د سهار له اذانه سره يو ځای په فضا کې خوريده، د بلال په شان په خواږه غږ اذان او د مرغيو د غږ د نغمو اهتزازونه د رڼا تر غوږونو هم روسېدل، له خواږه خوبه راويښه شوه، سور بخونه بړستن يې له مخ کش کړه، دېوال ته يې وکتل په ساعت يې سترګې ولږېدې، ستن په پنځو ولاړه وه، د ازموينې په ور يادېدو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکان وخوړ، ژر جگه شوه لمونځ یې وکړ، چای یې وڅښه د ازموینې لپاره یې ځان چمتو کړ، له یو بلا هیلو سره له کوټې ووته.

هغه د حرکت په حال کې وه، چې د مور له کوټې یې د هغې زگېروی واورېده، په منډه منډه ورغله د هغې په الوتي څېره یې نظر ولگېده، هغې ژوره ساه اخیسته، په ټنډه یې خولې را ماتې وې، ژر بهر ووتـه ټیکسي- یـې ونیولـه، دواړه تـر روغتونـه ورسېدل؛ ډاکترانو ورته ازموینې پیل کړې؛دا ځل یـې د مـور د پخـوانۍ نـاروغي خلاف د وینې شکر ډېر ښکته شوی ؤ ډاکتر پرې هغه پخواني درمل پرې کـړل ورتـه ویې ویل: هغه پخواني درمل مو ډېر قوي دي، شکر مو د نورمال حالته ډېر ټیټوي، زه درته مناسب کمزوري درمل لـیکم، ډاکـتر ورتـه درمـل ولیکـل دوی دواړه یـې رخصت کړل.

رڼا خپله مورکۍ تر کور ورسوله، دې دفتر ازموینې تـه یـې ډېـره بیـړه وه، ژر یـې ساعت ته په دې هیله ور وکتل چې که وخت وي ځان به ور ورسوي ، یولس بجې وې دې ازموینې ځای یې هم ډېر لرې وو، بس زړه نازړه د ازموینې پـه لـور روانـه شوه، رڼا هغه مهال دې دفتر په دروازه ښنه کیښوده چې لا لـس دقیقـې یـې پـای وخت ته پاتې وې ، خو دفتر د انټرویـو کسـان خـلاص کـړي ؤ، هیڅـوک هـم د ازموینې ورکولو لپاره نه لیدل کېدل، رڼا د دفترساتونکي ته وویل:

ښنه غواړم وروره! زه د انټرویو لپاره راغلې یم، که زما له راتگه ستاسې مشر خبر کړئ منندویه به مو شم.

- خورې! د انټرویو وخت ختم شو مشر بهر ووت، یوازې اداري مرستیال په دفتر کې دی.
- که هغه ته هم ووایې ښه به وي کېدای شي، له ماسره مرسته وکړي؛ ځکـه زه کار ته ډېره اړتیا لرم.

ساتونکی ننه وت مرستیال ته یې د هغې د راتگ وویل.

مرستیال له غروره ډکې سترگې په ساتونکي کې خښې کړې، ویې ویل: ورتـه ووایـه چې وخت ختم دی، دا چې په دې مهمه ورځ دومره ناوخته راغلـې یـې؛ خـدای خبر د رسمي ورځو به دې څه حال وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا لوړ پوړيزې ودانۍ ته سترګې نيـولې وې، د ګلانـو پـه رنګـا رنـګ پـاڼو د لمـر ځلېدونکې شغلې ځلېدې، په دهلېز کې د بوټو کړپا شوه، په ونه دنګ ډنګر سړی را ووت، په ناهيلې اندازه يې وويل: خورکۍ! هغه وايي وخت ختم دی، ته تلی شې.
د رڼا په زړه کې لا هم د هيله مندۍ څرکونو ټوپونه وهل، ساتونکي ته يې وويل: په تکليف به شې خو دې مصاحيبې مسول ته ووايه چې رسمي وخت ته لا لس دقيقې پاتې دي.
ساتونکی بيا ننه وت مرستيال ته يې وويل: ميرمن وايې چې لا خو رسـميات نـه دي ختم شوي ،لس دقيقې ورته پاتې دي.
مرستيال په ټلوېزون کې سترګې ګنډلې وې، پياله يې ور پورته کړه د غرور سرخـي يې په مخ کې له ورايه څرګنده وه په قهرېدلي انـداز يـې ويـل: دا څـومره سـپين سترګې ده، په لسو دقيقو کې موږ څه کولی شو؟ د يوه سوال ځواب هم پکې نشـی ترسره کېدای، ورته ووايه، چې څه لاړه شه د ځان په څېر د لټانو اداره وګوره، هلته به دنده واخلې.
ساتونکی راووت رڼا ته يې وويل: خورې! هغه دې پيغام نه مني لا په قهـر هـم شـو، ويل يې: څه لاړه شه موږ ته سر خوړی مه جـوړه د ځـان پـه څېـر چېرتـه د لټـانو دفترونه پيدا کړه، هلته دنده واخله.
رڼا د دې خبرې له اورېدو سره سم له څوکۍ پورته شوه، ساتونکي ته يـې ويـل: د چټلو خلکو خبرې هم چټلې وي، موږ نورو ته د وخت د ارزښت سپارښـتنه کـوو، دوی خپله لټي د هر کس په تن کې ويني، په لسو دقيقو کې لس انټرويو اخيسـتل کيږي.
په اوچتو قدمونو له دفتره د وتو په تکل کې شوه، د دفـتر د حـوېلۍ دروازه نيمـه چوله وه، رڼا د خلاصولو لپاره لاس ور ووړ له بهره هم يوه کس د دروازې خلاصـولو په موخه د رڼا په لاس، لاس کېښود، رڼا د داسې حالت سره، چې څوک بيګانه يـې په لاس، لاس کېږدي تر دې دمه نه وه مخ شوې، وارخطا شوه ژر يې خپـل لاس د ځان په لور کش کړ شاته يې څو قدمه واخيستل، څو له بهره راتلونکي ته د ننه وتـو موقع ورکړي، په دې حال کې په لاس کې نيول شوې دوسيه ترې ولوېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې دوسې ته ژر ټېته شوه له دوسې تيت او فرق ورقې يې راټولې کړې، بهر ته د وتو په لټه کې شوه په وتو کې يې د سترګو له کونجه په ځوان نظر ولږېده ويې پېژانده، هغه بل څو ک نه وو هماغه شاپور ؤ، هغه ځوان چې له رڼا سره يې روغتون ته د مور په وړلو کې مرسته کړې وه خو د شاپور شک هم نه شو، چې دا رڼا ده؛ ځکه رڼا به تل له رسمي دندې پرته په حجاب کې ګرځېده، د هغه له ليدو رڼا په دې هم پوه شوه، چې دغه د شاپور دفتر ده، هغه ته يې د ځان پېژندګلوي؛ ځکه ونه کړه چې د مرستيال رويې يې ډېره نارامه کړې وه، هيڅ د خبرو توان يې نه درلود، رنګ يې الوتی وو، له لبرېزو شونډو يې د سرخي بناپېری تبستېدلې وې، د ژر وتلو هڅه يې کوله، په بېړه بهر ووته. له دوسيې يو لوېدلی کاغذ ترې پاتې شو شاپور هغه په دې موخه راواخيست، چې د مېرمنې له دوسې لوېدلی کاغذ بيرته هغې ته ورکړي، په راخيستو کې يې د کاغذ ليکلو ته پام شو، د رڼا پېژند پاڼه وه، له لوستلو سره سم يې ټکان وخوړ پوه شو، چې له ده سره مخامخ شوې مېرمن رڼا د دندې په لټه کې دفتر ته راغلې ده؛ خو دا چې ولې بې سواله بې ځوابه بيرته ګرځېدلې؟ په لامل يې بايد ځان پوه کړي. بهر ور پسې ووت هغې لا څو ګامه نه ؤ پوره کړي، چې له شاه يې غږ واورېد، اغلې رڼا! ودرېږه. رڼا حق حيرانه ودرېده؛ له ځان سره يې وويل: دا څوک دي، چې زما نوم اخلي، په شا يې وکتل ګوری شاپور را روان دی، کاغذ يې هم په لاس کې دی، رڼا ته يې وويل:

تاسې دلته کله راغلې ياست؟ زه لږ مخکې د مراجعينو له مصاحبيو خلاص شوم، بهر ووتم، ستاسې ټليفون ته له ډېر مخکې په تمه وم؛ خو بيا مو اړيکه ونه نيوله، تاسې څنګه دلته پېښه راکړې او بيرته زما له ليدو پرته داسې په بېړه ځئ؟

- بس راغلې وم، يوې خورلڼې مې دلته د دندې له اعلانه راته وويل، خو زه نه پوهېدم چې دغه ستاسې دفتر دی.
- ولې ما خو کارت درکړی وو؟

ستا کارت مې ډېر ولټه، خو نه پوهېږم چېرته رانه لوېدلی.

د هغې خورلڼې په لارښوونه دلته راغلې وم، خو فکر کوم وړ ونه بلل شوم ان د مصاحبې وخت هم رانه کړل شو، په بېړه ځکه راووتم، چې نور دلته راته د بې انصافي له امله ځمکه تنګه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور يې په خبره وخندل، ورته ويې ويل:
گيله دې په سر سترگو خو دا لاره ده دلته خبرې نه کېږي، دفتر کې خبرې کوو.

- لومړی دې مرستيال ته اخلاق وښايه له خلکـو سره د رويـې هـنر ور زده کړه، بيا يې خلکو ته د مصاحبې لپاره کېنوه.
- ولې هغه څه کړي؟
- له ما سر يې ښه چلند ونه کړ، ملنډې يې راباندې ووهلې، زه د ملنډو تاب نه لرم، ډېره مې نارامه کوي.
- رڼا جانې! ته په حقه يې، مرستيال مې د خپلوانو له ډلې دی، ستا په څېر ټول خلك ترې خفه دي موږ هم پوزې ته ترې راغلي يو، بس دعا کـوو، چې يو بل مناسب کس پيدا کړو، چې دغه بست ډك کړي؛ ډېر ورتـه پـه تمه شوم، چې اصلاح شي خو گټه يې ونه کړه. شاپور د رڼـا غصـه راکمـه کړه، بيا يې هغې ته د لاس په اشاره دفتر ته د تللو وويل.

هغې هم ومنله، رڼا او شاپور دفتر ته ننه وتل،په مرستيال يې سترگې ولگيـدې چـې دې هندي فلم دې ليدو په موخه يې گوشي په غوږو کې ټومبلې دي
د دوی په ليدو مرستيال گوشي لرې کړې؛ ځکه مخې تـه يـې داسـې يـوه لښـته، جذابه او سپوږمۍ مخې مېرمن ودرېده، چې د هندي فلم نجلۍ نه يې د ښکلا وزن څو برابره زيات ؤ، مرستيال د رڼا په ليدو لکه جل وهلی څو لحظې بلې نړۍ ته لاړ، وروسته لږ په خود شو له ځان سره يې وويل:
د سترگو مخکې دې ريښتونې د فلم نجلۍ ولاړه ده او ته هسې د فلم په کتـو وخـت ضايع کوې.
له رڼا سره د خبرو په پلمه يې هغې ته سترې مشی ورکړه؛ خو رڼا د ده د تمې خلاف په تروشه تندي ورته د ځواب په دود يوازې سر وخوځاؤ.
مرستيال يې له دې حرکته ناخوښ شو له هغې سره يې د خبرو غځولو په پار وويل:
ولې مېرمنې، له چا سره دې جنگ کـړی کـه څنگـه؟ حالـت دې نورمـال راتـه نـه ښکاري. رڼا چې له مخکې يې زړه ورته ډك ؤ، د نه په لنډ ځواب يـې د هغـه خـوا نوره هم بده کړه، خو د رڼا سره يې د خبرو اشتيا لا نه وه سوځېدلې، بيا يې وويل:
نو ولې دې تروشه تندې نيولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **له يوه احمق سره د مخامخ کېدو له امله.**
- **دا احمق څوك دى؟**

رڼا له ځان سره ورو وويل: ته يې کنه.

هغه را څك شو رڼا ته يې وويل:

مېرمنې تاسې څه وويل؟

- **نه ما څه نه دي ويلي، هسې غوږونه دې برېږي.**
- **وى ته خو سره مچى يې، ته خو له ماسره داسې چلند کوې لکه ما چې خفه کړې يې.**
- **د احمقانو يو خوى مې ډېر خوښېږي، هغه دا چې ځان پېژني چې احمق يم.**

شاپور د رڼا په خبره وخندل مرستيال ته يې وويل:

رڼا، پېژنې؟

- **نه**
- **رڼا د هېواد مشهوره ژورنالېسته پېغله ده، په لنډ وخت کې د شهرت خاونده شوه.**
- **له کوم بنياده يې شهرت تر لاسه کړ؟**
- **د ريښتينولي په لمن نيولو سره.**
- **دا خو به هغه رڼا نه وي، چې څو ورځې مخکې برمته شوې وه؟**
- **هو هغه ده.**
- **دا خو داسې په قهر ده لکه ما، چې برمته کړې وي حال دا چې زه د دې ګنا مرتکب نه يم.**

رڼا يې په خبره غاښونه وچيچل، بيايې له ځان سره وويل: خدايه صبر راکړې، هغه ته له څه ويلو مخکې يې ځواب ته شاپور اوږه ورکړه.

- **زه هم رڼا کمه پېژنم؛ ځکه ناسته پاسته مې نه ده ورسره کړې خو د دې په اړه مې ډېر څه اورېدلي، د دې ايمانداري، مسلك ته ژمنتوب، ريښتينولي او زړه سوى يې له لويو ځانګړتياوو څخه دي؛ هغه ظاهرآ مغروره او ترخه مالومېږي، خو په حقيقت کې داسې نه ده، څومره چې د دې په اړه زه**

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات لرم هغه ډېره خواخوږې مېرمن ده، پاك زړه لـري، تـل د حـق پلوي کوي، خپل ځان هم گواښ او خطر ته ورکوي خـو حـق تـه حـق وايې؛ ځکه خو يې خيانت گر په ارامه نه پرېږدي، ستونزې ورته جوړوي.

مرستيال لا هم د اړيکو جوړولو کوښښ کاوه، په عاجزه لهجه يې وويل: ښـه تـوب دې ته وايي، چې بې ځايه دې په يوه سړي په قهر شي؟

د رڼا هم د صبر کاسه ډکه شوه، نور يې د مرستيال مکارې نـه شـواى اورېـداى، د چورتونو لړۍ يې وشلوله ويې ويل: لږ مخکې انټر ويـو تـه راغلـې وم خـو تاسـې د مصاحيبې اجازه رانه کړه ولې؟

- ښه هغه ته وې؟ خو اغلې! وخت ختم ؤ.
- ايا تاسې په اعلاناتو کې د انټرويو وخت تر دولسو بجو نه ؤ ښودلاى؟
- تر دولسو بجو مو وخت ټاکلی ؤ، خو دولسو ته لس دقيقې پـاتې وې، پـه لسو دقيقو کې مونږ انترويو نشوه اخيستلی او ناوخته راتلل د مراجعه کونکي له دندې سره د دلچسپي نه درلودلو مانا لري، له دندې سره مينه نه لرونکي خلك د هيڅ ادارې نه خوښېږي، له همدې امله مو له تاسې سره د خـبرو دلچسپي پيدا نه کړه. ايا زما خبرو ته څه دليل لرې؟

رڼا يې حماقت له ورايه درك کړی وو، ترخه موسکا يې وکړه ويې ويل: هو يـو نـه ډېر دلايل لرم.

- نو مهرباني وکړئ، غوږ يم.
- له تاسره مې څومره وخت ووت؟
- پنځه دقيقې.
- په پنځو دقيقو کې ته زما له انټرويو تېر شوې، ماته اوس پوره مالومه شوه، چې ته څومره ظرفيت لرې، څـومره وزن لـرې او د انسـانيت درجـه دې څومره ده. د يو چا پېژندنه هسې خلك وايي ډېر وخـت تـه اړتيـا لـري، وخت ته نه، بلکې د ارزيابي کونکي په وړتيا پورې اړه لري، که مصـاحيبه اخيستونکی وړتيا ولري نو په ډېر کم وخت کې تول کولی شي.
- ښه نو تاسې زه څنگه ارزيابي کړم؟
- ته هسې خبرې اوږدوې، چې زما نه خوښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خلاصه وه، په دېوال درې رنګه بیرغ د باد څپه یز حرکت رپاوه، رڼا وربښمینې زلفې له سترګو لرې کړې، شاپور باغچې ته کتل، له طبعیت څخه یې خوند اخیستو. د مرستیال رنګ تک سور اوښتی وو، کونښ یې کاوه، چې خپله بې علمي پټه کړي، په اطاق کې خپره شوې خاموشي یې ماته کړه، شونډې یې وخوځولې، ویې ویل: انټرویو ته ناوخته تګ، هسې خبرې دي او که د یوه لټ، بې کفایته او بې مسؤلیته کس ځانګړتیا ده؟

- انټرویو ته ناوخته راتلل تل د یوه چا په غفلت او بې کفایتي دلالت نه کوي، هغه هم بیا زموږ په څېر له ستونزو ډک هېواد کې، دلته ډېر مجبوریتونه دي،ډېر دي کار خلک هم ناوخته راتللو ته اړ کوي؛ که تا زما د ناوخته راتلو دلیل پوښتلی وای او مناسب ځواب مې نه درلودی شړلې به مو وم خو که خبرې مې قناعت بښونکی وې، څه اسمان رالوېده، چې لس دقیقې مو نورې هم غځولې وایی؟

رڼا نه غوښتل، چې بې ځایه ملامتي ومني، ویې ویل: ګوره وروره! زما لټي نه خوښېږي، له هر څه ډېره له لټي کرکه کوم، له هغه چا کرکه کوم، چې د وخت په ارزښت نه پوهېږي.

- نو ایا ماته ستاسې د ناوخته راتلو لامل ویلی شې؟
- هو
- مهرباني.
- زه دا اصل منم، چې انټرویو ته باید سړی په ټاکلي وخت لاړ شي، زه هم دې خبرې ته ارزښت ورکوم، بشپړه تیاري مې نیولې وه او فکر کوم که ستونزه نه وای رامنځته شوې زه به لومړی مېرمن وم، چې دلته به حاضره شوې وم، خو د راتګ پر مهال مې د مور حالت خورا خراب شو؛ اړه شوم چې تر روغتونه یې ورسوم؛ ځکه زه د کور سرپرسته یم مشران نه لرم، چې د کور پالنه مې وکړي؛ نو ایا مور مې همداسې په بد وضیعت کې پرېښې وای او زه دلته راغلې وای؟

د رڼا خبرو د شاپور ذهن هم ځان ته را جلب کړ، روانو او مستدللو خبرو یې خوند ورکړ، د هغې با مسؤلیته ژوند او ژمنتیا یې ډېر خوښ شول په زړه کې یې د هغې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صداقت ډېوه لا بله شوه، نه يې غوښتل د مرستيال او رڼا په خبرو کې مداخله وکړي؛ ځکه د هغې هره خبره يې په زړه لګېده، هرې خبرې يې ځانګړی وزن لاره، بحث يې په منطق ولاړ وو، شاپور يې له هرې خبرې بيل بيل خوند اخيسته ؛ په ذهن کې يې بيلابېلې خبرې ګرځېدې له ځان سره يې وويل: داسې يوه ځيرکه او همت ناکه مېرمن ما په اسمان غوښته او خدای ج په ځمکه راکړه، نو پرېکړه يې وکړه، چې رڼا خپله مرستياله وټاکي،ځکه ډاډه شو چې هغه به له ده هم دې افغان رسنيز دفتر ته اغيزمنه واقع شی ،په ذهن کې له دې پريکړې سره يې د فکرونو لړۍ وشکيده په خپل مرستيال يې غږ وکړ

په کومه اندازه، چې ته فکر کوې رڼا، هغسې عادي مېرمن نه ده، ټول افغانستان يې علميت او سپېڅلتيا ته درناوی لري، په ريښتيا هم د هغې د ناوخته راتګ لامل زه خواشينی کړم، که د رڼا په ځای بل څوک شي، نو فکر نه کوم دومره درانه مسؤليتونه په دومره کم عمر کې وزغملای شي. څو ورځې وړاندې هم د هغې مور سخته ناروغه وه، تصادفاً زه ورسره مخ شوم او ناروغه مې ورسره له روغتونه ورسوله

- ښه نو تاسو يو بل له پخوا پېژنئ.
- له پخوا يا اوس پېژندل مهم ندي، مهم دا دي چې يو انسان څومره وړتيا لري او څومره د مثبت بدلون لپاره اغېزمن واقع کېدای شي.

مرستيال چې سليم نومېده په ژور سوچ کې ځان ته مخاطب شو:

کمبخته سليمه، څه موقع دې له لاسه ورکړې، په لاس درغلی باز دې له منګولو ووت که دې رڼا ته د انټرويو موقع ورکړې وايې او بيا مې بريالی اعلان کړې وايې نو تل به دا بغدادي کوتره زما د جادو تر اغېز لاندې وه، هغه دندې ته ډېره اړتيا لري او په دې سخت وخت کې بايد ما لاس ورکړی وايې؛ لوی اسويلی يې وويست لاسونه يې ومروړل، په دې وخت کې شاپور غږ پرې وکړ: سليمه! په کوم فکر کې غرق شوی؟

له دې خبرې اورېدو سره د هغه رنګ زيړ شو، ځواب يې ورکړ: نه نه هسې.

وروسته شاپور د دروازې ساتونکي رابللو لپاره زنګ وواهه،دې زنګ په غږ د دروازې ساتونکی رانه وت، هغه ته يې د اداري مدير د راغوښتلو وويل، هغه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم له خبریدو وروسته پرته له ځنډه مخې ته ودرېد، شاپور ورته سپارښتنه وکړ: لـه ډوډۍ وروسته، یوه بېړنۍ غونډه جوړه کړه

مدیر چې له مخه یې دا ډول اظطراري غونډه نه وه نیولې، په حیرانتیـا سره وویـل: رئیس صیب! موضوع؟

شاپور نه غوښتل، چې په موضوع مخکې له مخکـې څـوک خـبر شي ویـې ویـل: موضوع به هلته روښانه شي

لنډ وخت وروسته ناسته برابره شوه، شاپور ناستې ته وویل: موږ په خپل افغان رسنیز دفتر کې تلویزون، راډیو، او یوه چاپي رسنۍ لرو

د څه وخت را په دې خوا یې چارې ټکنۍ شوې دي، زه هم کله دلتـه او کلـه بهـر کې یم، زموږ رسنیز دفتر یوې ښې رهبري ته اړتیا لري، د چارو ښه سمون لپاره مـو وغوښتل په رهبرې کې لږ بدلون راولم، موږ خپل رسنیز دفـتر تـه نـوې مرسـتیال وګمارله دا دی درپېژنم یې بیا یې د رڼا لور ته اشاره وکړه، همدا زمـوږ مرسـتیاله ده دا مېرمن به زموږ د دفتر رهبري کوي، اغلې رڼا نومېږي، زما زیاتره چارې هـم دې ته سپارم، رڼا د دې رسنیز دفتر باصلاحیته کـس دی، لـه دې خـبرې وروسـته یـې وخندل بیا یې وویل:

ان زما د ګوښه کولو صلاحیت هم لري، خبر اوسئ، که مو د دې لـه امـره سرغړونـه وکړه په تاسې خوبه بریک هم ونه نیسي.

ددې خبرې له اورېدو سره په مرستیال سلیم باندې سر وګرځېده، مخکـې لـه دې چې جلسه ختمه شي، له ناستې ووت.

رئیس د جلسې د پای وویل.

رڼا لاس پورته کړ د خبرو اجازه یې وغوښته، خو رئیس د خبرو موقع ورنه کړه ورته ویې ویل نورې خبرې په دفتر کې کوو.

دوی دواړه لاړل او د ریاست په خونه کې کېناستل، رڼا شاپورته وویل:

ماته دې هلته ولې د خبرو موقع رانه کړه؟

- **زه پوهېدم چې ته څه وایې.**
- **ته له کومې خبرې ډارېدې؟**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هلته مې ستاسې خبرو ته ځواب نه شو ويلی، ته چې څه وايې دلتـه يـې ووايه.
- زه غواړم پوه شم دا هر څه د څه لپاره؟
- ياني څه؟
- زه دې ولې مرستياله وټاکلم، هغه هم له انټرويو پرته؟
- ته انټر ويو ته اړتيا نه لرې او نه دلته داسې څـوک ويـنم چـې لـه تـا دې انټرويو د اخيستو وړتيا ولري، زه غواړم ستا هيلې همدلته پوره شي.
- زما هيلې تاته دومره مهمې دي؟
- هو، ماته تر ډېر څه مهمې دي.

رڼا حيرانه شوه، سترګې يې د شاپور په سترګو کې خښې کړې، ويې ويل: لامل يـې پوښتلی شم؟

- ځکه چې ستا هيلې زما هيلې دي.

دا نو څه مانا، زما هيلې څنګه ستا هيلې کېدای شي، صفا خبره وکړه؟

- ستا دا هيلې دادي، چې ژوناليزم دې سپيڅلی مخته لاړ شي، کنه؟
- هو
- تاسې غواړې، چې رسنۍ دې د ملي ګټو په خلاف ونه کارول شي کنه؟
- هو
- ته غواړې، چې رسنۍ دې د چا لاسپوڅې نشي کنه؟
- هو
- تاسې غواړی، چې ژورنالېست دې د ولس ژبه واوسي، کنه؟
- هو، دا ټولې زما هيلې دي.
- بس دا هيلې زما هم دي؛ ځکه وايم، چې ستا هيلې زما هم دي.

رڼا وخندل بيا يې شاپور ته وويل: بيا خو نړۍ مننه؛ خو که کومـه بلـه موخـه لـرې واضح يې ويلی شې.

- نه بل هيڅ داسې څه نشته، چې ته يې په اړه تشويش لرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- چې داسې نو بیا خو راته کاري ښه فرصت دی، خو مخکې لـه دې چـې خپل کار پیل کړم، زه غواړم څـو خـبرې د خپـل ماموریـت پـه سر کـې څرګندې او له پوښ وتلې (پوست کنده)درته وکړم.
- مهرباني
- ماته لوړه او ټېټه څوکۍ بې توپیره دي، ماته مهم د خپـل ولـس خـدمت دی، که ته فکر وکړې چې ما به د امتیازاتو په بدل کې واخلې، دا هسـې چتې د وخت ضایع کول دي؛ تر دې دمه داسې پیسې نه دي چاپ شوې او نه داسې شته پیدا شوي، چې زه پرې واخیستل شم او زما تګلاره هم ته درک کولی شې، هیله ده زما د تګلارې د خوځښت خنډ نه شې، کنه زمـا دوهم اقدام به درته د استعفې وړاندیز وي.

شاپور د رڼا د دې خبرو په اورېدو غونی څیږ شو، ستونی یې را ډک شو، سترګې یې ډنډ شوې خو دا، چې یو حیاناک نارینه ؤ د خپلې کمزورۍ د پټولو هڅه یې د مخ په اړولو وکړه، بیا یې لږ وروسته چې حالت سم شو رڼا ته مخ راو ګرځاؤه، ورته ویې ویل:

زه ډاډه یم چې ته هیڅکله داسې کار نه کوې، چې هغـه د هېـواد پـه زیـان وي، هیڅکله داسې څه نه کوې چې خپل ضمیر ته پرې خجالت کېږې ته ملي ګټـو تـه ژمنه یې، ماته ستاسې پیداکول، د انځر د ګل په څېر دي.

ستا هیلې زما هیلې دي، ستا غوښتنې زما غوښتنې دي، ستا موخې زما موخې دي؛ نو ولې سوال پیداشي، چې زه به ستا د کارونو خنډ ګرځم؟

ستا د لا ډاډ لپاره زه د ځان د ګوښه کېدو واک هم درکوم، که رسمي هوکړه لیـک غواړې هم تیار یم، چې درته لاسلیک یې کړم.

- بس سمه ده منته کوم، چې دومره باور راباندې کوې، زما هر ډول تشویش او وېره ختمه شوه، زه هم ژمنه درسره کوم، چې ستا باور به مات نه کړم او نه به تا له خپلې ګمارنې پښیمانه کړم.

شاپور د هغې د مقرري پاڼې لاسلیک کړې او اداري مدیر ته یې وسپارلې.

رڼا هم نوره د خدای پاماني اجازه واخیسته، خو مخکې له دې چـې ووځـې اداري مدیر ورته کیلي مخته ونیوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا په حيراني ورته وکتل، ويې ويل: دا څه دي؟

- دا ستا د موټر کيلي ده، بهر موټروان ناست دی، هغه ته يې ورکړه تا رسوي، سهار هم بيرته تاسې دفتر ته را رسوي او د رئيس صيب هدايات دي، چې که مور دې خدای مه کړه ناروغه کېده نو روغتون ته يې پکې وړلی شې.

رڼا کورته لاړه د خپلې مقررې خوښي يې له مور او کورنۍ سره شريکه کړه، هغوی هم ټول د دې له زيري سره خوښ شول او د دې خوښي لمانځنه يې پيل کړه.

سليم هم خپل کور ته ځړېدلې شونډې، پړسېدلی او تروه مخ ورسېد، پيغله خور مليحه، چې د حقوقو پوهنځي د وروستي کال محصله او د شاپور کوژدن وه ورته رامخکې شوه، ترې ويې پوښتل: وروره! ډېر خفه راته مالومېږې، خير خو دی؟

- مليحې خورې! هيڅ سم نه دي.
- ولې؟
- مېړه دې زه له دندې گوښه کړم.
- خو ولې؟
- ځکه چې يوه بله د فلم نجلۍ يې پيدا کړې، هغې په خپلو نازونو زړه ترې وړی، هوش يې له لاسه ورکړی، د هغې د خوشحالي لپاره نه پوهېږي، چې څه کوي.

که دفتر برباد شي هم په کيسه کې يې نه ده، هغه يې زما په ځای له مصاحيبې پرته خپله مرستياله وټاکله.

مليحه د دې خبرې په اورېدو لکه بريښنا نيولې وربړدېده، زړه يې ټکان پيل کړل، له غوسې تکه سره شوه سم دستي يې ټليفون راواخيست شاپور ته يې زنگ وکړ؛ هغه د گوشي په اخيستو سره مليحې لکه قهر شوې سره مچۍ چک لگول پيل کړل، هغه ته يې وويل:

زما ورور دې له دندې وباسه؟ زما په لاسته راوړلو کې دې هغه ژمنې څه شوې؟ تا خو ويل چې دې کور هر غړی به دې زما دې شرکت په لوړو پوستو کار کوي له پيسو سره به لوبې کوې، يو غر به دې په بله راته ويشت بل په بل، تا خو اوس سرچپه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورور له لوړ پوسته لرې کړ په کور دې کيناؤ ،اوس دې هغه باتې څه شـوې؟ کـه د نوې ليلا په لومه کې راګېر يې؟

- مليحې! له خبرو سره دې پام کوه؛ ته دا مه هېروه چې د خپـل راتـونکي خاوند سره خبرې کوې ما غوښتل، چې ستا د کور هر غړی له ماسره کـار وکړي، زما ملا را وتړي زه پرې ډاډه شم، زما کار خپل کار وګڼي، ما خپله ژمنه تر سره کړه خو د تمې خلاف ستا د کورنۍ غړي په عوض د دې، چې زما ننګه وکړي، کارونه مې لکه د کور غړي په څېر صادقانه مخ تـه بـوځي زما پښې وهي؛ تاته خو مالومه ده، چې زه زياتره وخت بهر کې يم؛ زما په نه شتون کې سليم ورور دې زما نامتو اداره له صفر سره ضرب کړه.

کارمندان په عوض ددې، چې تشويق کړي، کار ته يې متوجه کړي هر يـو يـې لـه ځانه خپه کړی، هيڅ کارکوونکی لـه دوو مياشـتو زيـات وخـت لـه مـوږ سره نشي-تېرولی؛ داسې رويه ورسره کوي چې له کاره يې پرې زړه تـور شي، بيـا کاشـکې د دفتر د کارونو له امله يې مامورين خفه کولی، خپلې شخصي غوښتنې پرې مني او د انکار په صورت کې يې له دفتره شړي. موږ دوه مياشتې وروسته يو ځل د مامورينو د نويو دندو اعلان ته اړ کېږو، تر کومه به دا لړۍ روانه وي؛ بار بـار مـې سـتا ورور خپلو تېروتنو ته متوجه کړ، خو اصلاح نه شو؛ اړ شوم چې له دندې يې ګوښه کړم.

مليحه: سمه ده زه به ستا په خبرو باور وکړم خو سر له سبا زه هغه نجلۍ، چې د سليم په ځای مو ګمارلې په دفتر کې ونه وينم، زما ورتلو ته اړتيـا پيدانـه کـړې، کنـه پـه ټېلو، ټېلو به يې له دفتره درته وباسم.

- ولې؟
- ځکه چې دا زما غوښتنه ده.
- زما دفتر د کمپيوټر ګېم نه دی، چې هر څوک پکې د خپلې خوښې لوبه وټاکي او تر سره يې کړي؛ زما دفتر کې قـوانين او مقـرارات دي، انسـاني کرامت ته درناوی او د وړتياوو ساتل دي.
- زما ورور ولې انسان نه ؤ؟ د انساني کرامات وړ نه ؤ؟ چـې بـې عزتـه دې را وشاړه.
- ستا ورور کثافات ؤ، چې بايد لرې غورځېدلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **شاپوره! خبرې دې په احتیاط کوه؛ ماته مې کورنۍ هر څه ده او زه د کورنۍ د کوم غړي سپکاوی نه شم زغملی.**

شاپور د ملیحې په بې ځایه خبرو احساساتي شو ویې ویل: هیڅ انسان سپکاوی نه شي زغملی، خو چې څوک د بل چا سپکاوی کوي، باید خپل سپکاوي ته چمتوالی ونیسي.

- **شاپوره! ته خو مخکې داسې نه وې، څه نه ؤ چې تا به زما لپاره نه کول، اوس ولې داسې بدل شوې؟ ولې دې په رویه کې توپیر راغی؟ ایا مرستیالې خو دې کوم جادو نه دی درباندې کړی؟ داسې خو نه ده، چې د هغې لپاره دې د ژوند ملګرې پردۍ کوې؟**

ــ زما مرستیاله دومره ټیټه مېرمن نده، چې داسې وړو خبرو ته دې په خپل ذهن کې ځای ورکړې، هغه ډېر لوی فکر لري، دومره لوی، چې ستا په کوچني مغز کې نشي ځایدلی.

ملیحې یې په ځواب کې وویل: ښه دا د اپلاطون لور څوک ده، چې د یوې حقوق دانې په مغز کې یې فکر نشي ځایدای؟

- **ملیحې! زه ډېر ستړی یم، ستا دا ستړي کونکې خبرې مې نور هم ستړی کوي، بیا خبرې کوو؛ شاپور نوره اړیکه پرې کړه.**

د ملیحې په لاس نیول شوی ټلیفون تر ډېره د هغې له غوږ سره نیول شوی پاتې شو ورو، ورو یې له غوږه لاس راښکته کاوه، د ستړي شوي بنې ادم په څېر یې قدمونه یو په بل پسې ځکول؛ څو خپل ځان د ناستې ځای ته ځان ورسوي.

شپه تېره شوه، سهار ملیحې ځان چمتو کړ، څو د خاوند دفتر ته لاړه شي او هغه د دفتر مرستیاله شهزادګۍ ووینې، چې خاوند یې د هغې په خوا کې لکه سپر ولاړ دی او ځان پوه کړي، چې کیسه له کوم ځایه او څه ډول پیل شوې ده.

رښا هم سهار وختي پاڅېده، له پوره چمتووالي سره یې د خپل دفتر په لور حرکت وکړ، چې لومړی دنده یې پکې پیل کېده؛ له رسمیاتو سره سم خپل دفتر ته ورسېده، په کار یې پیل وکړ، د دروازې ساتونکي ته یې وویل: زه نن غواړم خپل کارونه منظم کړم، یوازې اداري مدیر را وغواړه، چې ځینې هدایات ورته لرم نور دلته څوک مه راپرېږده؛ ځکه زه نن باید ډېر کار وکړم، هغه هم ژر اداري مدیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته له لاسه راوست، رڼا ورته وویل: یو ساعت وروسته ټول کارکونکي د جلسې خونې ته را وغواړه، زه ورسره یوه ناسته لرم؛ هغه ورته لاس په نامه کېښود یې وویل:
سمه ده ښاغلې!
رڼا د خپل مېز تر شاه د خپل کمپیوټر تر مخې کېناسته هغې احساس کړې وه، چې سخت کار یې پر وړاندې دی او د ادارې تنظیم کول یې باید له لومړیتوبونو څخه وي، دا په همدې سوچونو کې وه، چې د دروازې ساتونکي یې دروازه ټک، ټک کړه راننه وت رڼا ته یې وویل:
یوه مېرمن راغلې، غواړي تاسې سره ووینې.
- ورته ووایه نن ډېره بوخته یم لږ وروسته جلسه لرم سبا به ګورو.
هغه ووت، ملیحې ته یې وویل: مرستیاله ډېره بوخته ده، نن نه شي درسره لیدی.
ملیحه د دې خبرې له اورېدو سره نوره هم احساساتي شوه، ویې ویل:
مرستیالې صیبې ته ووایه، چې ډېر اړین کار درسره لرم، ډېر وخت دې نه ضایع کوم، یواځې غواړم څو خبرې درسره وکړم.
د دروازې ساتونکی بیا راننه وت؛ رڼا ته یې وویل: مېرمن ډېر ټینګار کوي، وایې چې د لیدو وخت دې راکړي.
رڼا په داسې حال کې، چې د کمپیوټر له سکرین سره یې سترګې تړلې وې ورته وویل: ورته ووایه راشه، خو هیله ده ډېر وخت مې ونه نیسې.
مېرمن راغله، رڼا ته مخامخ په یوه څو کی کېناستله، رڼا هماغسې د کمپیوټر سکرین ته کتل، د خپلو پلانونو، مهال ویش په جوړولو بوخته وه
مېرمن یې د لومړي ځل لپاره څېرې ته د سوداګر په سترګه وکتل.
له لښتې ځواني، جذابه څېرې، خوږې خاورې، انساني مغروریت نوراني ګرد سپوږمیز مخ پرته یې بل څه پکې پیدا نه کړل.
شته اندیښنه او ورسره وېره یې نوره هم زیاته شوه، د خپل کوژدن د بدلو ارادو په اړه نوره هم شکي شوه؛ ځکه له ځان سره یې، چې رڼا پرتله کوله د اسمان او ځمکې په اندازه یې توپیر خپل زړه ته لوېده.
د رڼا مغروریت دومره اغېزمنه کړه، چې وارخطا شوه، نه پوهېده چې کیسه له کوم ځایه پیل کړي خو دا چې یوه مېرمن د خپل مېړه سره د چا په نزدېکت هم شکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي نو بیا هرې جګړې ته تیارې شي؛ ځکه خو له وراخطایي سره، سره له رڼا سره لفظي جګړې ته چمتو شوه له ځمکې سره ټومبلې سترګې یې راپورته کړې په رڼا کې یې ونیوې هغې ته یې وویل:

اغلې مرستیالې! که له کاره وزګاره یې غواړم یو څو خبرې درسره وکړم.

- **مهرباني**
- **زه د نوې دندې مبارکي په ځنګ کې غواړم څو خبرې درته وکړم، په دې دنده ستا له راتګ مخکې زما ورور کار کاوو.**
- **ښه! ته د سلیم خور یې؟**
- **هو زه د سلیم خور یم، مورِ ستا په راتګ ټکان وخوړ، ستا په مقرري حیران شو، چې شاپور یو ناڅاپه ولې داسې ببرنۍ پرېکړه وکړه.**

رڼا چې د ملیحې بې بنسټه خبرې واورېدې ورته ویې ویل: خورې! ته ماته روحي ناروغه ښکارې.

- **ولې؟**
- **ستا دا خبرې ما پورې څه اړه لري، چې له مایې پوښتې؟ ورشه له رئیس یې پوښتنه وکړه، هغه مسؤل کس ده، هغه به درته ځواب ووایي.**
- **زه روحي ناروغه نه یم، له خپلو خبرو سره پام کوه، دا مه هېروه، چې د حقوقو د پوهنځي د اخیري کال له یوې محصلې سره خبرې کوې، زه یوه حقوق پوه یم سږ کال فارغېږم او په دې ښه پوهېږم چې ستونزه چیرې ده او له چا پوښتنه وکړم .**

رڼا له تعجب ډکه خندا وکړه، ورته ویې ویل: ته فارغیږې اوکه پوهنتون درنه فارغیږي؟

- **اغلې مرستیالې! هیله کووم له خبرو سره دې پام کوه.**

رڼا د دفتر کارونو خورا سترې کړې وه، د ډېرو خبرو سبکه یې په ځان کې نه لیده، په توندہ لهجه یې وویل: نو ته د کوم حق له مخې دا خبرې ماته کوي او په دې اړه زما مسؤلیت څه دی؟

- **زه ملیحه نومېږم، د شاپور کوژدن یم، زه حق لرم چې د هغه کړنې وڅارم او باید پوه شم، چې هغه څه کوي.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه! نو دا له ما پورې کومه اړه لري او زه څه خدمت کولی شم؟
- زه ستا په اړه تشویش لرم.
- د څه تشویش؟
- نن سبا ډېرې مېرمنې د دندې د اشغال لپاره ډېر داسې څه کوي، چې لـه انسانيته وتلي وي.
- مطلب؟
- ځينې بې عفته نجونې د څوکۍ د لاسـته راوړلـو لپـاره خپـل عـزت هـم پلوري، موږ په دې اړه انديښنه لرو، چې شاپور ستا په اړه ولې داسې غير معقول او له احساساتو ډکه پرېکړه وکړه؟
- نو ته زما په اړه هم داسې فکر کوې؟

مليحې د هو په دود سر وخوځاوه؛ خو مخکې له دې چې په خوله هو ووايې، د رڼا د مېز په سر ليف ټاپ کمپيوټر يې په کړکۍ ونيښت؛ سترگې پـرې تيـاره شـوې لـه چوکۍ وغورځېده.

د دفتر مامورين راغلل، شور او ځوګ جوړ شو.

له رڼا يې وپوښتل: دا ولې؟

- کله، چې قانون پوهه د جهل له خوبه را ويښه شي خپله درته وايـي چـې هغه ولې داسې شوه زه نوره د خبرو تاب نه لـرم جـذبات مـې دومـره پـه ځوښ راغلي چې نه پوهېږم څه ډول يې ساړه کړم.

د دفتر کارکونکو هم رڼا احساسوله چې خورا عصباني ده، نـورې يـې خـبرې ورسره اوږدې نه کړې، هغوی مليحه په امبولانس کې واچوله، روغتون ته يې ورسوله.

رڼا هم په دفتر کې له لږ ځنډ پاتې کېدو وروسته خپل کـور تـه پـه دې اراده لاړه، چې نور دلته کار نه کوي.

د دفتر اداري مسؤل له مليحې سره روغتون ته لاړ، د هغې له بستر کولو وروسته يې شاپور ته زنگ وکړ، ورته ويې ويل: هېواد روغتون ته کيدای شي يو ځل راشې؟

- ذاکره! خير خو دی؟
- هو خير دی مليحه لږ خوږ ده.
- په څه شي خوږ ده، واضح خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې، چې دلته راشې درته وايم يې خو حالت يې د اندېښنې وړ نده.

شاپور په بيړه روغتون ته ځان ورساوه، ويې کتل، چې مليحه په بستر کې پرته ده، له بې هوښۍ را بيداره شوې وه، له هغې يې وپوښتل: مليحې! ولې، څه دربانـدې وشو؟

- که دا پوښتنه دې له نوې مرستيالې! وپوښتې ښه به وي.

شاپور اداري مدير ته مخ ور واړاؤ، ورته ويې ويل: ذاکره! څه خبره ده؟

- رئيس صيب! د مليحې له رڼا سره شخړه راغلې وه، نه پوهېږم چې مليحې ولې او په څه خبره رڼا دومره احساساتي کړې وه، چې مليحه په ليف ټاف ويښتلې.
- رڼا څه شوه؟
- هغه کور ته لاړه.

شاپور دستې جيب ته لاس کړ، هغې ته يې زنګ وکړ ورته ويې ويل: رڼا! ما لـه تـا داسې هيله نه درلوده، تاسې خو د خپلو خلکو او هېـواد د خـدمت لـوېې دعـوې کولې، هغه دعوې دې همدا وې، چې يو نسان دې د مرګ تر کومې ورساؤه؟

رڼا: څوک چې زما عزت ته په بده سترګه وګوري؛ زه پرته له دې چې فکر وکړم هـر څه کولی شم حتا له هغه ژوند هم اخيستی شم.

شاپور حيران شو ويې ويل: زه پوه نه شوم؟

- له خپلې مېرمنې دې وپوښته.
- عجيبه ده هغه وايي له مرستالې دې وپوښته او ته وايې، چې لـه مېرمنــې دې وپوښته، زه خو ليونی کېږم دلته څوک شته، چې په حقيقت مې پوه کړئ؟
- زه دې پوهووم؛ مېرمن دې راغله، ماته يې وويل: ستا پر ځـای زمـا ورور کار کاؤه، خو تا زما مېړه اړولی، د هغه ذهن دې ورخراب کړی، تا ځـان فروشي کړې. له دې خبرو سره زه هم په ځان پوه نشـوم دا ښـه وه، چـې ليف ټاف ته مې پام شو او هغه دومره درووند نه ؤ، که له هغه لوی شی پـه لاس راغلی وای هم صرفه مې پرې نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور ته د خپلې مېرمنې هغه بېګنۍ خبرې ور په یاد شوې،چې ویلې زه په رڼا پسې دفتر ته ورځم او په زوره یې له دفتر باسم ،نو ډاډه شو چې کوژدن یې ضد کړی، د رڼا د ناراحته کېدو لپاره قصدي ورغلې او هغې ته یې سوې سپورې ویلې دي، د ده او د رڼا شخصیت یې داغمن کړی، ټلیفون یې پرې کړ، پـه احساساتو کـې یـې د ملیحې تر چپرکټه ځان ورساؤ.

هغې ته یې وویل: ته په کوم حق زما دفتر ته تللې وې، تا په کوم حق د رڼا سپکاوی کړی؟

- **واه د مرستیالې خو ډېر طرفداری کوې، زه یې د مرګ تر کومې ورسـولم او ته یې اوس هم ملا تړې، ستاسې تر منځ خامخا یو څه شته چې ما شک کولو ته اړه کوي.**
- **د سر له دې ضربې، چې مړه وای ښه به وه، ته تل پـه خپـل نـاولي فکـر باندې ځان او ماته ځور راکوی، ته تر هر څه لومړی د فکر مینځلو ته اړتیا لرې، ته لیونۍ یې؛ ستا له لاسه زما ژوند تنګ شوی، ساه مې درېږي.**
- **هو ساه خو به دې له ماسره خود درېږي، ته ملامته نه یې ساعت دې تېـر دی.**

شاپور یې په خبره سور او شین واوښت له قهرجنې څېرې سره په بستر ورښکته شـو، په دواړو لاسو یې ملیحه په مری کې ونیوله، ورته ویې ویل: ستا له تهمتونو نـور پـه تنګ شوی یم، بس ده نوره ډېره شوه، رڼا خو ښـه وه، د ژونـد دوبـاره موقـع یـې درکړه، زه دې وژنم.

په دې وخت کې ذاکر راغی شاپور یې له لاسه ونیو لرې یې ترې بېوست د هغـه لـه بوولو وروسته ذاکر د ډاکترانو خونې ته ورغی ډاکترانو درمل ورته ولیکل او بیا یـې هغه ته د ملیحې د خاریجولو سپارښتنه وکړه؛ ذاکر، ملیحې ته ټیکسي ونیوله د هغې کورته یې ولېږدوله.

سهار له رسمیاتو سره سم شاپور دفتر ته ورسېد، دفتري کارونه یې پیل شـول؛ خـو هغه د رڼا دفتري خونه د نظر لاندې نیولې وه، چې هغه به کله کـار تـه راځـي، لـه رسمیاتو یو ساعت تېر شو، خو رڼا مالومه نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خپل ټليفون څخه يې هغې ته زنګ وواهه خو هغې د سور بټن پـه کېکـاږلو سره ټليفون پرې کړ، وروسته يې د دفتر له ټليفونه له هغې سره اړيکه ټينګه کړه.

رڼا دې شاپور دې دفتر شمېره ونه پېژانده، زنګ يې واخيست شاپور ورته وويل:

اغلې! ته خو په دفتر کې نه يې، خير خو دی؟

- **هو خير ده.**
- **ايا ستا د نه راتګ لامل پوښتلای شم؟**
- **بس ستاسو له دفتر سره مې کار پرېښود.**
- **ولې؟**
- **بس خوښه مې نه شوه.**
- **اغلې مرستيالې! کومه بې ادبي چې ستا په مخ کې زما کوژدن کړې د هغې سزا خو دې خپله ورکړه، له هغه په ډېره سزا شـايد تاسـې هـم رواداره نـه شئ، پاتې شوه د دفتر خبره، ته بايد دومره کمزورې نه شې، چې د يـوه غير مسؤل کس په خبره دفتر پرېږدې.**
- **ته ماته د همت راکولو درس مه راکوه، همت خلك له مـا زده کـوي، زه دومره د کمزوري هوډ والا نه يم چې د يو چا له خبرو دومره اغېزمنـه شـم چې دفتر پرېږدم.**
- **نو بيا ستونزه چېرې ده، ولې نه راځې؟**

خو نه راځم په دې کې د چا څه کار

شاپور نه غوښتل د رڼا په څېر يوه تکړه کارکوونکې له لاسه ورکړي په نرمه لهجه يـې وويل: اغلې رڼا! زه غواړم تا پوه کړم، چې د هغې مداخله زما په ناخبري او د دفتر د اصولو خلاف په خودسري ډول شوې، زه ډېر ناوخته پرې خبر شوم، خو ډاډ درکوم چې بيا به نه تکرارېږي او که بيا هم له دفتره خفه يې زه رسماً درنه بښنه غواړم.

- **سمه ده، بښنې ته اړتيا نه شته يوازې دومره غواړم، چې پرونـۍ پېښـه بيـا تکرار نشي.**
- **ژمنه ده بيا به نه تکرارېږي.**
- **نن ډېره فکري ستړې يم سبا درځم؛ په همـدې خـبرې سره رڼـا د شـاپور ټليفون پرې کړ.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پرېکړه وکړه، چې سبا باید دفتر ته لاړه شي؛ نو سم دستي یې اداري مسؤل ته زنګ وواهه ورته ویې ویل:

سبا ټول کارکوونکو ته خبر ورکړه، چې نهه بجې جلسه لرو، څوک ناوخته رانشي-؛ هغه ښه صیب! وویل نور یې خبرې پرې کړې.

ټوله شپه رڼا د دفتر د تنظیم لپاره فکر وکړ بریالی نقشه یې جوړه کړه او په سبا د یوه پراخه پلان سره دفتر ته ورسېده، نهه بجې رسماً غونډه پیل شوه؛ رڼا غونډې ته د خپلې پالیسي د تطبیق وینا پیل کړه هغوی ته یې وویل:

وروڼو او خویندو!:

زموږ دفتر له دې وروسته د قبایلو هوټل ندي، چې تګ راتګ پکې د خلکو په خوښه وي.

دلته رسمیات اته بجې پیل او تر څلورو بجو دوام کوي، د یوې دقیقې ناوخته راتلو هم، چې منونکی دلیل نه وي راته د زغم ندی؛ جدي کار ته اړتیا ده، زه د تنخوا په بدل کې کار غواړم؛ که یې څوک نشي کولی همدا نن د استعفی لیک راوسپاري چې په بدل کې یې بل د کار سړی وګمارم کنه کار غواړم او د دفتر د پالیسي خلاف دې رانه څوک د مرستې تمه نه کوي. مننه!

جلسه ختمه شوه.

خو رڼا تر څلورو بجو د دفتر په کارونو کې خورا بوخته وه، له څلورو بجو وروسته چې رسمیات ختم شول موټروان ته یې وویل:

موټر چمتو کړه زه نوره کورته ځم، رڼا موټر کې کېناسته له د کور په لور یې حرکت پیل کړ له لږ مزل وروسته یې د سړک په خوا کې یوه ډله خلک ولیدل، چې له یوې پېښې (حادیثې) راټاو دي، د دوی په منځ کې یې په یوه مېرمن سترګې ولګېدې، چې له ویره سرشکوي او خپل مخ په څپېړو وهي، د مېرمنې په خوا کې یوه ماشومه هم ولاړه ده، رڼا چې د دوی نندارہ ولیده موټروان ته یې وویل:

وروره! موټر ودروه، دلته خامخا کومه پېښه شوې د خلکو په منځ کې هغه مېرمن ډېر بد حال کوي زه ورښکته کېږم؛ خامخا څه ستونزه ده، زه باید د دوی په ستونزه ځان پوه کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ژر له موټره ښکته شوه، د ډله خلکو په منځ کې یې مېرمنې ته ځان ورساوه، هغې ته یې وویل:

مورې! څه خبره ده؟ ولې داسې بدې ورځې کوې؟ هغې په کوکو او چیغو په رڼا کې هیله مندې سترګې ونیوې، رڼا ته یې په بهانده اوښکو او ژړه غونې اواز وویل:

لورې! زه خو تبا شوم، د ځګر ټوټه رانه بېله شوه، په لسم ټولګي کې مې یوه لورکۍ وه، درې ورځې مخکې د ښوونځي په لاره د را رخصتېدو په مهال وتښتول شوه، دا دی اوس یې مړی په یوه دښته کې پیدا شوی، خلکو یې مړی تر روغتونه رسولې، له روغتونه زنګ وشو چې مور د طب عدلي ازموینو، وروسته مړی در وړو.

زه کونډه یم له خدای ج پرته نور څوك نه لرم، هیڅوك مې د غم خوړلو نه شته، زه ډېره مظلومه یم، د چا ډار او وېره نه رانه کېږي؛ ځکه خو داسې راسره کېږي.

- د مورکۍ بدو ورځو، خوارې برخې او ویر خورا اغېزمنه کړه، خپلې اوښکې یې هم لکه د باران څاڅکي په ګریوان کې راغلې

د بورې مورکۍ په خوا کې کېناسته، سپین دوسمال یې له دسکوله را وکیښ اوښکې یې پرې پاکې کړې بیا یې هغې ته مخ ور واړاوه له هغې یې وپوښتل لور دې یوازې وه، چې له مکتبه راتله؟ هغې ځواب ورکړ: نه یوازې نه وه، په څنګ کې یې ماشومې لور ته ګوتې ونیوې ورته ویې ویل:

دغه لور مې هم ورسره وه؛ رڼا هغه ځان ته نږدې کړه، په غېږ کې یې ونیوله، ورته ویې ویل:

څنګه چل ؤ شهزادګۍ ته یې راته ویلی شې، چې څه کیسه وه؟ هغې ځواب ورکړ: مور دواړه یو ځای را روانې ؤ، ناڅاپه یو د تورو ښیښو موټر راته ودرېد دوه کسان راښکته شول، وسله هم ورسره وه زما له خور یې لاسونه تاؤ کړل دوهم کس په خوله لاس ورکېښود، موټر ته یې واچوله هغې ډېره هڅه وکړه، چې چغې ووهي ځان خلاص کړي؛ خو برمته کوونکو کلکه نیولې وه؛ خوله یې وربنده وه. کسانو اوربزونه وهلي وو د خور په پورته کېدو کې مې، د یوه کس څېره ولیده خو ومې نه پېژانده.

رڼا ماشومه نوره هم سینې ته نږدې کړه؛ په مخ یې ښکل کړه ورته ویې ویل: که هغه کس ووینې، وبه یې پېژنې؟

هغې په ماشومانه انداز وویل: هو پېژنم یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا سمدلاسه د اړوندې حوزې امير ته زنګ وکړ د پېښې تفصيل يې ترې وغوښت، خو د حوزې امير له پېښې ناخبري وښوده ورته يې ويل: ته چې کومه پېښه يادوې، دلته نده واقع شوې او که شوې هم وي نو موږ ته يې په اړه چا راپور نه دی راکړی.

خو رڼا يې په لنډ ځواب او د ځان خلاصولو په دې پلمه په غوصه شوه ورته ويې ويل:

داسې څنګه کېدای شي، چې تاسې د يوې پېغلې زده کوونکې له تښتولو او بيا وژلو ناخبره ياست؟ حال دا چې دا پېښه ستاسې له حوزې سره نږدې شوې وه.

- **رڼا جانې! موږ څه ډول خبر شو، موږ ته په دې اړه چا عريضه نده کړې، چې پلټنه مو کړې وای.**
- **که څوک تاسې ته عريضه ونه کړي بيا تاسې کوم اجرات نه کوئ؟ تاسې کوم مسؤليت نه احساس کوئ؟ تاسې د هغه چا په فکر کې نه ياست، چې د هغوی له برکته تاسې د معاشاتو او امتيازاتو څښتن ياست؟**

د حوزې امير چې د رڼا خبرو ته ځواب نه درلود ټليفون پرې کړ.

رڼا د وژل شوې زده کوونکې خور له ځان سره واخيسته، تر څو يې د حوزې امير ته بوځي او ورته ووايي، چې دغه ماشومه د تښتونکو له ډلې يو کس پېژني، تاسې بايد پلټنې پيل کړئ. هغې د دې موخې د تر لاسه کولو لپاره د حوزې دروازې ته ورسېده، دوه ساتونکي د دروازې مخې ته ولاړ وو، د رڼا موټر دروازې ته ورنږدې شو د يوه سرتېري په ليدو ماشومې په موټر کې چغې کړې، ويې ويل:

هغه کس چې زما خور يې موټر ته پورته کړه دغه سرتېری وو، هلته په عادي جامو کې ؤ، اوس يې دريشي کړې، رڼا د ماشومې په خوله لاس کېښود ورته ويې ويل:

غږ له خولې ونه باسې، نه داسې ووايې، چې دا سرتېری پېژنم، زه ژمنه کوم چې ستا د خور قاتل به برملا کوم او هغه ته به سزا ورکوم، خو اړينه ده، چې خوله چپ ونيسې، تر څو دوی شک وانه خلي. رڼا د ماشومې په سرلاس راکش کړ د هغې سترګو ته يې په ځير ،ځير وکتل ورته ويې ويل:

ته همدلته کښېنه، زه ورښکته کېږم تر څو له دوی سره وغږېږم؛ ماشومې د هو په دود سر وخوځاوه، رڼا له موټره ښکته شوه، هغې لاڅو ګامه نه ؤ اخيستي چې کوچنۍ ماشومې يې هم تر شاه قدمونه تعقيب کړل. رڼا د هغې د قدمونو ترپا

(c) ketabton.com: The Digital Library

واورېده، له ګوتې ونيول شوه په شاه يې راوکتل په ماشومې يې نظر ولګېده د هغې غبر يې واورېد، ورته ويې ويل:

زه هم درسره ځم، رېا ماشومې ته ور ټيټه شوه هغې ته يې په غوږ کې وويل: راسره لاړه شه خو پام دې وي، چې کوم ليونتوب ونه کړې او غږ دې له خولې راونه باسې.

د حوزې په دروازه کې ولاړ سرتېري، چې په ماشومې سترګې ولګېدې، ژر يې له غاړې په تاؤ ګولي بند کې خوله او پوزه پټه کړه، رېا هم نوموړی سرتېری وليد، چې د ماشومې په ليدو يې د څېرې پټولو هڅه وکړه، سرتېرو ته په رسېدو رېا ځان وروپېژاند او له اميرسره د ليدو غوښتنه يې ځينې وکړه. مخ پټي سرتېري ورته وويل:

دلته منتظر شئ؛ زه امير صيب ستاسې له راتګه خبروم، هغه د امير خواته لاړه رېا يوې ګوښې ته کېناستله، پاتې سرتېري له رېا پوښتنه وکړه:

خورکۍ! خير خو ؤ، څنګه راغلي ياست؟

- خير چيرته دی وروره! درې ورځې وړاندې د دې خوارکۍ ماشومې بله خور، چې د لسم ټولګي زده کوونکې وه وتښتول شوه، نن يې جسد پيداشوی اوس د څېرنو لپاره په روغتون کې ده، بيا يې مخ بل طرف ته واړاؤ، ويې ويل:

د حوزې په سل متري کې دومره لوی جرم ترسره کېږي، خو تاسې يې مخه نه نيسئ، مخنيوی خو لا لويه خبره ده له پېښې خبر هم نه ياست، له دې مالومېږي، چې تاسې هم ورسره شريک يی.

سرتېري يې خبرې واورېدې، ترخه مسکا يې وکړه، رېا ته يې وويل:

خورې! ته په حقه يې ما دې خبرې واورېدې، خو زما د لاس ګوتو ته وګوره وينې، چې د يوه لاس ګوتې هم يو شان نه وي؛ موږ دا منو چې زموږ لمن هم له بدو خلکو خالي نده ده، خو دا په دې مانا هم ده، چې ټول بد خلک يو، د ځينو په کړنو په ټولو پوليسو همدا تور پورې کول به، له انصافه لرې وي.

- زه درسره سل په سلو کې موافقه يم، جرم فردي عمل دی، هغه که په هره طبقه کې وي او په دې اعتراف کوم، چې په ټولو يې اطلاق انصاف نه دی.

سرتېری د رېا لور ته نږدې شو، هغې ته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې! زه دې درک کوم، له خبرو دې څرګندېږي، چې یوه خواخوږې ښځه یې، له دې وړې بې کسه ماشومې سره دې همدردي خوند راکړ؛ موږ په خپله ټولنه کې داسې کم خلک لرو، چې له تمې پرته او د خپل ایماني مسؤلیت له مخې یو نیک کار تر سره کړي، په ټولنه کې د ستا په شان د خلکو ډېر کمی احساسوو، راته ښکاري چې ته یوه ایماندازه خبریاله یې. زه ستاسې ته د پېښې په اړه له یوه رازه پرده پورته کوم، خو شرط به دا وي، چې راز به راز وي.

رڼا له خپله ځایه پاځېده، د سرتېري په لور یې څو ارام قدمونه واخیستل، هغه ته یې په ځیر ځیر وکتل ویې ویل: زه ژمنه کوم، چې ستا خبرې به له ماسره محرمې وي، یوازې که یې اړتیا شوه نو ستا په اجازه به یې په محکمه کې څرګندې کړم.

- سمه ده زه درسره موافق یم، که محکمه کې اړتیا شوه نو زه او زما د راز ملګري حاضر دي، چې خپله شاهدي ووایي؛ ځکه چې موږ دلته وجداناً نارامه یو.
- راځه موټر کې کښېنو که هغه بل سرتېری راشي بیا موږ خبرې نه شو کولی، هغه د رڼا خبره ومنله په موټر کې د کښېناستلو نه، وروسته سرتېري وویل:

امیر صیب اوس هم دننه د شرابو محفل جوړ کړی، هغه سرتېری چې ور ننووت د پرې ملګری یې دی.

هغه زده کوونکې نجلۍ، چې ته یې یادوې ما په خپلو سترګو ولیده، چې د امیرصیب کسانو موټر ته پورته کړه د هغې چغې مې اوس هم په مغزو کې انګازې کوي، سترګو ته مې درېږي، خو دوی هیڅ زړه سوی پرې ونه کړ. هغه یې وتښتوله. دوی د میلمستون په نوم ځانګړی ځای لري، هلته نجونې وړي بیا د راز د نه افشا لپاره له اختطاف شوې کس ژوند اخلي؛ هغه خبرې اوږدې کړې، رڼا یې خبرې له ثبت سره یو ځای په غور اورېدې، هغه وویل: همداسې بې ضمیره خلک د نظامي یونیفورم څخه ناسمه ګټه اخلي، خپلې ناولې موخې پرې خړوبوي، رنګه هم د ټولو هم مسلکه بده وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتېري غوښتل نورې خبرې هم وکړي؛ خو هغه بل سرتېري له لرې پرې راغږ کـړ؛ راشه امير صيب دې غواړي، دغې مېرمنې ته ووايه چې امير صـيب ميټينـګ لـري اوس وخت نه لري بل وخت راشئ.

رڼا يې په غبرګون کې سر وخوځاوه، په خوا کې له خواخـوږي سرتېـري يـې مننـه وکړه، هغه ته يې هم د تلو اجازه ورکړه.

رڼا نوره د هغه روغتون په طرف روانه شوه، چې د پېغلې زده کـوونکې جسـد پکـې ايښی وو.

له لنډ مزل وروسته هلته ورسېده، له ډاکترانو يې د هغوی د پلټنو له مخې د هغې د وژنې لامل پوښتنې پيل کړې.

هغوی وويل: په زده کوونکې جنسي تېری شوی، له هغه وروسته وژل شوې، د دې خبرو په اورېدو رڼا نوره هم غمجنه شوه؛ د حوزې له امير نـه يـې د غـچ اخيسـتو ځواک په وجود کې په ځپو شو.

سترې ستومانه د شپې اته بجې د کور په لور روانه شوه په لاره کې يې لومړی ماشومه خپلې کورنۍ ته وسپارله، وروسته يې ځان خپل کور ته ورساوه.

مخکې له دې چې د خوب کوټې تـه لاړه شي مـور تـه ورغلـه، هغـې لـومړی ښـه وښکنځله بيا يې ورته وويل:

دا وخت دی چې ته راځې؟ ته دا توره شپه وګوره او ستا راتګ وګوره. ته دا شرايـط نه وينې، چې هره ورځ له خلکو سره څه کېږي؟ تبنـتول، وژل او بـې عزتـه کـول زموږ د ټولنې معمول ندي او که ځواب دې هو وي نو ولې دومره ناوخته راځې؟

په رڼا لا هم د خفګان وزرې غوړېدلې وې، نرمه مسکا يې وکړه، ويې ويل:

مورې!

ستا دعاوې ما ته فولادي ديوال غوندې دي، له ماسره ستا دعاوې دي، هيڅ څوک به ماته زيان ونه رسوي، خپل دسمال يې د مور په مخ راکش کړ بيا يې مـاچ کـړه، ورته يې وويل:

سبا ته يو لوي کار کوم، يو لوی اقدام کوم په يوه خطرناکه سره کرښه پښه ږدم، خو مورې! ته دعا راته وکړه چې په دې کار کې بريالۍ شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د څه شي لوی کار؟ څه ډول سره کربنه لورې!؟ ته څه کول غواړې؟ د کوم ګواښ سره بیا ځان مخامخ کوې؟. رڼا لنډه مسکا وکړه ویې وویل:
مورې! هیڅ داسې کار نه کوم، چې ګواښونده وي، خو په هر واړه او لوی کار کې ستا دعاوې زما لپاره د بریا دروازې پرانیزي. مور یې د خبرې اورېدو سره سم لاسونه لپه کړل، رڼا ته یې په دعاؤ پیل وکړ ویې ویل:
لورې! خدای دې لکه ابراهم ع په اور او اوبو کې وساته؛ خدای ج دې لکه یونس ع د ماهي په ګېډه کې له خطره وژغوره، خدای دې بری درکړي، خدای دې د هر مظلوم د مظلومیت اواز کړه، خدای ج دې د هر خاین په وړاندې له ملت نه، د دفاع په خاطر لکه سپر وګرځوه.
زما دعاوې له تاسره دي لورې!.
رڼا د مور په هره خبره لکه بیټری چارج کېده، انرژي یې اخیسته، همت یې پیداکاؤه، هغه زړه نازړه توب یې له منځه لاړ، چې سبا به د یوه قدرت مند واسطه دار حکومتي مامور د خیانت د ښکاره کولو په وړاندې د راپور له جوړولو منع کوله.
رڼا له موره رخصت واخیست، په خپله خونه کې یې د راپور په جوړولو پیل وکړ؛ ټوله شپه یې د هر اړخیز راپور په جوړولو تېره کړه او بلاخره یو بریالی راپور یې چمتو کړ.
سهار شو، د دوهمې حوزې امیر له شاتو، پنیر، هګیو او شیدو ډک دسترخوان سره د سهار ناشتې ته ناست ؤ، چې تلویزون کې خبرونه پیل شول.
د خبرونو سرټکو ته غوږ شو.
ناڅاپه یې د ټلوېزون په سکرین پر خپل تصویر سترګې ولګېدې. ویاند وویل: په سیمه کې د تښتونې او ډار اچونې پېښې زیاتې شوې دي، چې خلک یې په تشویش کې اچولي؛ نن د هغې تښتول شوې او بیا وژل شوې زده کوونکې ځرک ولګېده، چې درې ورځې وړاندې د مکتب په لاره نادرکه شوې وه. د ځواني مرګې زده کوونکې په اړه د افغان رسنیز دفتر مرستیالې رڼا داسې اسناد او شواهد موندلي، چې د تښتول شوې نجلۍ په تښتولو کې د دوهمې حوزې امر لاس درلود. د طب عدلي ازموینو وښوده، چې لومړی پر نجلۍ جنسي تېری شوی او بیا وروسته وژل شوې. د دې خبرې په اورېدو، امیر ټکان وخوړ احساساتي شو، په لاس کې ریموټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې په ځمکه وویشت، جیب ته یې لاس کړ ټلیفون یې راوښکه؛ رڼا ته یې زنګ وواهه، ورته ویې ویل:

اغلې رڼا! دا زه دې تلویزون په شیشه څه گورم؟ تا د کومې عقدې له مخې دا کار کړی؟ تا زما په وړاندې په کوم جرئت دومره لویه دسیسه جوړه کړې ده؟ ته مانه پېژنې، چې په ارگ کې مې ورور د رئیس جمهور ارشد مشاور دی، زه دلته په خپل زور راغلی یم، وزیر داخله هم زما دنده نشي ځنډولی، زما له زور او زر نه، نا خبره زما سره سر وهي، تا په دې کار سره د اور سره لوبه پیل کړه؛ زه درسره ژمنه کوم چې د دې کار سزا به درکوم، ته ما نه پېژنې، کمرې او مایکونه به دې سر ته کېږدم، زه درته خبر داری درکوم، چې دغه سودا به درته ډېره قیمته پرېوځي.

رڼا د حوزې د امیر په خبرو نری مسکا وکړه ورته ویې ویل: دا سمه ده چې ته زورور یې تښتونه، وژنه او د عزت لوټونه ستا دنده ده او په دې خبرو سره دې زه نوره هم ډاډه کړم، چې ما کومه تېروتنه نده کړې، مجرم مې په ریښتوني ډول پېژندلی، ما سمه لاره غوره کړې دا چې ته ما په مرگ گواښې، زه له دې خبرو نه ډارېږم؛ ځکه چې زما ژوند ستا په لاس کې نه دی، زما د ژوند پرېکړه بل څوک کوي، ترڅو چې هغه زما په اړه د مرگ پرېکړه ونه کړي زما یوه ویښته هم څوک نشي زیان منولی، یاد لره، چې ما په دغسې اخطارو نه شې ډارولی او نه داسې اخطارونه زما لپاره نوي دي، چې ټکنۍ مې کړي، زه ورسره عادي شوې یم.

- په تمه اوسه، زه د اخطار د تکرارولو عادت نه لرم او ډاډه شه، چې زه په دې اړ چپ نه پاتې کېږم. هغه نور ټلیفون پرې کړ؛ رڼا هم سوړ اسویلی وویست له ځان سره یې وویل: اخخخ هېواده کوم ټپ دې وگنډم؟ کومه بدبختي دې وژاړم، کومې نیمگړتیا ته دې وځوربږم؟ چیرته، چې خودسري وي هلته مسوؤلانه دنده څومره ستونزمنه وي، بس خدای ج دې جوړ کړه هېواده. رڼا په دې فکرونو کې ډوبه وه، چې د دروازې ټک، ټک یې د سوچونو لړۍ پرې کړه؛ د دروازې ساتونکی یې راننووت، ورته ویې ویل:

د ملي امنیت کسان راغلي دي، له تاسره گوري. هغې ځواب ورکړ: ورته ووایه دننه راشئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دې رڼا دفتر ته ور ننه وتل ، د رڼا په دفتر کې د هغې مخې تــه کېناســتل، و یې ویل:

مور ستا د سهارني راپور جزیات غواړو؟

رڼا دواړه له نظر تېر کړل، له وني دنګ ښایسته رنګي کس تــه یــې وکتــل گــرد مـخ اوږدې پوزې او شنو ځرځو سترګو یې جلا جذابیت درلود، ورته ویې ویل: زه به له اسنادو سره یو ځای جزیات درکړم؛ خو دا څه کوئ؟

د پټې دندې پولیس وویل:

که اسناد د باور وړ وي، مور کولی شو د حوزې امیر ونیسو، عدلي او قضایې ارګانونو ته یې وسپارو.

- خو هغه لویې، لویې خبرې کوي، وایي چې ارګ مې خپــل دی، وزیــر داخله مې هم نه شي لرې کولی.
- اغلې رڼا! زه هم ستا غوندې د دې خاورې زیمه وار بچی یم؛ زه د چا زور او زر ته نه تسلیمېږم، ماته د قانون پــه وړانــدې زورور هــیڅ دي، اوس د زور او ټوپک وخت په ختمیدو دی، دلته قانون دی له قانونــه هیڅــوک لوړ نه دي.

رڼا چې له وني د دنګ سړي خبرې واورېدې، په ســترګو کــې یــې د هیلــه منــدي اوښکې را بیدارې شوې، د خوښي اوښــکې یــې پــه ګــلابي غــومبرو لارې وکــړې، اوښکې یې پاکې کړې، اسناد یې ورته وښودل، ثبت شوی غږ یې هم ورته وسپاره د وژل شوې زده کوونکې، ماشومه خور یې هم ورته راوغوښــته، هغــې هــم شــاهدي ورکړه، چې د حوزې د امیر یو ساتونکي یې د خور په تښتولو کې لاس درلود، چې هغې حوزې ته له راتلو وروسته هغه پېژندلی وو.

د پټو دندو پولسو ته اسناد د دې وړ شول، چې د حوزې امیر ونیسي؛ خپل اجرایــه ځواکونه یې راوغوښتل، حوزه یې محاصره کړه امیر صیب زلمی یې له خپلې ډلګۍ سره یو ځای موټرو ته پورته کړل.

دا صحنه د افغان رسنیز مرکز یوه خبریال ثبت کړه، ماښام بیا د رڼا په اتلولي د امیر زلمي د نیولو او بندي کولو خبر خپور شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، چې ډېر به په خپل دفتر کې نه وو، زياتره وخت په خپل تجارت بوخت وو؛ ماښام په اطاق کې ناست وه، د شنه چاي پياله يې هم تر څنګ وه، ټلوېزون ته يې کتل، چې د رڼا خبر خپور شو.

هغه خبر، چې د يوې حوزې امير يې له کبله د زندان تر بريده ورساؤه.

هغه مسکی شو، له ځان سره يې وويل: رڼا! درباندې وياړم، ته هغه څه کوې چې زما خوښېږي، ته مې ځکه خوښه يې، چې تل زما د زړه کارونه کوې. ټليفون يې راواخيست، رڼا ته يې زنګ وواهه؛ هغې ته يې د سلام ويلو وروسته وويل: دا هېواد ډېر کار ته اړتيا لري، ډېرو قربانيو ته اړتيا لري، چې دغه قربانيو ته هر څوک بدبختانه، چمتو نه دي. که مورِ د ګوتو په څېر ستا غوندې څو رڼاګانې ولرو؛ نو د هېواد دا تيارې به له منځه لاړې شي، ظلم به پای ومومي، د چا حق به تر پښو لاندې نشي، څوک به جرئت ونه کړي، چې له قانون نه، سرغړونه وکړي.

رڼا چې د شاپور له خولې خپل داسې مسلسل صفت واورېده حيرانه شوه، ويې ويل: دا دومره صفت د څه لپاره؟

- رڼا ستا راپور مې واورېد، تا نن ډېر لوی کار ترسره کړی، نن دې د يوې مظلومې پېغلې د معصومو وينو غم وخوړ؛ د هغې غچ دې واخيست، د هغې روح دې ارام کړ، هغې ته دې عدالت وغوښت، له دې کار سره دې د څومره نورو کسانو ژوند ته ګواښ محوه کړ. د هغې د بورې مور د دروند غم پيټی دې کم کړ؛ د هغې په سينه کې په بل اور باندې دې اوبه واچولې. اغلې رڼا! مننه، چې ته له مورِ سره کار کوې.

رڼا يې په خبره وخندل، ورته ويې وويل: رئيس صيب! زه کار کوم تاسې پيسې راکوی؛ نو مننه دڅه لپاره؟

- ماته نور رئيس مه وايه، ته نوره د رسنيز دفتر مشره يې، زه دې له کاره راضي يم، زه هسې هم په تجارتي کارونو بوخت يم، دا مسؤليت نور تاته در سپارم ته، چې څه کوې خپلواکه يې نوره اړه نه يې په لوړو پرېکړو کې له ما مشوره وغواړې. ما رسنيز دفتر د همدې لپاره جوړ کړ، چې خلکو ته په همدې سپېڅلي مسلک کې ريښتونی خدمت وکړم، خو تر دې دمخه بريالی نه وم؛ ځکه زه په خپلو تجارتي چارو بوخت وم، نور به مې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره گمارل نو، هغوی به خپله شپه تېروله، هیڅ کس مې ستا غوندې مسؤلیت پذیره ونه مونده. ته زموږ دفتر ته خدای ج داسې یوه ډالی ورکړې، چې موږ يې له ډېر پخوا تمه درلوده.

- له زنگ سره دې لومړی وډاره شوم مال هسې نه، چې د راپور په لیدو را باندې په قهر شوی نه يې، خو ښه وو خبره سرچپه شوه تا زه لا تشویق کړم، ماته مو همت راکړ، زما حوصله مو را زیاته کړه، زه درنه خوښه شوم او زه درته ډاډ درکوم، چې زه به خلکو ته خبریالي وښیم، چې خبریال څوک دی، څه رسالت لري، څومره اغېزمن او ارزښمن دی.
- رښا جانې! له تا سره چې په ټلیفون په خبرو بوخت یم، یو بل مسلسل زنگ راځي، له تاسره بیا خبرې کوم، زه به دې ټلیفون ته ځواب ورکړم چې ولې دومره په عذاب دی، دا څوک دی او څه وايي؟ هغې په سمه ده ویلو سره اړیکه پرې کړه.

شاپور ټلیفون اوکې کړ، ورته وویل شول:

شاپورگیه! له ځانه دې لوی کارونه پیل کړي، سړی له خپلې بړستنې سره پښې غځوي ته نه پوهېږې، چې ماسره سر وهل سړی له سره خلاصوي، کوما ته يې بیايي او زیاتره وخت بې چاره د بې هوښي په حالت کې له خاورو لاندې کور ته ځي، دې دایمي خوب ته لکه، چې ستا هم اشتها شوې؟

شاپور، په حیرانتیا سره وویل: لطفاً ځان راوپېژنه؟

- د رئیس جمهور مشاور یم.
- نو زما يې څه چې مشاور یې او دا دومره غوصه په څه يې؟
- زما ورور ته مو دسیسه جوړه کړه، هغه مو زنداني کړ، هغه مو د تورو تمبو شاته وغورځاوه، هغه د ورځې په لس گونو زره پیسې پیدا کولې، افغانۍ هم نه بلکې ډآلر، خو ستا د یوې خبریالې له لاسه مو دا هر څه له خولې ووتل. ورور! مې بندي شو خدای ج خبر، چې کله به خلاصېږي، زما شناخت هم کار نه کوي؛ ځکه رسنیو يې خبر خپور کړ، څوک راسره مرسته هم نه کوي.
- نو زه څه خدمت کولای شم، مشاور صیب!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه پوهېږم، چې د راپور په جوړولو او خپرولو کې ستاسې د مرستيالې لاس ؤ، که هدايات ستاسې وي هم راته يې واضح کړئ او که هغې په خپل سر دا کار کړی وي، هم راته يې څرګنده کړئ؟

ځکه چې موږ وخت نه لرو،او نه نور خپلو هلکانو ته قناعت ورکولی شو
- هلکان دې غواړي څه وکړي؟
- هغه به داسې څه وکړي، چې ټولو خلکو ته به عبرت شي، خلک به پوه شي، چې له موږ سره ځان بندول څه مانا لري او پای يې څه وي.

د مشاور خبرو د شاپور احساسات راوپارول خوا و شا يې وکتل ريموټ يې را واخيست د ټلويزون اواز يې ټيټ کړ ويې ويل: مشاور صيب! زموږ په رسنيز دفتر کې رئيس، مرستيال، منشي او خبريال نشته ټول لکه د يو وجود په شان يو، راپور رښا خپور کړی، په رښا لاس پورته کول په ما لاس پورته کول دي او په ما لاس پورته کول د هر چا کار نه دی. هر غل، د ملت په ژوند لوبې کونکی، خائن، شراب خور د دې جرئت هم نه لري چې موږ ته پورته وګوري؛ ځکه هغه بې ضميره، بې ويجدانه، د يوې با شهامته، ايمان دارې، خدای پرستې او په هېواد مينې خبريالې په وړاندې کله د کوم غبرګون جرئت لري؛ که دوهم ځل دې ټليفون وکړ، مشاوريت به دې سرته درته کېږدم، ما دې ټولې خبرې ثبت کړې، زه به دې يو لحاظ وکړم، چې رښا ته به يې نه ورکوم، کنه سبا په ټلويزون کې دربانديې ګردی مېز جوړ کړي، ستا په تن کې به دا شته کالي هم درنه وباسي، له ورور خو دې د حوزې اميريت لاړ، ستا مشاوريت به هم له عزت سره يوه ځای درته په يوه غيران کړي.

مشاور ټليفون پرې کړ.

‌‌‌»»»»»»»»»»»»»»»

د مليحې خور هم د رښا د زړورتيا کيسه له ټلويزون، نه کتلې وه، د راپور له ليدو وروسته مليحې ته راغله، په خوا کې ورسره کېناسته، ورته ويې ويل: هغه رښا نه ده.
- کومه رښا!؟
- هغه، چې له تاسره يې جنګ کړی ؤ.
- ښه! نو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغې پرون د دوهمې حوزې امير چې زورواکی ۇ، د هيڅ چا پروا يې نـه درلوده، په بندي خانې ننه باسه.
- ولې هغه کومه نظامې چارواکې ده، چې د حوزې امير بندي کوي؟
- نه، هغې د حوزې دې امير د فساد او انسان تښتونې راپـور خپـور کـړ، شواهد يې هم موندلي ۇ، امنيه قومنداني اړه شوه، چې دې حوزې اميـر په دې شواهدو ونيسي.
- رښا په دې کارو څه غواړي ثابت کړي؟ هغـه يـوه شيشـکه ده، هغـه يـوه روحي ناروغه ده، هغه يوه کوډګره ده، چې زما کوژدن يې هـم د خپلـو کوډو په تمثل کې راګير کړی دی، هغې په خپل راتګ سره زما له خاونده يوه نانځکه جوړه کړه، لومړی يې زمـا ورور لـه دنـدې پـرې ګوښـه کـړ، وروسته يې زما په وړاندې سپين سترګي وکړه، زه يې بې عزتـه کـړم ويـې وهلم او ان تر روغتونه ورسېدم، خو مېړه مې په عـوض د دې چـې هغـه ورتې او په دغه غير انساني کړنې سره هغه له دنـدې ګوښـه کـړي، زمـا د تمې خلاف يې د هغې ننګه وکړه، زه يې ورټلم، زه يې ملامته کړم، نور دا حالت نه شم زغملی، مور ته مې ووايه: زه له فراغتـه مخکـې واده کـوم؛ ځکه هغه کوښښ کوي زما خاوند له ما خپل کړي، مـور دې د شـاپور لـه کورنۍ سره خبرې وکړي.
- خورې! ستا فراغت ته څلور مياشتې پاتې دي، لږ حوصله ولـره، تـه چـې څه ډول فکرونه کوې دا هسې شيطان په ذهن کې دراچـوي. دا زمـوږ د کورنۍ پرېکړه وه، چې واده به ستا له فراغته وروسته چمتو کـوو، زه اوس څه ډول دوی ته قناعت ورکړم؟
- خورې! ته هغه څه نه ګورې، چې زه يې ګورم، ماتـه مـې لـه پوهنتونـه، ژوند غوره دی، يو سمستر له واده وروسته هم ويلی شم، خو که د شـاپور په زړه کې يو ځل هغې شيشکې ځای ونيو بيا نو زما ژوند تبا کيـږي، هـر څه مې له لاسه ځي، زه نه پرېږدم، چې ژوند مې تبا شي.

د مليحې خور چې بله د خلاصون لاره نه درلوده د هو په دود يې سر وخوځاوه ويې ويل: سمه ده، زه به خپله هڅه وکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

»»»»»»»»»

شاپور ته د مشاور له زنګه نيم ساعت نه ؤ تېر شوی، چې ټليفون شرنګار يې د غوږو پردې يو ځل بيا په اهتزاز راوستې، د ټليفون په سکرين يې وليدل، چې مشاور بيا زنګ وهلی؛ شاپور د اوکې بټن په کېکاګلو سره په غصه ناکه لهجه، وويل: مشاوره! ما درته وروستۍ خبرې کړې دی؛ نور دې د خبرو لپار څه نه لرم زه ستا له دې مقامه نه ډارېږم، لاس دې خلاص توره دې ازاده، ستا موقف تاته لوړ ښکاري، موږ ته د خدای ج له مقامه وروسته هيڅ هم لوړ نه ښکاري، خبر اوسه.

مشاور د شاپور د تمې خلاف لکه مړ شوی اور تودخه نه درلوده، ويې ويل:

وروره! رڼا ليونی ده. ما د هغې په اړه مالومات واخيستل، هغه ځان د خلکو نماينده ګڼي، د خلکو په مينه کې دومره غرقه شوې چې د ځان په کيسه کې هم نده. زه له دې خبرې تېر يم، زما ثبت ورنه کړې، که ور دې کړ پرته له ځنډه به يې نشر کړي، زه درسره کار نه لرم؛ خو له دې پس دې له موږه هم تېره شي.

شاپور يې په خبره وخندل او بيا يې وويل:

څه سمه ده مشاور صيب! نور يې ټليفون پرې کړ.

رڼا د دفتر د کارونو د لا پياوړتيا لپاره پرېکړه وکړه، چې په ولايتونو کې له خپلو ژورنالستانو سره ناسته وکړې او هغه سپارښتنې ورته وکړي، چې د ژورنالېزم د اوصولو په مراعتولو خپلې دندې پر مخ بوځي.

اداري مدير ته يې د ناستې جوړولو سپارښتنه وکړه.

سبا سهار د دفتر په لور په هغه لاره برابره شوه، چې څو ورځې وړاندې د يوې بې وزلې کونډې زده کوونکې لور تښتول شوې او وژل شوې وه؛ د هغې کور ته په رسېدو سره يې موټروان ته وويل: وروره! موټر ودروه.

هغه وويل: خير خو دی اغلې رڼا!؟

- دلته د هغې کونډې مورکۍ پوښتنې ته ورځم، د چا چې څو ورځې وړاندې لور شهيده شوې وه. رڼا له موټر ښکته شوه په ګړنديو ګامونو يې د کونډې مورکۍ د کور په لاره لار لنډوله؛ شاته يې وکتل دوه کسان چې اوربوزونه يې وهلي ؤ له شاه ورپسې ؤ؛ رڼا لنډ وخت وروسته د هغې کونډې د کور دروازې ته ورسېده، خو په شا يې هم د سترګو له کونجو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راکتل، تر څو د هغو کسانو په موخه پوه شي، چې له شاه ورپسې را روان دي. رڼا مخکې له دې، چې دروازه ټک، ټک کړي د ضربه یې مرمیو نښه وګرځېده په دوړو کې پټه شوه لوړه تنه یې لکه برغنډ چنار پـه دروازه ور ولوېده، دروازه هم د رڼا په ور لوېدو خلاصه شوه، پـه کـور کـې کونـډه میرمن چې په برنډه کې ناسته وه، وېرېدلې سترګې یـې لـه دروازې سره نښلولې وې، د رڼا په لیدو په چابکو قدمونو راپورته شوه رڼـا یـې حـویلۍ خوا ته کش کړه، لومړی یې خلاصه دروازه وتړله وروسته یې رڼا پـه غېـږ کې ونیوله، هغې فکر کاوه د ضربه یې مرمیو لـه کبلـه بـه د رڼـا پـه چنـار ځواني د بخۍ مرمیو ټپونه ویني، هڅه یـې کولـه د مـړې رڼـا سـترګې د ځنکدن پر وخت ور پټې کړي؛ خو د هغې د تمې خلاف رڼا لکه زغره وال سپاهي روغه رمټه په نظر ورغله. د رڼا په ګرد سپوږمۍ ډوله مخ باندې یـې لاس ور تېر کړ، ګردونه یې ترې پاک کړل، د یخو اوبـو څـاڅکي یـې د هغې پرمخ ور وغورځول، پر مخ یې نرمې نرمې څپېړې ورکړې رڼا تـورې ښه ورې سترګې راپورته کړې، یوه او بل اړخ ته یې وکتل.

کونډې مورکۍ چې د رڼا غړېدلې سترګې ولیدې، په شـونډو یـې د خوښـي مسـکا خپره شوه، ورته ویې ویل: رڼا لورې! ته ښه یې؟

- هو زه ښه یم؛ خو نه پوهېږم ولې بې هوښه شوی یم؟

هغې رڼا راپورته کړه، له لاسه یې ونیوله؛ رڼا سپین کالي اغوسـتي ؤ، ټیکـری تـرې لویدلی ؤ، هغه لږ نوره هم په خود شوه ځان تـه یـې پـام شـو، ژر یـې پړونـۍ را واخیست، خو پر پړوني یې د قلمي ګوتو سرې نښانې ولیـدې، خپلـې منګـولې تـه متوجه شوه ورغوې یې له وینو ډک او سوری ولیده له کونـډې مـورکۍ یـې خپـل ټپ، پټ کړ تر څو هغه وارخطا نشي، له هغې سره روانه شوه تـر برنـډې یـې ځـان ورساوه.

د دوی له کېناستو سره سم بهر شور شوه، دروازه وټکېده، غـږ وشـو دروازه خلاصـه کـــړئ، ژر دروازه خلاصـــه کـــړئ!. رڼـــا لـــه ځـــان سره وویـــل: لکه، چې تقدیر دې نوره په دې ځمکه پاتې کېدل نه غواړي؟ لکه، چې دانـه دې ختمه ده، په لومړی حمله کې خدای وساتلې، خو اوس نه ژغـورل کېـږې. مـور،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچني ورور او دوه خويندې يې سترګو ته ودرېدې د هغوی د راتلونکي لپاره پښې او لاسونه پسې مړه کېدل؛ شاپور يې فکر ته ورغی، ژر يې ټليفون را واخيست هغه ته يې زنګ وکړ، ور ته ويې وويل:

زما د ژوند وروستۍ شېبې دي، هيله ده زما د کورنۍ خيال وساتې؛ ځکه هغه نور له خدای پرته څوک نه لري.

- **له تا مخکې دې زه مړ شم، زما ژوند دې هم خدای ستا کړي، ستا د کورنۍ لپاره خو زه يم که ته مړه شې زما لپاره به څو ک وي.**
- **شاپوره! د ټوکو وخت نه دی زه محاصره يم په رغوي او مټ مې مرمۍ خوړلې دي، اوس حمله کوونکي د دروازې تر شا ولاړ دي، وايي دروازه را خلاصه کړئ.**

شاپور چې د رڼا د زخمي کېدو خبره واورېده اور پرې بل شو په بيړه يې وويل: دروازه خلاصه نه کړئ، ادرس راکړه زه په لسو دقيقو کې در رسېږم. کونډه مورکۍ د دروازې تر شاه ودرېده غږ يې وکړ؛ ظالمانو له موږ څه غواړئ؟ تاسې نه شرمېږئ، چې د يوې مېرمنې شاه مو نيولې؟

له بهره غږ وشو: مورې! زه د رڼا موټروان يم، ټوپک وال وتښتېدل په موټر سايکل سپاره ؤه، دروازه را خلاصه کړئ، ما موټر د دروازې مخې ته درولی؛ رڼا څنګه ده؟ که ټپي وي، چې ژر يې روغتون ته ورسوو.

هغې ځواب ورکړ: لږ شرم وکړئ، په دې درواغو نه شرمېږئ؟ لاړشئ، د کوم نارينه سره وجنګېږئ، د ځان غوندې زورور وګورئ، تاسې د دې تور سرې، نه څه غواړئ؟

رڼا حيرانه ناسته ؤه د مرميو کړسا يې غوږونه کاڼه کړي ؤو، غږ يې سم نه اورېده. شاپور د رڼا موټروان ته زنګ وواهه، له هغه يې د ادرس غوښتنه وکړه هغه ورته ادرس ورکړ، د شاپور موټر په پاخه سړک، نور موټر داسې پرېښودل لکه هغوی، چې په خامه کې روان وي او يوازې ده ته يې پوخ سړک په واک کې ورکړی وي، لکه جيټ الوتکه له هر کتونکي د سترګو په رپ کې پنا کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس دقیقې لا نه وې پوره شوې چې شاپور د رڼا ځای ته ورسېد، له موټر وانه یې پوښتنه وکړه: ته ولې لکه بوت ولاړ یې رڼا ټپي ده او ته بېغمه او بې مسوولیته منتظر یې

- د کور خاونده دروازه نه را خلاصوي، وایي: تاسې ټوپک واله یاست، په موږ باور نه کوي او نه موږ قناعت ورکولی شو.

شاپور دروازه په لغته ووهله له هغه خوا یې غږ واورېده، چې دروازه ماته هم شي موږ یې نه در خلاصوو.

شاپور ژر ټلیفون را واخیست، رڼا ته یې زنګ وکړ، ویې وویل:

رڼا جانې! مه وراخطا کیږئ زه د دروازې مخته ولاړ یم، ستا موټروان هم راسره دی؛ دلته هیڅوک نشته بیږه وکړئ دروازه راخلاصه کړئ.

هغې کونډې ښځې ته د دروازې د خلاصولو اشاره وکړه، دروازه خلاصه شوه، شاپور وارخطا کورته دننه شو، تر رڼا یې ځان ورساوه هغې ته یې ښکته او پورته وکتل، بیا یې د هغې د لاس ټپ ته پام شو، د هغې په نازکو سپینو لاسو یې د وینو لیکې ولیدې، په سترګو کې یې اوښکې راغلې، په ژړغوني اواز یې وویل:

شکر، چې بیا ځلې له مرګه خدای بچ کړې، ته به یا مړه کېدې او یا نه، خو په ما دې په ژوندوني مرګ ولید، هیڅ پوه نه شوم چې څه ډول راغلم او په څه ډول تر تا را ورسېدم.

- بس مه خفه کیږه، بلا وه برکت یې نه ؤ.
- سخت دې ورخطاکړم تا، خو هیله له لاسه نه ورکوله او نه دې دومره ځان کمزوری ښوده، د وصیت په ویلو دې ما فکر وکړ، چې نوره دې شاید ژوندی ونه ګورم.
- ما هم هیڅ فکر نه کاوه، چې زه به نوره د ژوند څکه کوم.

شاپور یې خبره ورپرې کړه ویې ویل:

تا دې خدای ج نه وژني، خدای ج دې ډېر ژوند در کړي ستا اجل دې زما شي او زما ژوند دې هم ستا شي.

رڼا ټنډه تروشه کړه خبره پرې ښه ونه لګېده ځواب یې ورکړ:

ستاسې ژوند په خپل ځای مهم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **خو دومره نه لکه ستا.**
- **هغه څنګه؟**
- **ته يوازې د ځان او کورنۍ نه يې د دې ټول بېوزله ولس غږ يې، موږ څوک يو؟ يوازې خوراک کوو، نور مو چاته خير نه رسېږي، ته يې، چې د هر مظلوم لاس نيوی دې کړی، د هر جابر مخه دې نيولې او د هر بې وزله غږ دې پورته کړی.**
- **ته هم مهم يې، خپل ځان، خپلې کورنۍ او خپلې مېرمنې ته.**

شاپور: افففف

رڼا: ولې؟

شاپور :د هغې په اړه بيا درسره خبرې کوم، اول دا راته ووايه، چې دلته دې څه کول؟

- **دغه کونډه ده نارينه اولاد نه لري، څو ورځې مخکې يې يوه پېغله لور وتښتول شوه او بيا ووژل شوه اوس يې پوښتنې ته راغلم، ما ويل ځه د پوښتنې تر څنګ به ډاډ هم ورکړم، چې ستا د لور قاتل مو په سزا ورساوه، اوس هغه په زندان کې د تورو تمبو ترشا دی؛ خو مخکې له دې، چې تر دې مورکۍ ځان راورسوم، زما مرګ ته تږو ښکاريانو په مرميو کې پټه کړم، خو خدای ج لوی ساتونکی دی هغه د خپل ترحم په سوري کې وساتلم کنه زما بچ پاتې کېدل شوني نه ؤ، بلکې معجزه وه.**

شاپور وويل: ستا ژوند خو خدای وژغوره خو زموږ نفس دې وکيښ، رڼا د هغه دې خبرې ناراحته کړه، په شاپور کې يې د نارضايت سترګې ونيوې ويې ويل :

زه دومره پاملرنې ته اړتيا نه لرم.

په دې خبره د شاپور رنګ والوت، له خولې يې ځواب ورک شو خو دا چې دا نيمګړتيا يې احساس نه شي خبره يې په بله واړوله، رڼا ته مخاطب شو ويې ويل: درځئ روغتون ته ځو کنه دلته به د وينې بهېدولو له لاسه مړه شې؛ وروسته به نورې خبرې وکړو.

رڼا يې روغتون ته ويوړه، د هغې د چمبې تصوير يې واخيست، د چمبې دوه هډوکي د مرمۍ له وتو سره مات شوي ؤ او مټ کې هم مرمۍ له غوښې وتلې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکترانو يې هډوکي ورته سم کړل بيا يې وروسته ورته پانسمان او ګچ کړل، ښه په ډاډ يې درملنه ترسره شوه کله يې چې حالت نورمال شو تر روغتون رخصت شول؛ رڼا او شاپور په موټر کې کيناستل او د کور په لور يې حرکت وکړ، دواړو په خپل منځ کې خبرې پيل کړې

شاپور وويل: نن رخصت يې کور ته دې زه رسوم، سبا دې هم که حالت ښه نه ؤ مه راځه. :

- **ته خو مې رئيس نه يې، چې ماته رخصت راکوې، زه په خپله بايد پرېکړه وکړم.**

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل: ښه! وبښه زما پام نه ؤ رئيسې صيب! پرېکړه بايد ته وکړې نو اوس موږ رئيسې صيب ته په تمه يو، چې څه پرېکړه کوي، موږ پرې نيوکه نه کوو.

- **زه دفتر ته ځم؛ نن مې له ولايتونو خپل ټول ژورنالستان راغوښتي دي، غوښتل مې، چې جلسه ورسره ونيسم خو قسمت بل څه را مخې ته کړل پر وجود مې د ټپونو جوړېدل ليکل شوې ؤو، په ځان دومره نه يم خفه، چې ټپي شوې يم په خپلو خبريالانو مې خوا بده ده، خوارکيان به ځومره په عذاب شوي وي، خير له وخت وروسته به جلسه ونيسو.**

شاپور د دفتر په لور د موټر مخ واړاوه لږ شيبه وروسته دوی دواړه دفتر ته ورسېدل. د رڼا موټروان، چې د مليحې د تره زوی ؤ د دوی له رسېدو نه وروسته ځان ګوښه کړ ټليفون يې راواخيست، مليحې ته يې زنګ وکړ هغې ته يې وويل:

مليحې! سلامونه.

- **: وعليکم سلام، څه حال دی؟**
- **هيڅ حالت ښه نه دی.**
- **ولې؟**
- **ګوره مليحې! زه ستا احسان نه هېروم، زه دې دلته د مېږه په دفتر کې مقرر کړم، ماته هيڅ چا دنده نه راکوله؛ ستا له برکته اوس دلته معاش اخلم.**
- **اصلي کيسې ته راشه!.**

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **خاوند دې سم کارونه نه کوي.**
- **ولې؟**
- **رڼا مرستیاله یې اوس د دفتر رئیسه کړه؛ خاوند دې هغې ته ځان غـواړي نږدې کړي، زه نه پوهېږم چې څه موخه لري.**
- **ملیحه یې په دې خبره د مچۍ چیچلي انسان په څېر وسوځېده، ټلیفـون یې پرې کړ.**

سم دستي یې رڼا ته زنګ وواهه، هغې ته یې وویل:

دا چې ته یوه وحشي مېرمن یې او د خلکو په مرګ هم نه یې ترټلې دا خـومې درک کړې وه، خو دامې نه وه درک کړې چې په خپل مکر او فریب به زما له خاونـد نـه هر څه واخلې.

رڼا ددې خبرې په اورېدو حیرانه شوه ویې ویل: تاسې د ټلیفون شمېره غلطه کړې، شمېره مو دوباره وګورئ.

- **ما شمیره نه ده غلطه کړې، زه د شاپور کوژدن یم، هغـه پیغلـه چـې څـه وخت وړاندې دفتر ته درغلې وم او ستاسې د وحشيـ کړنـې لـه املـه تـر روغتونه ورسېدم.**

رڼا یې په خبره وخندل، بیا یې ورته وویل:

ته ماسره څه ستونزه لرې؟ نجلۍ! تېر ځل دې هم زما په شخصیت نا حقه تېری وکړ او دا ځل هم غواړې د خپل شیطاني فکر پنځونې دې په ما ومنې، اخیر څـه خـبره ده؟

- **دا پوښتنه باید زه له تا وکړم، ته په کوم حق زمـا خاونـد تـه ځـان نـږدې کوې، غواړې یوه کوژده شوي سړي سره اړیکې جوړې کـړې؟ فکـر یـې بدل کړې او د خپل ځان لور ته یې پام در واړوې،لږ شرم ولره؟**

رڼا یو خوا د ټېپو درد په تکلیف کړې وه او بل یې د ملیحې سترې کوونکو خبرو نوره هم نارامه کړه ویې ویل: بخت دې دلته بیدار ده، چې نږدې راسره نه یې، کنه تېر ځل بد وضعیت به دې له یاده وتلی ؤ، زه ستا غوندې ناولیو فکرونو ته په ذهن کـې هم ځای نه ورکوم، تر اوسه له ماسره دې ځان لپاره دا خیال هم نه دی پیداشوی، چې زه دې د یو چا په اړه فکر وکړم تر څو زما د ژوند ملګری شي دا خو لرې خـبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده، چې يو کوژده شوی کس خپل کړم، له تا سره شيطاني وسوسې دي، زه د داسې خبرو لپاره وخت نه لرم.

مليحه يې په خبرو لا زياته غصه شوه هغې ته يې وويل:

ښه نو داسې ده، ته دا راته ويلی شې، چې ستا په کوم لياقت زما خاوند تاته د دفتر واکونه درکړل؟ ته پرون راغلې او نن د کومې وړتيا له مخې رئيسه شوې؟

رڼا : گوره خورې! زه ستا دې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، ته د خپلې ستونزې له خپل خاوند سره شريکې کړه، له هغه سره وغگيږه، له هغه نه وپوښته؛ ما په دې مسلو کې مه دخيل کوئ.

له دې خبرې وروسته رڼا اړيکه پرې کړه

شاپور هم د رڼا دفتر ته د هغې د حالت پوښتنې لپاره راننه وت .

سلام يې واچاؤ؛ خو رڼا ځواب ورنه کړ.

شاپور ورته وويل: رڼا خير خو دی سلام مې واچاؤ خو ځواب نشته ؟

رڼا : حالت مې ښه ندی

شاپور: ولې؟

رڼا : ستا دغه مېرمن، چې وي زما حالت به تر ليونتوبه ورسيږي.

شاپور : ولې، څه شوي؟

رڼا : اوس يې ټليفون کړی ؤ.

شاپور: څه يې ويل؟

رڼا: مزخرفات

شاپور: سم وwايه، چې زه پوه شم.

رڼا: تاته مې زړه بد شو.

شاپور: ولې؟

رڼا : ته به راتلونکی ژوند ددې شکي، بدبينې او تاريک فکره مېرمنې سره څنگه تېروې؟

شاپور: نن يې لکه، چې بيا خپه کړې يې؟

رڼا: ستا د مېرمنې خبرې زما نفس راتنگوي، ساه مې قيد کوي د خدای ج لپاره لږ نصيحت ورته کړه! نوره دې ماسره غرض نه وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: رڼا لطفا هغه څه ووایه، چې زما کوژدن درته ویلي؛ زه نه پوهېږم، چې څه شوي؟
رڼا: بس پرېږده يې، ته ماته ووايه، چې ته له خپلې مېرمنې سره څه ستونزه لرې؟ ولې مو په خپل منځ کې باور نشته؟ هغه د کونډې مېرمنې په کور کې، چې زه تېپيي وم ما درته د هغې نوم یاد کړ او تا زما سوال په افففف ځواب کړ. مېرمن دې هم تل شکایت کوي، ایا زه پوهیدی شم، چې تر منځ مو څه خبره ده؟
شاپور: رڼا جانې! زه ښنه غواړم، چې داسې خبرې درته کوم خو ماته ورځ تر بلې ثابتیږي، چې زما مېرمن له ما سره اړیکه د معنوي ارزښتونو لپاره نده ټینګه کړې یوازې غواړي زما په مال او دولت کې شریکه شي. هغه غواړي بډایه شي، غواړي زما غوښې وشکوي او خپلو خپلوانو ته یې ورکړي، هغه مادیات پرسته ده او د هغې دغه نیت ماته ورځ تر بلې څرګندیږي، زه دې پریکړې ته رسیدلی یم، چې ما او هغه خوشبخته ژوند نه شو تېرولی.
رڼا خوله خبرو ته جوړه کړه چې څه ووایې خو اداري مدیر په راننه وتو سره یې پام هغه ته شو ځکه پوهیده چې مدیر پرته له کوم مهم کاره نه راننه وځي هغه وویل:
جلسه تیاره ده ریسه صیب، ټول تاسې ته په انتظار دي او د ژورنالستانو کورنه هم لرې لرې دي؛ باید جلسه وختي خلاص شي.
رڼا له ځایه پاځیده شاپور ته یې وویل: په دې اړه وروسته خبرې کوو. هغه د جلسې خونې ته روانه شوه.
شاپور : زه هم غواړم جلسه کې اشتراک وکړم، که ستاسې اجازه وي.
رڼا یې په خبره وخندل ویې ویل: ولې نه.
دواړه جلسې ته ننه وتل رڼا ګچ شوی لاس په خپل پړوني کې راپټ کړ پر خپله څوکی کیناسته او مجلس پیل شوه.
د تلاوت نه وروسته رڼا په خبرو پیل وکړ :
درونو ژورنالستانو! په خیر راغلئ.
زه رڼا نومیږم؛ ستاسې نوې رئیسه یم له دې خبرې وروسته یې بیا د شاپور لورته وکتل مسکا یې وکړه ویې ویل:
زموږ هغه مشر تقاعد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د هو په دود سر وخوځاؤ، رڼا وخندل خپلو خبرو ته یې دوام ورکړ:
زه یوه خبریاله یم، هسې په زور په دې څوکۍ کینول شوې یم؛ خو د شاپور نه مې په دې ژمنه دا دنده قبوله کړې، چې زه به د دې مسؤلیت سره سره خبریالي هم کوم.
تاسې ژورنالستان عادي خلک نه یاست، په هېواد کې تر ټولو پر مسولیته دنده ستاسې ده؛ تاسې یاست، چې په هېواد کې د بلاستونزو مخه ډب کوی شی، تاسې یاست، چې د بلا غافلو کاڼه غوږونه د اوریدو جوګه کولی شئ ،تاسې یاست چې د هر ظالم که هغه دې سلو پردو تر شاه هم وي څرک لګوی شئ، دهغو بې وزلو او محکومو خلکو خپه کړل شوی اواز تر ریښتونو استازو اومسؤلینو رسولی شئ، چې له تاسې پرته بل څوک نه لري.
هر زورواک ستاسې په وړاندې کمزوری دی، هر هېواد پلورونکی، مفسید، غل او چپاول ګر ستاسې په وړاندې دې ټینګې نه دی.
هر پټ او ښکاره ظالم ستاسې په واک کې دکیمرې په سترګه مالومولی، ارزیابې کولی او تر زندانه رسولی شئ.
برعکس ستاسې کم غفلت هم د بلا ستونزو سره دا خاوره مخ کولی شي، هېواد د بې شمیره بدبختیو ښکار کولی شي. ستاسې لږ بې غوري، د ولس د کتلوي وژنې لامل کیدای شي، ستاسې له مسؤلیتونو تیښته د هر ظالم د ظلم چاړه تېره کولی شي، د هغه وحشیانه هوډ پیاوړی کولی شي، د هر بغاوت، تېري او افت دروازه خلاصولی شي، چې پړه او ځواب وبینه یې هم ستاسې په غاړه کیږي.
نو زه غواړم، چې د ژونالیزم د بنسټونو برابر تاسې خپلو دندو ته متوجه کړم، خپل حلال معاشونه مو په ناغیږي ځان ته مه حراموئ، خپل مسلک ته مو ډیره په درنه سترګه وګورئ، درناوی یې وکړئ؛ ستاسې په لاسونو کې د نړۍ څلورمه قوه ده، له دې ځواکه د خپل هېواد د ستونزو د سمون لپاره ګټه واخلئ، د هېواد د ابادۍ لپاره ورنه کارواخلئ، د فساد مخنیوی پرې وکړئ، د ظلم مخه پرې ډب کړئ، له قانونه سرغړونکي پرې رسوا کړئ، جنډه یې کړئ؛ ترڅو نور پند ترې واخلي او په هېواد کې د شته ګډوډي مخه ونیوول شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هم ځان اصلاح کړئ، د خبريال ښيګڼه د ټول هېواد ښيګڼه ده او دې خبريال فساد د ټول هېواد فساد دی، د ژورنالست ريښتينولي د ټول هېواد ريښتينولي ته لاره هواروي.

زه په خپلې تېرې ادارې نيوکه نه کوم څه، چې تېر شوي هغه هغوی پورې اړه لري؛ خو اوس اداره زما مسؤليت دی زما د مشرتابه لوی منشور شفافيت، ريښتينې خبريالي، د خپل مسلک درناوی او مسلک ته ژمنتيا ده بس.

رڼا نورې هم خپلې خبرې وغځولې ويې ويل:

زما لويه غوښتنه داده، چې خبريالي ته ژمن پاتې شئ هغه څه، چې ويجدان مو نارامه کوي، هغه مه کوئ، تل د حقيقت پلوي وکړئ سره له دې، چې پوهيږې په زيان مو تماميږي او ګواښ سره مو مخ کوي بيا هم حق پلوي کوی.

زموږ ژوند د انسانانو په لاس کې نه دی، زموږ ژوند د هغه چا په لاس کې دی، چې موږ يې پيدا کړي يو او زموږ په وجود کې ساه ښکته پورته کوي.

زه څو ځله د مرګ له ګواښ سره مخ شوم؛ خو په خدای ج مې باور دی، چې هغه به مې ساتي، هماغسې هغه ج وساتلم، ډېر ځله مې مرګ په خپلو سترګو وليده؛ خو خدای ج وژغورلم، ترڅو مو، چې په دې نړۍ کې دانه نه وي ختمه شوې، څوک مو نشي وژلی او که مو په تقدير کې پر ژوند سره کرښه راوښکل شي بيا د دنيا هيڅ ځواک مو نشي ژغورلی.

زموږ هېواد په سختو حالاتو کې دی، هر څه له سره بايد پيل شي؛ فساد خپل لوړ پوړ ته ځان رسولی، د ورکاوي تر ټولو اغيزمنه لاره يې زموږ مسلک ته په رښتينولي او ژمنتيا سره کار کول دي.

ژورنالستان د رڼا په خبرو لکه نوې ساه، چې واخلي را ژوندي شول، د هڅونې احساس يې وکړ؛ په خپل مسلک باوري شول او خپلو تېرو غفلتونو ته يې پاملرنه واوښته.

هر ژورنالست به په خپل نوبت ژمنه کوله، چې موږ به د ټولنې په سمون او پرمختګ کې له هر چا اغيزمن واقع کيږو، زموږ نيکي هم سل ځله لويږي او زموږ بدې او ناسم کردار هم په ټولنه سل چنده زيات ناسم اغيز پرې باسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور هم د رڼا خبرې په غور اوريدې او د هغې د خبرو سره يې من من غوښې اخيستې، د هغې احساس، اند، کړنې او سپيڅلتيا يې د بې ساري انسان په توګه زړه ته کوزيده.

ناسته خلاصه شوه؛ ژورنالستانو خدای پاماني واخيسته.

ورستي دوه کسان رڼا او شاپور پاتې شول؛ رڼا شاپور ته مخ ورواړاؤ ورته ويې ويل: ځو؟

رڼا :هو ځو؛

شاپور خو له تګ مخکې غواړم يو څو خبرې درسره وکړم.

رڼا : زه خبرو ته وخت نه لرم کور ته ځم، په ما ناوخته شوی يوازې يوه هيله لرم، چې مېرمنې ته مو زنګ ووهی يا ورسره ووينئ، چې نوره ماته زنګ ونه وهي. د ميړه او مېرمنې په ګډ ژوند او مسلو کې زه څه کار لرم؟ او نه دې ما په دې خبروکې شريکوي؛ تاسې هغې ته قناعت ورکړئ، چې زه ستاسې دوو په منځ کې نه يم.

شاپور: زه هغې ته قناعت ورکوم بيا به زنګ نه وهي؛ خو تاسې زموږ په مسله کې ځان مه ګوښه کوئ زه تاسې ته اړتيا لرم.

رڼا: د څه شي اړتيا؟

د شاپور ژبه توتلی شوه ويې ويل:

هغه زما سره مينه نه کوي، زما له پيسو سره مينه کوي، که نن هم زه مفلس شم نو اړيکه به راسره پرې کړي.

رڼا: واه نارينه ؤ څومره پلمې مو زده دي، په تورونو لګولو کې څومره چابک او چالاک ياست اول جينکو ته زاری کوئ، د هغوی د لاسته راوړول لپاره بدې ورځې کوئ او ګريوانونه شکوئ؛ بيا يې، چې په لاس راوړی، د ځان اړخ ته يې جذب کړئ، ويې کاروئ نو کولی شئ، په يوه عادي تېروتنه يې له ژونده لرې کړئ او يا هم کله، چې له هغې بله ښکلې پيدا کړئ نو له ځانه يې د لرې کولو بهانې لټوئ. شاپور جانه! ستا مېرمن يوه تور سرې ده خپل نوم يې ستا په نوم کړی، خپله زندګي يې ستا په نوم کړی او هغه يوه عادي مېرمن هم نه ده د حقوقو محصله ده، سږ کال به له خيره حقوق دانه شي او ته يې پر شخصيت تور لګوې، چې تاسره مينه نه کوې؟ دا خبره له کومه شوه ، له اوله به دې د ژوند پيل نه ورسره کاؤ هغه ستا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانته کولو کې دومره حریصه ده، چې ستا د لاسه ورکولو د ویرې له کبله ستا په سر زما سره شخړه کوي، ځان یې مرګ ته وکړ، نږدې زما له لاسه مړه شوې وایې او تـه یې، چې په اړیکه یې نیوکه کوې.

نارینه هم جالب وي.

له دې خبرې خلاصیدو سره رڼا دسکول اوړې ته واچاؤ روانـه شـوه، چـې وره تـه رسېده شاپور غږ پرې وکړ، رڼا ته یې وویل:

زه یې د خیانت ثبوت لرم هغه درګرده لګیا ده زما پـه وړانـدې دې دوښـمن چلنـد کوي.

رڼا قدم نیولې شوه، شاپورته یې په شا راوکتل ورته ویې ویل:

شاپوره! د مېرمنې راز ساتل ستا فرض دي، ته د هغې په هکله تېرى کـوې، چـې د هغې د راز خبرې ماته کوې.

او زه تیاره نه یم، چې دا ډول خبرې دې واورم، زه د یوې خواخـوږې پـه صـفت درته وایم، چې خپله ستونزه مو له خپلې مېرمنې سره حل کړئ؛ ما مه پکې دخیـل کوئ او وروستۍ خبره مې واوره: ستا مېرمن دې ماته ټلیفون نه کوې، مـا دې بـې ځایه نه خفه کوي که داځل یې هم ټلیفون وکړ او بې ځایه خبرې یې وکـړې، تېـر ځل خو خدای ج خیر کړ زما په ګذار له مرګه بچ شوه؛ ډاریږم، چـې دا ځـل یـې خون رانه ونه شي؛ ځکه چې زه د دا ډول خبرو زغم نه لرم، هغه د هوښیارانو خبره له (وژلي وروره پریښی ګومل ښه ده.) مجبوره یم دنده پرېږدم.

د رڼا په دې خبره د شاپور په زړه کې ځړیکې شوې، سترګې یې ډنډ شـوې، رنـګ یې والوت، د ځمکې لور ته یې زور شوه نیږدې ؤ په ځمکه ولـویږي رڼـا یـې هـم ددې حالت نندارە کوله ، تر دې د مخه یـې دا ډول بدلونونـه پـه هغـه کـې نـه ؤ لیدلي، ژر یې دسکول کیښود شاپور ته مخامخ کیناسـته پـه لاسـو یـې دواړه اوږې ورته تکیه کړې غږ یې پرې وکړ شاپوره! ته ښه یې، ټنډه او مخ دې ټول خولې دي، څه دربان‌دې وشو؟

موټر وان ته به ټلیفون وکـړم، چـې راشي او روغتـون تـه دې یـوسي، شـاپور پـه زګیروي ډوله غږ خبرې پیل کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ښه یم، زه ښه یم یوازې یو ګیلاس اوبه راکړه. هغې په منډه خوا کې جګ نه په ګیلاس کې اوبه واچولې، شاپور ته یې ونیوې، هغه اوبه وڅښلې، دې رڼا اوبه هغه ته لکه ابې حیات نوې ساه ورکړه لږ وروسته یې رنګ ورو، ورو خپل ځای ته په راتلو شو.

رڼا : شاپوره! ولې داسې شوې؟ کومه ناروغی خو نه لرې؟

شاپور: ته له ماسره مرسته کوې؟

رڼا : هو ولې نه، تا مې د مور په ناروغۍ کې له ماسره څومره مرسته وکړه، هغه زما کله هېرېږي؛ که زما وینې ته دې هم اړتیا پیداشي زه چمتو یم خپله وینه درکړم.

شاپور : وینه دې خدای ستا په بدن پیرزو کړي، زه یوازې دومره وایم، چې یوه خبره مې ومنه.

رڼا :کومه خبره؟

شاپور: مه ځه.

رڼا : ته لیونی شوی یې؟

شپه را روانه ده، دلته دفتر کې شپه وکړم؟

شاپور : نه داسې نه وایم، اوس خو لاړه شه؛ خو زموږ له دفتره مه ځه!. ته زموږ د دفتر لویه هیله یې، ستا په وجود کې زموږ ټولې هیلې پوره کیږي.

رڼا: مطلب؟

شاپور: دلته تاته عام تام صلاحیت درکول کیږي، که له دې صلاحیته ګټه واخلې هغه څه به تر سره کړې، چې په زړه کې مو تېریږي.

رڼا: شاپوره! واضح خبرې وکړه، چې زه پوه شم ته څه وایې؟

شاپور : رڼا جانې! تاسې غواړئ، چې د خبریالي سپیڅلې دنده دې لا سپیڅلې شي؛ نو همدلته یې عملي کړئ، همدلته ژورنالستان په همدې روحیه ورو‌زئ دلته داسې یو مرکز جوړ کړئ، چې ربښتوني ژورنالست یا خبریال خلکو ته وروپیژني، تاسې همدا غواړئ، چې خبریال که ریښتونی وي په ټولنه کې انقلاب راوستلی شي، مثبت بدلون راوستلی شي، له همدې مرکزه یې خلکو ته ثابته کړئ، چې دلته ټول ځواک تاسې سره دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې هيله ده، چې خبريال بايد ازاد او خپلواک واوسي؛ د چا د اغيـزې لانـدې دې نه وي؛ همدلته دغه ازادي ورکړئ، خپلې ارادې ته يې پرېږدئ.
زه په بشپړه مانا تاسې احساسوم، چې د خپلو هم مسلکانو لپاره همدا هيلــې لـرې او همدا کړنې ورته غواړې.
رڼا: غواړم يې همدا مې د ژوند هيله ده، چې خبريال ته د زړه له تلـه د کـار کولـو زمينه برابره کړو، خبريال ته موقع ورکړو، چې د ولس غږ انعکاس کړي، ستونزې يې تر مسؤلينو ورسوي، د بې عدالتي او نا انډولي په وړاندې غږ اوچت کړي.
شاپور: نو همدلته يې پوره کړه، همدلته خدمت وکړه، دلته هيڅوک سـتا مخـه نـه نيسي، له همدې مساعيدې زمينې ګټه واخله.
رڼـــا: نـــو دا هرڅــــه تــــه زمــــا لپــــاره ولــــې کــــوې؟
شاپور وخندل ويې ويل: ولې زه يـو ژورنالسـت نـه يـم؟ زمـا نـه خوښـېږي، چـې ژورنالست دې خدمت وکړي؟ زما نه خوښېږي، چې ژورنالست دې ابرومندانه خپلـه دنده تر سر کړي؟ خپل ځان دې په ټولنه کې ثابت کړي؟ دا چې خپل ځـای مـې تاته پرېښود نو لامل يې دادی، چې په دې کار کې ته له ما ډېره پياوړې ياست؛ خو هيلې د دواړو مشترکې دي.
رڼا : خدای ج دې وکړي، چې ته څه وايې هغه هماغسې ثابت شي.
تياره ماښام شو؛ خو د دوی خبرې خلاصې نه شوې؛ رڼا وويل: زه نـوره ځـم، مـور جانه! به مې په تشويش کې وي. شاپور هم ورسره راووت، رڼا ته يې وويل:
موټروان ته مه وايه، چې موټر راوباسي.
رڼا: ولې؟
شاپور: زه دې رسوم.
رڼا هم نه ونه ويل؛ ځکه بيړه يې وه، چې ژر کور ته لاړه شي. د کروزين شا سيټ ته وختـه. شاپور هم د خپل ګنګسيت د ورکولو لپاره دست شوی ته لاړ مخ ته يـې اوبـه واچولې؛ تر څو يې ګنګسيت ورک شي او موټر سم چلوي وروسته خپـل مـوټر تـه راغی دروازه يې خلاصه کړه، له ختو سره يې خپل سر له پاس چت سره وواهه، رڼـا هم ژوره په سوچونو کې ډوبه وه، د موټر له چت سره دې شـاپور د سر درز دومـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواکمن ؤ، چې رڼا یې هم وډاره کړه. په خپله څوکۍ کې پورته والوته؛ د شاپور لور ته یې وکتل په زوره یې اخخخخ وویل.
د شاپور سر خو هسې هم ګنګس ؤ نور هم ګنګس شو؛ د موټر په سټرینګ یې سر کیښود. رڼا یې د حالت په لیدو وارخطا شوه ژر له خپله سیټه ښکته شوه مخکښې دوهم سیټ ته پورته شوه. شاپور یې له مټ نه ونیو له سټرینګه یې د هغه سر را پورته کړ په خپل سیټ کې یې شاته د هغه تنه زور کړه سیټ ته تکیه شو، غږ یې پرې وکړ شاپوره! څه دربندې وشو؟ خو شاپور غږ نه کاوه. ژر یې په خوا کې د معدني اوبو بوتل ته پام شو، له هغه یې په رغوي کې اوبه راواخیستې، شاپور ته یې مخته ور وشیندلې، د هغه د بیداریدو لپاره یې په مخ ورو، ورو وواهه بیا یې غږ پر وکړ: شاپوره! څنګه یې؟ سرې احتیاط کوي؛ سر دې خوږ شو؟ هغه په تولله ژبه ځواب ورکړ: ښه یم هسې لږ ګنګس شوم.
رڼا : دا نن ولې له تاسره داسې کیږي؟ زه درته اندیښمنه شوم.
شاپور : اندیښنه مه کوئ زه ښه یم، څه شیبه نور هم شاپور په خپل سیټ کې ناست ؤ، چې لږ یې حالت ښه شوه موټر کې یې کیلي تاو کړه حرکت یې پیل کړ. د رڼا موټروان دوی دواړه ولیدل، چې په یوه موټر کې سره کیناستل او ماښام تیاره له دفتره ووتل. خپلې تره لور ملیحې ته یې رنګ وکړ ورته ویې ویل:
خاوند خو دې په رڼا سخت ګرم ورغلی.
ملیحه : بیا څه شوي؟ ژر یې ووایه حمیده!.
حمید : زه تر اوسه رڼا ته په تمه وم، چې کورته یې ورسووم؛ خو پرته له دې، چې ما په جریان کې واچوي، میړه دې رڼا په خپل موټر کې کینوله اوس یې په دې تیاره شپه کې کورته رسوي؛ خدای خبر کورته یې وړي او که بل چیرې.
ملیحې له غوصې ټلیفون پرې کړ ،ویې غوښتل چې د رڼا او شاپور په موضوع ځان پوه کړي؛ نو ټلیفون یې راواخیست.
له لږ مزل ورسته د شاپور ټلیفون وشرنګیده؛ ویې کتل، چې د ملیحې زنګ دی. شاپور رڼا ته وکتل هڅه یې وکړه له رڼا نه د هغې ټلیفون پټ کړي؛ خو رڼا هڅه کوله، چې د ټلیفون کونکي په اړه پوه شي؛ ځکه یې شاپور په پټیدو ونه توانید، اړ شو د اوکې بټن ووهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحه : شاپوره چیرې يې؟

شاپور:کور کې يم، ولې څه خبره ده؟

رڼا هم ددې خبرې په اوریدو حیره شوه، چې شاپور چاته دروغ وایې، او ولې یې وايي؟

ملیحه: دروغ مه وایه سمه خبره وکړه.

شاپور: زه څه اړتیا لرم، چې دروغ ووایم.

ملیحه: خو زه ډاډه یم، چې ته دروغ وایې.

شاپور: ښه نو ته ووایه، چې زه چیرې یم.

ملیحه: ته د هغه نوې نازولې په څنګ کې یې، چې اوس دې پیدا کړې او د دوکې په لومه کې یې راګیر کړی یې.

شاپور: ته څوک یادوې؟

ملیحه: ځان ناګاره مه اچوه ښه پوهیږې، چې د دفتر رئیسه رڼا یادوم، د چا له کبله دې، چې له ماسره هم په چلند کې بدلون راغلی؛ څوک، چې غواړي د ځان پلورنې له برکته دې ټوله دارایي لاس ته راوړي.

شاپور یې په خبره سور سپین واووښت ملیحې ته یې وویل:

چپ، چې یوه کلیمه هم نوره د رڼا په باره کې ونه وایې؛ کله هم، چې د رڼا نوم یادوې نو لومړی دې خوله وینځه او بیا دهغې نوم اخله هرې مېرمنې ته د ځان په څیر فکر مه کوه رڼا یو له هغو ده، چې په لمن یې لمونځ کیږي؛ د هغې په باره کې نامناسب یو حرف هم ونه وایې او نه یې زه اوریدی شم هیڅ کله اجازه نه درکوم، چې په خپله ناپاکه خوله دې د رڼا په اړه څه ووایې.

ملیحه: ولې یې ونه وایم؟ ریښتیا مې وویل؛ زور یې درکړ، حقیقت تریخ وي کنه.

شاپور: ته د ځان فکر په هر چا کوې، هر څوک ستا غوندې بې ویجدانه نه دي؛ ته وې، چې لس زره ډالر دې رانه غلا کړل، زما له بانکي کارډه دې وباسل؛ خو ما په دې خاطر غږ ونه کړ، چې فکر مې کاؤ شاید اړتیا ورته ولرې او ماته یې مخامخ د ویلو جرئت نه لرې. ټوله کورنۍ دې زما په شرکت کې پر کار وګمارله، د هر یوه خیانت دې په سترګو لیده؛ خو نه یوازې دا چې مخه دې نه نیوله، بلکې نور دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم تشويقول، په بدل د دې چې د يوې اصيلې مېرمنې په څېر زما د مال ساتنه وکړې، هغه د لکه دې ليلام توکي، په نورو ډېر ارزانه وپلورل.
زه به هغه ريکارډ درته وښيم، چې پکې ويلي دې دي (ما له شاپور سره د هغه د دولت لپاره کوژدن کړې، کنه له قوارې نه مې يې کرکه راځي.)
ته څومره حريصه يې؟ له يوې پاکې اړيکې څخه، چې هغه د مېړه او مېرمنې اړيکه ده څومره ناوړه گټه پورته کوې؟
مليحه: وا، وا دا نن؛ خو نوې سندرې غږوې دا هم لکه، چې د رڼا عزت پلورونکې له مايکه کوې؟ شاپوره! ته اوس له ما ځان نشې خلاصولی او نه زه عادي کليواله مېرمن يم، چې په يوه او بله بهانه به مې تېر باسې؛ زه يوه حقوق دانه يم، زما نه چې ځان خلاصوې، د سر وينې به دې پښو ته بوځم او د پښو وينې به دې سرته ورسوم.
شاپور: نو ته څه تصميم لرې، څه ويل غواړې؟
مليحه: ژر تر ژره مې واده ته ځان چمتو کړه، کنه محکمه کې به دې ودروم، حيثيت به دې په دوه روپۍ کړم.
شاپور: واه مېرمنې خپله پټه ناوړه څېره دې نوره هم په دې خبرو کې څرگنده کړه، تا د پيسو لپاره اړيکه جوړه کړې وه او زه به يې په پيسو درته دغه اړيکه داسې ټوټه، ټوټه کړم، چې زرې به يې په زره بين هم پيدا نشې کړای. ستا د ناولې نيت خوبونه نور نه شي اوړديدلای او په رېښتيا بدليدل خو يې خيال او جنون دی.
مليحه: زه کومه کليواله جينۍ نه يم، چې په څو پټکو مې وډاره کړې، داسې لاره به درنه ورکه کړم، چې تا يې فکر هم نه وي کړی، زه به په محکمه کې درته زده کړم، چې له سيره څو پخيږي.
شاپور: زه هم پوهېږم، چې زما او ستا ستونزه له محکمې پرته بل څوک نشي۔ حل کولی.
شاپور: نور ټليفون پرې کړ، په رڼا کې يې سترگې ونيوې، ورته ويې ويل: تا ټينگار کاؤ، چې له خپلې کوژدن سره دې ستونزې هوارې کړه، ايا زما او د هغې ستونزې د حل وړ دي؟ ايا له تاسره يې د حل کومه لاره شته!؟
رڼا يې خبرو ته ځيره شوه په شاپور کې يې سترگې ونيوې هغه ته يې وويل:
ايا ما، چې څه واوريدل هغه رېښتيا دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: هو رېښتيا دي، دا هغه ريښتيا دي چې زه ورسره له تېرو دوو کالونو مخامخ يم. مليحې رانه په لکونو روپۍ په يوه او بله بهانه اخيستې، هغه يې د خپل ځان او کورنۍ په ښه کړې، تر دې، چې غلا يې هم څو ځلې رانه وکړه، زه نه پوهيدم، چې زما کوژدن دې دومره بده شي، چې زما په مال کې دې خيانت وکړي؟ بلاخره د بانکي کارت له مسجه پوه شوم، چې هغه زما له بانکي اکونټه پيسې باسي.

رڼا: هغه د دومره زده کړو سره سره څرنگه داسې کولی شي؟ واده خو کومه لوبه نه ده، او نه کومه دنانځکو بازي ده.

هغه ولې داسې کوي؟

شاپور: زه هم نه پوهېږم، ځينې خلک ظاهرا ښکلي وي؛ خو باطن يې له خځلو ډک وي، ما ډېر کم خلک ليدلي، چې ستا په څېر يې ظاهر له باطن سره يوشان وي.

رڼا: ښه زما توصيف پريږده، زه دې په دې حالت ډيره خپه شوم؛ له زړه پرې خفه شوم؛ ځکه، چې څوک چاته د نکاه د سپيځلې اړيکې لاس ور اوږدوي، نو بايد د رښتينولي پر بنسټ وي، نه د نورو غوښتنو؛ خو يو شی څرگند دی هغه دا، چې کوږ بار تر منزله نه رسيږي، دا يو ثابت شوی رښتينتوب دی.

شاپور لوی اسويلی وکيښ بيا يې رڼا ته وکتل هغې ته يې وويل:

زه په يوه ډير بد حالت کې يم، ډېر يوازې شوی يم، هيله کوم زما لاس ونيسه.

رڼا يې د خبرې په اوريدو ټنډه تروه کړه، قهرجنې سترگې يې په شاپور کې ونيوې؛ په تونده لهجه يې وويل:

مطلب؟

شاپور يې دې رويې وارخطا کړ خبره يې بدله کړه، هغې ته يې وويل:

دغه کړکيچ درته يادوم ، چې زما او د مليحې ترمنځ ده ته؛ خو تل د حق پلوي کوې کنه؟

رڼا: هو دا خو زما د ژوند يو اصل دی.

شاپور: نو ماته دا ستونزه حل کړه ملتيا مې وکړه.

رڼا: زه ژمنه کوم، تاته د انصاف در کولو لپاره زه درسره يم له دې بې انصافي دې خلاصوم او نه پريږدم، چې له تاسره څوک داسې ناروا وکړي. مليحه مېرمن داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه څوک ده، چې زه شرمیږم هغې ته مېرمن وایم، داسې مېرمنې د ټولو مېرمنو رنګه بدوی؛ کنه مینه او سربندنه باید له مېرمنو زده شي، اړیکو ته درناوی باید له مېرمنو یاد کړل شي، هره مېرمن ملیحه نه وي او نه د ملیحې په څیر ناوړه فکر ته هره مېرمن په ذهن کې ځای ورکوي.

خو یو شرط به وي.

شاپور: کوم شرط؟

رڼا: زه غواړم ځان پوره ډاډه کړم، تر څو بیا خپل ضمیر ته ملامته نه یم، اسناد به راکوې تر څو ډاډه شم، چې موږ په غلطه نه یو او هغه ثبوت به په ما اوروې، چې تاسې د ملیحې په اړه ثبت کړی.

شاپور د هو په دود سر وخوځاوٴ بیا یې وویل:

تر څو دې چې په دې اړه باوري نه کړم هیڅ اقدام مه کوه، د هغې غبږ زه د فسبوک له لارې درلیږم نور اسناد هم درته ښیم، په خپلو سترګو به یې وګورې.

له څه مزل وروسته د رڼا کور راورسیده، هغه له موټره ښکته شوه، کورته له ننوتو سره سم یې د ناوخته راتلو په اړه د مورغالمغال وزغامه او خپلې کوټې ته لاړه؛ ځکه چې ډېره ستړې شوې وه.

سبا سهار د معمول مطابق رڼا دفتر ته لاړه، د ورځې د پلان شویو کارو د پلي کولو لپاره یې د کمپیوټر پر سکرین نقشه جوړوله، چې ټلیفون یې وشرنګیده؛ له ننګرهاره یې د خپل تلویزون استازی ؤ؛ رڼا د ټلیفون د شنې بټن په وهلو سره دې ګیلو پیل ته غوږ شوه، خبریال وویل: اغلې رڼا مېرمنې!

زه نور له دندې ستړی شوی یم دلته دګوابنونو سره مخ یم ،وړه خیل خانه راله غاړې ده، ماته د مرګ ګواښونه کیږي، د والي صیب! یو د فساد ریپفورټ مې جوړ کړ بیا زموږ په تلویزون خپور شو، له هغه وروسته مې څو ځله د فساد ریفورټونه جوړ کړل؛ خو د ګواښونو له کبله مې در ونه شو لیګلای،

رڼا : ورور جانه! ته لږ ژوره ساه واخله، ځآن ارامه کړه، بیا په تفصیل راته خبرې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال وویل: زه له تاسې مخکې د پایتخت تلویزون سره خبریال وم، د فساد پر ضد به مې، چې کوم خبر جوړ کړ، مرکزي تلویزون ته به مې ولیږه په بدل ددې، چې نشر کړل شي تری تم به شو؛ په هغه تلویزون کې ددې ځای چارواکو لوی لاس ؤ. د هر ریفورټ په نه نشرولو سره به یې پیسې تر لاسه کولې، سم قرارداد غوندې ؤ او د پیسو پیداکولو لپاره یوه لاره بلل کیده. زما ریفورټ له لیږلو وروسته به ددې ځای مشر د تلویزون رئیس ته ټلیفون وکړ هغه به خپلې ادارې ته زما د خبر د نه خپراوي امر وکړ. راپور به مې ولیږه خو نشر به نشو، بیا به دلته والي ماته پیغور راکاؤ، چې ودې لید زما زور، ستا مشر مې لا اخیستی ته خو یې وړوکی بچونی یې، لاس دې خلاص توره دې ازاده.

والي صیب! دوه اونی مخکې د میلمستیا بلنه راکړه، ټول هم مسلکه ملګري یې غوښتي ؤ، پسونه یې حلال کړي ؤ ویل یې: ژورنالستانو ته مې میلمستیا کړې، زموږ ډېر د ډلې غړي ؤ، چې د میلمستیا په نشه کې خپل مسلك ترې هیر شو، والي ته یې د هر اړخیزې مرستې ژمنه ورکړه؛ خو زه ورته په میلمستون کې جګ شوم، ورته ومې ویل: والي صیب! کیدا شي، چې موږ د میلسمیتا په موخه پوه کړې؟ ځواب مې تر لاسه کړ: بس ستاسې د درنښت لپاره مې کړې وه؛ تر څو په دې پلمه کښینو او څو خبرې هم وکړو. ما ورته وویل: له موږ د ټولنې یتمیان ډېر اړین ؤ، چې هغه مو راغوښتي وای، یو ځای د ډوډۍ ورسره خوړلې وای، د هغوی درد دې اوریدلی وای، د یوه پلار په څیر دې مینه او هیله ورکړې وایې؛ موږ خو له میلمستیا پرته هم هر وخت، چې وغواړې درته راځو.

والي له لنډې مسکا وروسته راته وویل:

وروره! وړاندیز دې بد نه دی؛ خو یوه ورځ به هغه هم راوبولو، ناسته به ورسره ترتیب کړو؛ خو تاسې د ولس ژبه یاست، د نړۍ څلورمه قوه یاست، زموږ او تاسې ته د یوه بل ملاتړ اړین دی، تاسې کولی شئ زما سره زما د کړنو په انعکاس کې مرسته وکړئ؛ تاسې یاست، چې په ملاتړ به مو بریالی او په نه همکاري، که هر څومره کارونه تر سره هم کړم ناکام به وګڼل شم.

ما ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي صیب! موږ د کړنو د انعکاس لپاره بې طرفه کار کو، البته کـه تاسـې سم کـار کړی وي، تیت کول یې زموږ فرض دی؛ که د قانون خلاف او خودسري پکـې وي هم زموږ مکلفیت دی، چې نشر یې کړو.

رڼا وویل:

ښه نور بیا مخکې څه وشول؟

خبریال زیاته کړه: مجلس ختم شو؛ خو زه ښه پوهیدم، چې خـبرې مـې پـه والي صیب ښې ونه لګیدې، زما د راوتو په وخت کې یې خپل سکرتر ته په سترګه اشـاره وکړه هغه له ماسره راووت، یو پاکت یې په لاس کې راته ونیو ویې ویل:

همکاري کوه دا به لومړی پاکت نه وي.

ما پاکت ترې واخیست د خلاصولو هڅه مې وکړه خو سکرتر مې لاس ونیو ویې ویل: څه جیب کې یې کړه، کور کې یې خلاص کړه، خو زما اندیښنه نوره هم زیاته شوه دوه قدمه ترې شاته لاړم پاکټ مې خلاص کړ، پـه زرګونـانو مـې سـترګې ولګیـدې راومې باسل پوره لس زره وې.

ما ورته وویل:

دا پـــــــــه کومـــــــــــه خوښـــــــــــي کـــــــــــــې؟

ځواب یې راکړ: وروره! ستاسې پر موږ ډیر حقونه دي.

مـــا پیســـې بیرتـــه پـــه پاکـــټ کـــې کیښـــودې، ســـکرتر تـــه مـــې وویـــل: دا پیسې واخله موږ ته خپل ټلوییزون دومره معاش راکوي، چـې ګـذاره مـو پـرې وشي، زه دانشم اخیستی؛ خو د هغه د بار، بار تکرار سره هم ما پیسې وانه خیستې.

ترې روان شوم، له شا یې غږ راوکړ، هیله ده هغه راپوروته، چـې د ولایـت بـدنامي پرې راځي نشر نه کړې!. ما ورته وخندل ځواب مې ورکړ،

د راپور ټاکنه خپله خبریال ښه کولی شي، چې کوم د نشر وړ دی او کوم نه ،کوم مناسب دی او کوم نه دی.

رڼا لاس تر زنې ورته نوره هم متوجه شوه، خبریال ته یې وویل:

ورور جانه! لسګونه کلونه ووتل، چې موږ خدای ج له زورواکانو خلاص نه کړو، بیـا یې لاسونه د دعا په پار پورته کړل له سوړ اسویلي وروسته یـې وویـل: ربـه تـه مـو مرسته وکړې له دعا وروسته یې خبریال ته د نور وضاحت وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه څه، چې د دندې پرېښودو ته یې اړ کړی یې څه دي؟

خبریال : دوه ورځې وړاندې مې له ګمرک سره نږدې کورونو له خلکـو واوریـدل، چې د شپې ډېر داسې موټر له ګمرکه نا محصول تېرېږي، چې د همـدغو چـارواکو پکې لاس دی. جالي اسناد ورته جوړېږي او پیسې یې والي صیب اخلي.

دې خبرې ډېر نارامه کړمه اړ شوم د لاسپیناوي په موخه څه اسناد راټول کـړم، دوه شپې مې ورته رڼې کړې؛ نا محصول موټر مې ولیدل، ومـې درول دولایتـې شـورا غړي هم راسره و، ټول مو په خپلوسترګو ولیدل، د موټروانانو غږ مې هم ثبت کـړ، چې ویل یې: موږ محصول ندی کړی دلته موږ ته ویل کېږي، چې له ګمرکه مـوږ ته یولک کمې راکوئ، موږ مو له ګمرکه تېروؤ.

رڼا وویل:

نوتاته ستونزه څه شی ده؟

خبریال: اوس والي صیب خبر شوی، چې ما د ګمرک په اړه سندونه راټول کړي او په دې هم خبر شوی، چې راپور مې پرې جوړ کړی.

رڼا: ښه! نو؟

خبریال: اوس وایي، چې موږ پیسې درکوو له دې خبره تېر شه؛ ما ورته وویل: زه خپل مسلک ته توهین نه شم کولی، زه مې خپل ضمیر نه شم خرڅولی، زه پیسې نه اخلم.

والي وویل:

سمه ده موږ ټینګار نه کوو، چې پیسې واخله؛ خو په دې ټینګار کوو، چـې لـه دې راپوره تېر شه!.

ما ورته وخندل ومې ویل:

دلته د ملت له حق سره خیانت شوی، دلته بیت المال لوټ شوی، دلته د کونـډې او یتیم حق ضایع شوی که زه چپ شم په ورځ د قیامت به د خلکو په وړاندې څـه ځواب وایم زما له دې خبرې سره والي ټلیفون پرې کړ

لږ وروسته دې والي سکرتر زنګ راته وکړ چې:

مسلې مه راته کوه، که ته زموږ ونه منې او زموږ په خلاف دا کار وکړې ډېره درنه بـه درته تمامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبريال: د څه درنه؟

سکرتر: که د اولادونو په فکر کې ياست او خپل ژوند درته ارزښت لري؛ نو لـه دې خبرې تېر شه.

نور نو ټاکنه ستاسې په لاس کې ده؛ زه درنه ټليفون پرې کـوم ، والي صـيب زنـګ وهي خو والي صيب د اخطار د تکرار عادت نه لري؛ ډېر سرزوري يـې لـه لاسـه د خاورو ميلمانه شوي دي.

د دې خبرې په اوريدو د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، مخ يې بل طرف ته واړاؤ دسمال يې راوکيښ تر څو خپلې اوښکې پـاکې کـړي او خپـل دا ضـعف د خپلـې دروازې له ساتونکي، چې دې ته يې پرميز د چايو پياله ډکوله پټ کړي؛ خـو ونـه توانيده، سلګو واخيسته، اوښکې يې لکه باران پـه يـو بـل پسـې د ګريوانـه ميلمـه کيدې، له ډنډ سترګو سره بيرته را تاو شوه، خبريال ته يې وويل:

ته اړ نه يې، چې دنده پريږدې.

خبريال: خو واړه بچيان لرم.

رڼا: ستا په بچيانو به هيڅ هم نه کيږي.

خبريال: نو له دې راپوره تيريږو؟

رڼا: ولې زما له مرګه دې اوريدلي؟

خبريال: نه خدای ج دې نه کړي.

رڼا: څو، چې د رڼا په تن کې ساه وي، نو هيڅ کله به هم داسې راپورونه له نشرولو، نه پاتې کيږي، ما د خدای نا ترسو د بيت مال غلو ته قسم کړی، چې د سيوري پـه ډول در پسې يم، که مې دربانديې ثبوب پيداکړ، بيا به مو ژغـورل پـه خـدای وي ،پيسې او مقام مو نشي ژغورلی.

خبريال: ښه! نو زه دا خطر ومنم؟ له دې خبرې سره ټليفون پرې شو.

رڼا پوه شوه، چې د خبريال کريډيټ ختم شو. د دفتر له ټليفـون څخـه يـې ورتـه زنګ وکړ، خبريال ته يې وويل:

وروره! وښه، چې هيڅ فکر مې نشو بايد ما ستا په کريـډيټ دومـره اوږدې خـبرې درسره نه وای کړې؛ خو خير زما سکرتر به کريډيټ درولیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال: کومه خبره نه ده اغلې مشرې! نو ایا زه دغه راپور درولیږم او دا ګواښ ومنم؟

رڼا: نه وروره! تا او ستا کوچني اولادونه کوم ګواښ ته نه شم ورکولی، زه خپله درځم او راپور جوړوم یوازې اسناد وساته.

خبریال: خورې ته ولې دا کارکوې؟ ولې ته لکه، چې اولادونه او کورنۍ نه لرې؟

رڼا: ورته وخندل، اولادونه نه لرم، لا یې وخت نده راغلی خو کورنۍ لرم.

خبریال: خو هغه به څنګه شي؟

رڼا: ماته مې مسلک له خپله ژونده هم مهم دی، له کورنۍ هم راته مهم دی، زه له خپل ولس سره دومره مینه لرم، چې په وړاندې یې هر څه راته هیڅ دي.

دا کار زه د خپلې زیمواري له مخې کوم د غاړې خلاصیدو لپاره یې کوم، د خدای د رضا حاصلولو لپاره یې کوم، د خپل مظلوم ملت د ژغونې لپاره یې کوم او همدغه زما هیله ده، چې په پوره کیدو سره مې زړه سکون پیداکوي، ارامښت پرې احساسوم او په دې هم ډاډه یم، چې خدای مې نیت او اراده ګوري. هغه د زړونو مالک ده زما د هر حرکت په هدف پوهیږي، زما په هر رګ خبر دی هغه به مې ساتنه کوي.

خبریال: نور نو ستاسې راتګ ته اړتیا نشته، دا کار زه په خپله کوم ستاسې خبرو مې دومره همت قوي کړ، چې نور د هیڅ چا په کیسه کې نه یم، کورنۍ مې خدای ج لري، له هغه بل څوک قوي ساتونکی نشته. ستاسې له خبرو مې لوی درس واخیست، ساتندوی خدای ج دی روزي رسان هم خدای ج دی، د چا مرګ هیڅوک نشي رامخته کولی او نه یې څوک وروسته کولی شي.

رڼا : زه سبا له خیره درغلم، یوازې اسناد راکړه، نورې چارې زه پرمخ وړم.

خبریال: ته دا خطر په ځان مه اخله!، ته یوه مېرمن یې له نارینه سره، چې هرڅه وشي، دومره توپیر نه کوي، هغه ډیر ظالم دی، ټوپکسالار تېر شوی، اوس یې هم هغه د زړې واکمنې خیال په ذهن کې دی، ډېر خلک یې وژلي، مرګ ورته یو عادي کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: د حسين رض خبره دې نه ده اوريدلې هغه وايې چې څومره دې چې د ظلم په وړاندې وروسته توره راپورته کړه په هماغه اندازه به ډېرې قرباني ورکړې، نور نه ناوخته کوو.
خبريال: خو!
تر څو يې چې جمله پيلوله، ټليفون يې پرې شو.
سبا سهار خبريال په کور کې په چايو ته ناست ؤ، چې د رڼا زنګ يې موبايل په شرنګا راوست خبريال ټليفون پورته کړ،
رڼا : وروره! زه په مخابراتو څلور لارې کې درته ولاړه يم، ته د هغه ګمرک اسناد او کليپونه راوړه؛ له والي سره مې د مرکې وخت واخيست، نور کارونه زه مخته بيايم.
خبريال چاى پريښود په منډه، منډه د رڼا خوا تـه ورسـيده، مخکـې لـه دې چـې کليفونه او اسناد ورکړي، خبريال ورته کړه:
خورې! دا کار ګواښونکى دى، ته يې مه کوه، دا کار زه کوم، زه اوس پښيمانه يم، چې تاته مې د دې پېښې شکايت وکړ. رڼا يې په خبره مسکې شوه ورته ويې ويل:
پوهېږم دا کار ګواښونکى دى؛ د والي تاريخچه هم راته مالومه ده، چې د بدمعاشي ژوند يې تېر کړى دى، د لسګونو خونونو ښتن دى؛ خو له هغه هم زما ښتن ډير ځواکمن دى هغه د لوى قدرت خاوند دى هغه تر ټولو ښه ساتونکى دى.
ماته يې هيڅ پروانشته، چې هغه زما په وړاندې څه کوي او يا څه نه کوي.
خبريال : ولې زه؟
رڼا : زه ستا مېرمن او بچيان سرتور نه شم ليدى، هغوى خوار او زار نه شـم ليـدى، که خداى مه کړه تاته کوم زيان ورسېږي زه به ځان ونه شم بښلى تل به مـې خپـل ضمير ملامته وي، چې ولې مې داسې وکړل او نه زه له ملامته ضمير سره ژوند کولى شم، زه له دې کارونو سره بلده يم، ته يوازې دعا کوه چې د ظلم په وړاندې بريالي شو، فساد ورک کړو خپل هېواد د تعدل خواته بوځو.
هېواد مو د ټولنيز عدالت يوه بېلګه جوړه کړو، هيڅوک د چا حـق ونـه خـوري او هيڅوک پر چا د ظلم کولو جرئت ونه لري.
رڼا ساعت ته وکتل بيا يې خبريال ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مرکې وخت رانږدې شوی، زه په دې اړه د والي نظر اخلم، د خلکو نظرونه هم غواړم واخلم؛ ستا کليپونه هم تيار دي، نو والي به يوازې خدای رانه خلاصوي.

رڼا له خبريال نوره خدای پاماني واخيسته؛ د والي د دفتر په لور وخوځېده، د والي سکرتر ته يې زنګ وواهه ورته ويې ويل:

زه رڼا خبرياله يم، والي سره غواړم د افغان ټلويزون لپاره يوه مرکه وکړم ستاسې دفتر رئيس ته مې سهار زنګ وکړ هغه وويل:

موږ نن مرکې ته وخت لرو ته راتلی شې.

سکرتر : تاسې هماغه خبرياله ياست، چې نوم يې د هر چا په ژبه دی.

رڼا: په دې خو زه نه پوهېږم، چې د هر چا په ژبه زما نوم دی خو خلک رڼا راته وايي.

سکرتر په منډه لاړ والي ته يې وويل:

والي صيب! يوه سرتمبه خبرياله راروانه ده، رڼا نومېږي، بس په چا يې سترګې نه ډکېږي، ډېر پام دې وي، چې په احتياط خبرې ورسره وکړې. والي : هغه خبرياله خو نه ده، چې يوه وخت برمته شوې وه؟

سکرتر : په ځان هغه ده.

والي : اجازه ورکړه چې راشي وبه ګورو، چې څه وايي؟ وبه وينو چې رڼا څه ډول بلېږي که سمه نه بليده، نو خاموشه به يې کړو، کله چې رڼا د خوب الوتو سبب کيږي نو خاموشه کول يې اړين کيږي همداسې نه ده سکتره؟

سکتر يې په خبره وخندل د هو په دود يې د والي د خبرې په غبرګون کې سر وخوځاؤ.

رڼا راغله؛ د والي مخکې د يوه غره غوندې همت سره کېناسته، له روغبړ نه وروسته يې له والي وغوښتل، چې مرکې ته چمتو شي.

والي هم تياری وښوده، سوال او ځواب پيل شو.

رڼا : والي صيب! له اداري فساد سره مبارزه مو څرنګه روانه ده؟

والي: په ټول وس او ځواک سره هڅه کوو، چې دغه شومه پديده له منځه يوسو.

رڼا: د ګمرک عايدات مو د تېر کال په پرتله دېرش فيصده کم شوي دي کولی شئ لامل يې راته ووايئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

والي: دا شمېره تاته چا درکړه؟ زموږ عایدات د تېر کال دوه برابره شوي دي.
رڼا: تاسې د خپلې ادعا لپاره څه اسناد لرئ؟
والي: کار پرې روان دی، چې بشپړ شي، ستاسې په واک کې به يې درکړو.
رڼا: والي صيب! موږ د سیمې له خلکو سره مرکې وکړې هغوی وايي: چې د شپې له مخې بې محصوله بار لرونکي موټر تېريږي، پيسې يې شخصي جيبونو ته ځي په دې اړه تاسې څه ویل غواړئ.
والي: دا دروغ دي، هسې د خلکو خبرې دي په افغانیستان کې څوک، څوک کار ته نه پرېږدي، بس خبرې دي، چې کوي يې دروغ او ریښتیا سره یوځای کوي او د پیتاوي مجلسونه جوړوي.
رڼا: والي صيب! خو موږ داسې اسناد تر لاسه کړي، چې په هغه کې ستاسې نوم هم شته، چې په دې موټرو کې خپله حصه لرئ، او ستاسې په ملتیا تېرېږي.
والي: هیڅ اسناد نشته، دا هسې کوم خبریال اوازه خپره کړې ده، هغه غوښتل چې په دې بهانه له موږ څه پیسې وشکوي، هغه له موږه ناروا غوښتنې وکړي، موږ يې غوښتنې ونه منلې بیا يې د اسنادو اوازه په دروغو خپره کړه؛ خو اوس په خپلو خبرو پښیمانه دی، زه په زغرده وایم، چې که چا زما په اړه اسناد پیدا کړل خپاره دې کړي.
رڼا: سمه ده، مننه والي صيب! ستاسې ډېر قیمتي وخت مو ونیو.
والي: هر کله راشئ!
رڼا څه چې غوښتل هغه يې ترلاسه کړل، نوره يې خدای پاماني واخیسته په لاره کې سکرتر ورسره د سیوري په ډول روان ؤ د رڼا ورته پام شو هغه ته يې وویل:
ورور جانه! تاسې تکلیف مه کوئ، موږ لاره لیدلې.
سکرتر :هیله کوم والي صيب وویل:
دوی تر دراز‌ې بدرګه کړئ تر دروازې ورسیدل، سکرتر رڼا ته سپین پاکټ ونیو.
رڼا په حیرانۍ سره په پاکټ کې سترګې ونیوې، بیا يې سکرتر ته وویل:
دا څه دي؟
سکرتر : ستاسې د موټر تیل او میلمستیا، والي صيب! وویل: دوی ډوډۍ ته ستانه نه شول بده ده، چې تش لاس ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ورته وخندل:
تاسې له کوم تخصیص څخه دا پسې موږ ته راکوئ؟
سکرتر: رڼاجانې! ولایت خو دومره امکانات لري، چې تاسې ونازوي.
رڼا: نه وروره! موږ ددې پیسو حقدار نه یو او نه راته دا پیسې مناسبې ښکاري؛ ځکه ماته له دې پیسو د یتیمانو او کونډو د خولې د روزي بوی راځي.
رڼا نوره له دروازې ووته او د کابل په لور وخوځیده، په لاره کې یې خپل خبریال ته ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:
تاته په مرکزي دفتر کې دنده درکوو ستا په ځای بل خبریال دلته رالېږو، همدانن باید کابل ته راشې، چې کومه ستونزه درته پیدا نشي.
نن ماښام د دې مغرور والي، هغه وزرې درته قیچي کوم چې هواته پرې د الوت هوډ لري. نن یې هغه غښتلې متې ورته پرې کوم، چې د بیت المال په انرژي ځواکمنې شوې دي.
ماښام شو رڼا د خبریالي په اصولو پوره ریپوټ جوړ او نشر ـ ته چمتو کړ، خپل ټلویزون او هغه پروډکشن ته یې هم واستاؤه، چې له هغه نه ټولو رسنیو اخیستلی شوای.
ماښام اوو بجې په ټولو رسنیو کې لومړی خبر همدا شو، چې د ننګرهار والي د ګمرک نا محصول شوي موټر تېروي جالي اسناد ورته جوړوي او پیسې یې په خپل جیب کې اچوي. په ریپوټ کې هغه جالي فورمې هم وښودل شوې، چې موټرو ته د تېرېدو لپاره جوړې شوې وې؛ د هغو موټروانانو خبرې هم نشر شوې، چې ویل یې: له موږ نه دلته د ګمرک په نسبت کمې پیسې اخلي او په تېرېدو کې د والي کسان راسره مرسته کوي.
اته بجې شوې، بېړنی خبر د تلویزونونو پر مخ وښودل شو: د ننګرهاروالي دنده د فساد د تور له امله وځنډېده.
خبره د هر کور کیسه شوه، د فسبوک د لیکنو سرلیک شوه او په دې برخه کې د رڼا ستاینه پیل شوه. شاپور هم خبر واورېده، له اورېدو سره یې رڼا ته زنګ وکړ هغې ته یې وویل:
اغلې رڼا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته څه غواړې، چې ثابت يې کړې؟
رڼا: مطلب؟
تاسې د يوه قاتل، ټوپک سالار او زورواک سره مقابله کوئ؛ ايا ددې په پايلو پوهېږې؟
رڼا : هو پوهېږم هغه، چې څه کول غواړي يا کوم اقدام کوي زه يې پروا نه لرم، د هغه لويه خبره به زما د قتل پرېکړه وي او زه له مرگه نه ډارېږم.
شاپور: نو ولې داسې ليونتوبونه کوې؟
رڼا: تا خو ژمنه کړې وه، چې زما د خبريالۍ خنډ به نه گرځې.
شاپور: زه خو په خپله ژمنه ولاړ يم، د ټول رسنيز دفتر مسوليت مې درسپارلی؛ خو ستاسې د ژوند او تاته د خطر انديښنه راسره ده.
رڼا: ته مسؤل نه يې، چې زما د ژوند او مرگ په اړه انديښنه وکړې او نه ورته اړتيا شته.
شاپور : اړتيا شته.
رڼا: څه اړتيا شته؟ که زه مړه شم بل ژورنالست به پيدا شي او ستا رسنيز دفتر به له سکوته وژغوري.
شاپور: خبره د رسنيز دفتر نه ده، هغه دې اور واخلي له هغه وړاندې ستاسې ژوند ماته مهم دی.
رڼا: مطلب؟
شاپور په تته ژبه وويل:
زه له تا پرته ژوند نشم کولی.
رڼا: ماته دې په دماغو کې څه فرق ښکاري،بې مسوليته خبرې زما نه خوښيږي ، زه دې د خبرو په مطلب نه پوهېږم چې څه وايې خو هيله لرم چې زما په کړنو نېوکه ونه کړې، کنه ښه به درته نه وي.
نور يې ټليفون پرې کړ:
سبا سهار رڼا دفتر ته د تلو په پار له خپلې خونې راووته، د مور کوټې ته لاړه له هغې يې دتگ اجازه وغوښته. هغې اجازه ورکړه؛ خو ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

لورې! په دې شپو، ورځو کې دې ځان ډېر مصروف کړی دومره، چې د خپلې مور روغتیا دې هم له یاده وتلې. رڼا مسکی شوه، د مور په لور یې ورمنډه کړه هغه یې په غېږه کې ونېوه، بیا یې ورته وویل: خوږې مورجانې ته ریښتیا وایې دومره مصروفه شوې یم، چې ستا روغتیا هم رانه هېره شوې. نن خو فکر کوم ستا د معایناتو ورځ هم ده زه دفتر ته ځم ژر، ژر مې کارونه خلاصوم بیرته راځم او تا روغتون ته وړم.

رڼا ته بیرون د دفتر موټر ولاړ ؤ، دا هم په بیړه ور ووته په موټر کې کېناسته؛ لږ مزل وروسته رڼا خپل موټروان ته پام شو، چې ځیر ځیر په خپله ښیښه کې ګوري.

رڼا ورته وویل:

وروره! څه خبره ده، چې په ښیښه کې ګورې؟

موټروان : یو موټر مو تعقیبوي، له ډېر لرې راپسې دی. رڼا هم شاته وکتل ویې لیدل، چې په هغه موټر کې ناست کسان د دوی له موټره سترګې نه باسي، په دوی کې یې سترګې ټومبلې دي.

رڼا خپل موټروان ته وویل:

موټر څنګ ته کړه ګوښه ودرېږه، زه به له هغه درملتون نه څه درمل راواخلم دوی به هم تعقیب کړو، چې څه کوي او څه موخه لري؟

موټروان موټر ګوښه کړ. رڼا درملتون ته لاړه؛ خو تعقیبونکی موټر په بیړه له دوی تېر شو، موټر وان هم ډاډه شو، چې هسې اندیښمن شوی، موټر دوی نه تعقیبوي، لنډ مهال یو موټر سایکل وال د دوی تر شاه له خپل موټر سایکل نه ښکته شو، ځان یې داسې ښوده، چې ګواکې موټر سایکل یې خرابي پیدا کړې. رڼا درمل واخیستل؛ خو د پیسو بکسه هم کور ترې پاتې وه نو اړه شوه موټروان ته یې لاس وښوراؤ تر څو ماتې پیسې ترې واخلي او درملتون وال ته یې ورکړي. په همدې وخت کې د موټر سایکل وال د دوه کیلو ګرامه په اندازه چاودېدونکي توکي د موټر لاندې ځای پر ځای کړل. په موټر سایکل کنباست په لنډو شېبو کې یې ځان ورک کړ. موټروان او رڼا راغله، موټر ته وختل او د یوه خطرناک برخلیک سره په ناپوهي کې مخامخ شول. رڼا له موټروانه وپوښتل: هغه تعقیبونکی موټر څه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان : موږ هسې شک کاوو ، موټر تېر شو داسې نښې نه وې ، چې تـرې مالومـه کړو دوی موږ تعقیبوي.

رڼا : بس رب مو دې وساتي ، کنه د ډېرو ارادې راته ښې نه دي. د رڼا دفتر نږدې ؤ ، لس دقیقې لا نه وې تېرې شوې ، چې رڼا خپل دفتر ته ورسېده. رڼا له مـوټر ښـکته شوه بم ونه چاوده؛ ځکه چې هغه یو ساعت ته تیار کړل شوی ؤ.

دفتر ته له ننوتو سره جوخته بېرته راستنه شوه موټروان ته یې وویل:

ما له مور سره ژمنه کړې وه ، چې زه بېرته ژر راځم او تا روغتون ته د معاینـاتو لپـاره وړم؛ خو زه نن پرلپسې دوه جلسې لرم.

موټروان : خورې! زه به یې بوځم معاینات به ورته وکـړم او بیرتـه بـه یـې تـر کـوره ورسوم.

رڼا : ورورجانه! لوی کمک به وکړې مور جانه! روغتون ته بوځه او بېرته یې تر کوره ورسوه. موټروان لاړه او رڼا ته هم خپله اداري جلسه منتظره وه.

د جلسې خونې ته ننه وته ، جلسه یې پیل کړه.

موټروان د رڼا کور ته ورسېده ، د هغې مور یوه خور او کوچنی ورور یې راواخیسـته د روغتون په لوري روان شول.

روغتون هم د رڼا ددفتر سره په یوکیلو متري کې ځای درلوده. د رڼا د جلسـې نـیم ساعت لانه ؤ وتلی ، چې یو لوی درز یې تر غوږو شو. دفتر یې ولړزیده ،ښیښې یـې ماتې شوې ، ټول وارخطا شول د هر یوه سترګې له ویرې راووتې.

رڼا وویل:

خدایه خیر! ډېره لویه چاودنه وشوه ، بیا به څومره کورونه وران شوی وي ، څـومره ماشومان به یتیمان شوي وي او څومره کورونه به د ویر په ټغر کینول شوي وي؟

ژر یې ټلیفون راواخیست ، د سیمې اړونده خبریال ته یې زنـګ وواهـه ورتـه ویـې ویل: هله څلورم سړک کې چاودنه وشوه ، د خبر جوړولو لپاره ځان ورسوه.

هغه وویل: اغلې مشرې! زه ډېر سخت نـاروغ یـم ، د سـیروم لانـدې یـم خـوراک راباندې بده اغیزه کړې ، وضعیت مې ډېر خراب دی.

رڼا ټلیفون پرې کړ ، پریکړه یې وکړه ، چې پخپله د پېښې ځای ته لاړه شي او راپـور جوړ کړي. کمره او کتابچه راواخیسته په بیړه له دفتره ووته ، له لنډ مزل وروسته دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيښې ځای ته ورسېده. کمره يې له دسکول راوښکله، له موټره ښکته شوه ويې لېدل، چې پوليسو له زيانمن ځايه سرې پټې تاو کړې دي؛ چاته د داخلېدو اجاز نه ورکوي. پوليسو د رڼا د تګ مخنيوي لپاره په هغې غږ وکړ، خو رڼا د کارت په ښودلو سره هغه اړ کړ، چې اجازه ورکړي. رڼا د پېښې ځای ته ورسېده؛ څو مړي پراته دي، څلور پنځه ټپيان هم زګيروي کوي. رڼا تصوير اخيستنه پيل کړه، ټول سوچ يې د کمرې سکرين ته ؤ، چې تصوير اخيستنه خرابه رانشي، ګام په ګام مخته تله، د کمرې پر مخ يې د تمې خلاف يوه تصوير راغی د کورنۍ د غړي تصوير، دخپل ماشوم ورور تصوير، د خور د نازولي وړوکي ګلاب تصوير، هغه مخ يې په وينو لړلی ولېده چې رڼا معمولي ګرد ته هم نه پرېښود حيرانه شوه څو لحضې بلې نړۍ ته لاړه فکر يې وکړ لکه، چې خوب ګوري، ژر يې کمره له مخې لرې کړه ويې ويل، چې د کمرې په لرې کولو سره به هر څه بدل شي؛ خو هيڅ هم بدل نه شول، نه خوب وو او نه خيال د خپل ګلالي ورور جسد يې په وينو لړلی ولېده، لږ مخکې يې نظر پريوت، د هغې د ځګر ټوټه تر ټولو قيمتی نعمت او پرې ګرانه مورکۍ يې په داسې حالت کې ولېده، چې د سر وېښتان يې سوي وو. رڼا ته تر ټولو ډاډمن او ښکلی مخ باندې وينې او ګردونه پراته وو، بل خواته يې وکتل ځواني مرګ موټروان يې ولېد، چې جسد يې نالی ته لويدلی دی، بله خور يې ولېده، چې ټوټه ټوټه پرته ده.

سر پرې تاو شو لکه لوړ چنار، چې اره شي د قير شوي سړک په سر ړنګه شوه؛ سر يې په ډېر شدت سره د سړک په سر يوې رالوېدلې تېږې سره ولګېده.

بس همدا ضربه هغې ته په سر باندې د مرمۍ له وېشتلو کمه نه وه، د شاک سره يوځای کوما ته هم لاړه. پوليسو ټپيان پورته کول، يو له هغو پوليسو متوجه شو، چې د رڼا ټليفون ته زنګ راځي؛ پوليس ټليفون راواخيست غږ پرې وشو اغلې رڼا! چېرې يې؟ له څه وخته ټليفون درته کوم اخر ټليفون ته خو ځواب وايه. له چاودنې خبر شوم تاسې ته مې انديښنه شوه.

پوليس وويل:

وروره! د دې ټليفون کس دې څه کېږي؟

هغه ځواب ورکړ: زه شاپور نومېږم د رڼا خپل يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس: وروره! دغه مېرمن کوما کې ده، له سره يې وينې ځي په چاودنه کې سخته ټپي شوې، په بيړه ځان ورته راورسوئ.

له شاپور نه ټليفون ولوېد، ژر يې خپل موټر راوباسه، بس نو موټر هوا نه کوله کنه شاپور يې له هغه ګېره هم کار اخيسته.

لنډمهال دپېښې ساحې ته په داسې حالت کې ورسېده چې رڼا، نور ټپيان او مړي پوليسو روغتون ته وړي وو. شاپور ددې پېښې په ځای کې ښکته شو؛ د رڼا په موبايل يې سترګې ولګېدې زنګونه ورته راروان وو. شاپور ټليفون راواخېست اوکې يې کړ، غږ يې واورېده: رڼا خورې! دا درز دڅه شی وو، ژر احوال راکړه مور، خور او وړوکی ورور مې ستا په موټر کې روغتون ته لاړل، ټليفون يې کار نه کوي، سخته په اندېښنه يم.

په دې وخت کې شاپور د رڼا په موټر سترګې ولګېدې، چې تيکه، تيکه پروت دی.

نور هم وارخطا شو، فکر يې وکړ لکه، چې د رڼا په کور انسان خوړونکي سيلاب راغلی، په چاودنه کې د هغې مور خور او ورور ټول له منځه تللي.

هغه له زنګه پوه شو، چې د رڼا په کور کې پاتې خور زنګ وهلی دی، هغې ته يې وويل:

خورې! زه شاپوريم، رڼا په جلسه کې ده هغه لږ مصروفه ده. ته اندېښنه مه کوه، چې خلاصه شي خپله زنګ درته کوي.

د رڼاخور: نو دا چاودنه د څه شي وه؟

شاپور: حکومت چاوديدونکېو توکو ته چاودنه ورکړه، کومه د اندېښنې وړ خبره نده.

شاپور له هغې سره خبرې پرې کړې، د روغتون په لوري روان شو.

په لاره کې يې د دفتر اداري مسؤل ته ټليفون وکړ، هغه ته يې وويل:

مدير صيب! چاودنه شوې، رڼا سخته ټپي ده، ژر مالومات راکړئ، هغه چېرې تله؟ نور څوک ورسره وو؟

ځواب يې ترلاسه کړ: رڼا خو د چاودنې په وخت کې زموږ سره وه.

هلته د ريپوټ جوړولو لپاره تللې وه.

شاپور: خو چاودنه د هغې موټر پسې شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدیر: موټر د هغې سره نه وو، هغې موټر د خپلې مور لپاره لېږلی وو، چې روغتون ته يې د معايناتو لپاره يوسي.

شاپور: بس نو رڼا تبا شوه لکه، چې د هغې مور، خـور او ورور هـم پکـې لـه منځـه تللي، زه اوس روغتون ته روان يم ګورم يې، چې څه شوي دي؟

مدیر: رئیس صیب! نه پوهېږم، خو زه هم اندیښمن شوم، هیله کوم چې مالومـات دې تر لاسه کړل ماته هم احول راکړئ.

شاپور: سمه ده نور يې ټليفون پرې کړ.

د هېواد د ټولو رسنيو د سر خبر داشو، چې په ښار کې چاودنـه شـوې او د هېـواد مشهوره خبرياله پکې سخته ټپي شوې؛ ډاکترانو يې حالت نازک ښودلی.

شاپور روغتون ته په لاره د موټر له راډيو دا خبر واورېده، موټر يې نور هم تېز کـړ، څو ژر روغتون ته ورسېږي او د رڼا حالت له نږدې وګوري.

ګوښه شوي والي هم د رڼا د سخت ټپي کېدو خبر واورېد، له اورېـدو وروسـته يـې لنډه مسکا وکړه، له ځان سره يې وويل:

ماسره سر وهي، له ماسره سر وهل له ډبرې سره سر وهل دي.

دعا کوه، چې له کوما راونه وځې، راساً هغې دنيا ته لاړه شې؛ که روغه شې دوباره به بيا د مرګ لپاره دومره ستونزې وګالې، چې باور به يې هم نه شې کولای؛ ځکه ته په دې نړۍ کې نور د اوسېدلو حق نه لرې.

شاپور روغتون ته ورسېد، د موټر بريک يې د نيم کيلومتر لرې خلکو پام ځان پسې را واړووو.

ژر له موټره ښکته شو؛ بيړنۍ خونې ته يې ځان ورساوو، په رڼا يې سترګې ولګېدې، ګړګوتي ويښتان يې پرسپين سپوږميز مخ راپراته وو، د وينو ليکـې يـې هـم لکـه د ګلاب وچې شوې پاڼې، پرمخ سريښ وې. غټې تورې اغېزناکې سترګې يې پټې وې؛ ژوره، ژوره ساه يې اخيسته. شاپور يې په لېدو لاسونه سره ومروړل، سترګې يې بـې واکه له اوښکو ډکې شوې، په غبرګو لاسونو يې مخ ومونښه راتوېدونکې اوښکو يې به غومبرو لارې وکړې.

په دې وخت کې نرسه راووته، شاپور ورته کړه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسې مشر چيرې کښيني؟ هغې د ګوتې په اشاره د روغتون د رئيس خونې ته د هغه پام راواړاؤ. شاپور په منډه ورغی،
د روغتون رئيس ته يې وويل:
رئيس صيب! زما وژغورئ، دپيسو کيسه کې مه اوسئ، د ږما د وجود، د ټول په اندازه هم روپۍ درکوم.
رئيس چې خپله جراح متخصص هم و شاپور ته وويل:
دلته کښېنه، ږما دومره درباندې ګرانه ده؟
شاپور: هو
رئيس: څه دې کيږي، مېرمن دې ده؟
شاپور: نه!
رئيس: نو څه دې ده؟
شاپور: زما د دفتر رئيسه ده.
رئيس: وروره! مه خفه کيږه، ږما د پښې ټپي نه ده، يوه قوي ضربه يې په سر خوړلې فکر کوم؛ کوما ته د همدې ضربې له امله تللې ده.
هيله لرو، چې ژرجوړه شي، موږ تر خپل وسه کوښښ کوو؛ ټول امکانات مو په کار اچولي، نور پايله دې الله ج په لاس کې ده.
شاپور : رئيس صيب! که يې بل مجهز روغتون ته د تلو اړتيا وي، په ما زړه مه سوزوئ. *اقتصادي حالت مې ښه دی*
رئيس :زموږ امکانات او وسايل او مجرب ډاکتران په داخل دهېواد کې بل ځای نشته.
ته مه خفه کيږه! موږ خپل ټول وسايل په کار اچوو.
د پښې له ځايه څو مړي هم راوړول شوي، موږ په مړستون (مرده خانه) کې ساتلي دي ستاسې د خپلوانو نور مړي مو هلته کتلی شئ
شاپور : شايد زموږ کسان پکې وي، زه ورځم، چې ويې ګورم؛ شاپور په منډه، منډه لاړ او د مړو ساتلو خونې ته ننه وت. لومړی سترګې يې د ږما په موټروان ولګيدې وروسته يې د ږما مور هم وپيژانده، ټول لګه په ارام خوب ويده پراته وو. د ټپونو نښانې يې پر بدن ښکاريدې. د ماشوم په جسد شکي شو، ژر يې د ږاله ټليفون نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خور ته زنګ وواهه چا چې يو ساعت مخکې زنګ کړی ؤ؛ خو له هغه لوري يې غبږ واوريده، خورې ته له تيرې هم سخت زړه لرې تا لږ هم احساس نه کړه، چې له چاودنې وروسته به په مورږ څه تېريږي؟ مور، خور او ورور مې ورک دي چاودنه شوې، ما درته څو ځلې زنګ وکړ؛ خو ټليفون به دې خاموش راته.

شاپور : خورې! زه رڼا نه يمه، رڼا نن ډيره بوخته ده. د رڼا خور په ژړا شوه؛ شاپور ته يې په ژړغوني اواز وويل:

زه پوهېږم چې زما خور دومره بې مسؤليته نده، هغې هيڅکله هم له مورږ سره داسې ندي کړي، کله به چې ښار کې چاودنه وشوه ساعت په ساعت به يې زمورږ احوال اخيسته.

وروره! د خدای لحاظ وکړه، په خور مې څه شوي؟ مورږ ته ووايه رڼا؛ خو زمورږ د کور ډيوه ده، که په هغې باندې څه وشي مورږ ټول په تياره کې پاتې کېږو.

شاپور : خورجانې! زه قسم کوم چې رڼا ژوندی ده، ته بې ځايه انديښنه مه کوه يوازې دومره راته ووايه، چې ستا له مور سره خو بل کوم ماشوم نه ؤ؟

د رڼا خور : خور او ورور مې هم ورسره ؤ. ولې دې پوښتنه وکړه؟

شاپور : خورې هسې مې پوښتنه وکړه بې ځايه انديښنه مه کوئ، کور خو مو په هغه پخواني ځای کې ده؟

د رڼا خور: هو.

شاپور : مورږ درځو انشاالله په نيم ساعت کې در رسيږو، نور يې ټليفون پرې کړ.

شاپور دوه امبولانسه راوغوښتل، موټروان يې خپل کور ته وليږداوه، په بل امبولانس کې يې د رڼا د مور، خور او کوچني ورور تابوتونه کيښودل.

خپل موټر يې ترې مخکې کړ، امبولانس يې تر شا حرکت وکړ، کور ته په نږدې کيدو د شاپور زړه درزا زياتيدله او ددې توان يې له لاسه ورکاوه، چې هغه د رڼا پيغلوټې خور ته څه ډول درې جنازې ور وړي. څه ډول هغې ته ددې ستر غم زغم ورکړي، له ځان سره يې ويل: که رڼا روغه وای هم ښه به وه. د دغې انجلۍ زړه خو به پرې تکيا ؤ. اوس رڼا وګوره، چې په کوما کې ده او دلته يې دغه خور وګوره، چې په يوازې به د کور د دريو غړو دې له لاسه ورکولو غم ووينې .

ډېر ناتوانه شو؛ خو مجبور ؤ، چې جنازې د رڼا کورته ورسوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا کورته يې دواړه موټره ودرول، د رڼا خور او څو خواخوږې ګاونډيانې لا له مخه په دروازه کې دوی ته منتظرې ولاړې وې؛ خو په خوب او خيال کې يې هم نه راتلل، چې نن به د دريو جنازو کوربانه وي.

خلک راټول شول، درې واړه جنازې يې راښکته کړې.

دې رڼا خورحليمه څو لحضې لکه بې روحه کالبوت سکوت ولاړه وه د خبرو ځواک يې نه درلود ژبې يې کار پريښود جنازې يې په غړيدلو سترګو ليدې خو لکه خوبوړی انسان چې څه په خوب ګوري خو دې څه کولو توان نه لري ، يوازې دې پيښې ننداره يې کوله،ښه شيبه وروسته، کله چې په هوش راغله نو په ريښتوني ډول يې درک کړه چې په سر يې خاورې بايد شوې دي،ټوله کورنۍ يې له لاسه ورکړې ده کوڅه يې چيغو په سر واخيسته. ، چا يې دې ساندو تاب نه درلوده، هر يوه اوريدونکي به ځان ګوښه کاوه او له جيب نه په راباسلي دوسمال به يې اوښکې پاکولې ،درې واړه جنازې په يوه خونه کې قطار کيښودل شوې،دې وير او ماتم ټغر وغوړول شو ،بلاخره

شپه شوه دې رڼا خور دې ژړا او کوکو دلاسه خوا اوشا ګاونډيانو خوب ونه کړ، کومو مېرمنو به، چې ددې بدې ورځې او چيغې اوريدې هغوی به هم په خپلو کورونو کې په ژړا ورسره بدرګه کولې تر دې چې د حليمې غاړې کيناستې،اوښکې يې په سترګو کې وچې شوې ،نور يې له ژړا سره اوښکو ملتيا نه کوله ،او نه يې اواز تر څو مترو لرې خلکو اوريده.

))))))))))))))))

ټول خلک خبر ؤ، چې رڼا کوما کې ده يوازې حليمه له دې رازه ناخبره وه سهار وختي شاپور د خيرات له غوښو او وريجو سره يو ځای راورسېيده ،له خپل موټره ښکته شو، د رڼا خور ته يې وويل:

هر څه مو، چې نور په کاريدل د رڼا ټليفون له ما سره دی، په هغه شميره زنګ راته کوئ.

خيرات پوخ شو، خورا ډير خلک جنازې ته راغلي ؤ خو چا څکه ونه کړه ځکه چې غم دومره دروند ؤ چې د هر چا اشتها يې له منځه وړې وه . بلاخره هغه وخت هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسیده چې درې جنازې باید هدیرې ته ویوړل شي د رڼا دمـور جنـازه شـاپور پورته کړه په دې وخت کې، شاپور د رڼا خور له ګریوانه ونیوه ورته ویې ویل:

اوس به مې مور، خور او ورور د رڼا له لیدو پرته تورو خاورو ته وړې؟ ی، چې اخر ځل خو دوی وګوري ، د هغې له لیدو پرته تاسې داسې ظلم نشی کولی، ایا تاسـې زړه سوی نه لري ،په موږ مو زړه نه سوزي له رڼا سره داسې ظلم مه کوئ چې پرتـه دې هغې له راتلو دوی خاورو ته وسپاری هغه به ډېر خفه شي هیڅ بـه یـې ونشـی زغملی په هغې مورجانه، خور او وروړمې ډېر ګران وو.

شاپور : خورې رڼا روغتون کې بستر ده.

حلیمه: خو یوازې یې دومره راولئ، چې د دوی مخ دې اخر ځل دپاره وګوري، بیا یې بیرته بوځئ.

شاپور وویل:

رڼا په کوما کې ده، هغه تګ او خبرې نشي کولی، کاشکې رڼا لیدل کـولی شـوی، که چین کې وایې هم رارسوله مې.

نور د رڼا د خور حلیمې چیغو او سپاربښتنو ته چا غـوږ ونـه نیـو؛ ځکـه د جنـازې د لمانځه وخت تېریده او خلك منتظر پاتې کیدل، جنازې روانې کړل شوې. کوځـه بیا چیغو په سر واخیسته هر چا د رڼا د خور د بې وسي، بې کسي او غمجنې ورځـي درد احساس کاوه؛ بس له دوی سره به یې غم په سړو اسویلیو او اوښکو لمانځه نـور یې څه نشو کولی

جنازې خښې کړل شوې، شاپور له هدیرې نه بیرته روغتون ته واپـس شـو؛ د رڼـا د بستر په خوا کې کیناست، د هغې لاس یې په خپـل لاس کـې ونیـو سر یـې پـرې کیښود، سلګو واخیست له سترګو یې د باران په څېر اوښکې توېـدې، اوښـکو لارې وکړې د رڼا په لاس څك، څك وڅڅېدې.

د شاپور اوښکې د رڼا لپاره لګه، په ویده چې د یخو څاڅکو باران وشي ټکان ورکړ. وخوځېده سترګې یې نیمه لوڅې کړې، ویې لیدل، چې چا یې لاس پـه لاس کـې کلك نیولی او سر یې پرې ایښی، لږ مهال خو یې فکر وکړ، چې خوب وینې. خپل نیول شوي لاس ته یې حرکت ورکړ، د ځان خوا ته یې نـږدې کـړ. شـاپور هـم سر پورته کړ او له ډنډ سرو سترګو سره یې رڼا ته په حیرانۍ وکتل. رڼا له ځان سره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څه دي، شاپور دلته څه کوي، زه چیرې یم، هغه زما لاس ولې نیولی؟ په دې سوچونو کې وه، چې شاپور ژړغونی غږ پرې وکړ: رڼا!
ته په هوش راغلې؟ ته اوس ښه یې؟
رڼا وویل:
شاپوره! ته ولې ژاړې خیرت خو دی؟ زه دلته څنګه راغلې یم، زه چا راوستلې یم؟
له دې خبرو سره رڼا بیرته بې هوښه شوه د شاپور غوړېدلې هیلې لکه تږی ګلاب، بیا مړاوی شوي د رڼا د کټ په زی یې سرکیښود، خورا غمجن شو زړه یې درد وکړ، د اوښکو په تویولو یې د زړه د درد د سپکولو هڅه کوله.
په دې وخت کې د رڼا خور هم راورسیده، ویې کتل، چې شاپور د هغې د بستر په څنډه سر ایښی او ژاړي. هغه د رڼا د بستر په خوا کې ودریده، بې واکه یې چغې کړې رڼا ګلې! تا خو مور یوازې غمو ته نه پریښودو؟ ته خو به زموږ په وړاندې د تیز شمال په مقابل کې هم دریدې،
اوس دې ولې یوازې دومره درنو غمونو ته په دې کم عمر کې پریښودم؟
راپورته شه خورې! یوازنۍ هیله مو ته پاتې یې راپاڅه،غیږ کې مې ونیسه زړه مې سل ځای ټپي شوی ګوندې ورغول شي ، هیڅوک مې نشته چې غیږ ورکړم، خپلې اوښکې ورته توې کړم، د تسلي لپاره یې په اوږه سر کیږدم اوهغه ماته تسلي راکړي.
خورجانې!
که ته زما بد حالت په خوب کې هم وینې؛ نو زړه به دې وچوي، اوس ولې غږ نه کوې خورې!؟ ولې تسلي نه راکوې؟ مور جانه، خور او ماشوم ورور مې له تورو خاورو لاندې دي.
ته خبره یې کنه!؟
له دې اوږدو ساندو وروسته یې شاپور ته مخ وراړاؤ، هغه ته یې وویل:
خور مې جوړیږي کنه؟ هغه خو به ما د مور او ورور غوندې یوازې نه پریږدي، کنه شاپوره ورور!؟
شاپور : ته مه خفه کیږه رڼا دومره همت لري، چې داسې وړې پیښې یې له منځه نشي وړلی ،هغه لومړی په دې خاوره کې د ظلم ،فساد او بې انصافي جرړې ورک کوي بیا له نړۍ سره خدای پاماني کوي، تر اوسه یې ډیرې هیلې پاتې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمه:

شاپوره ورو‌ره! زه دې ډېره احسان منده يم، زه به ستاسې دغه ښېگڼه هيره نه کړم، چې په دې بد حالت کې راسره وې، زما د مور، خور او ورور سقاط، خيرات او ټول مراسم دې زموږ د کور د يوه غړي په ډول ادا کړل.

زه ژمنه کوم، چې که زما وس ورسي او ستا کوم شي ته اړتياوي، که مې سر هم پکې لاړ شي نه يې دريغوم.

شاپور : ته مې لکه خور داسې يې، د خور لپاره ورور دومره څه نشي کولی؟

بيا يې د رڼا لور ته وکتل لاسونه يې پورته کړل، دعا يې وکړه: اوس دې رڼا خداى ج ښه کړي، هغه تېر مړي مو ښښلي، صبر مو دی پرې.

حليمه :

که زه يوه خبره وکړم خفه کيږې خو نه

شاپور نه ولې ؟

حليمه :زه اوس د رڼا پوښتنې ته دلته دهغې اوطاق ته چې راننه وتم نو تاسې د هغې د کټ په ژۍ سر ايښی ۀ د هغې لاس مو په خپل لاس کې نيولی ۀ ، نو ايا ستاسې تر منځ خو داسې اړيکې نشته چې زه يې په راز نه يم خبره؟

شاپور : نه، رڼا د اړيکو جوړولو دپاره وخت نه لري،

حليمه: او ته؟

خورې! اوس ددې خبرو وخت نه دی، دعا وکړه چې رڼا خداى ښه کړي، زه رڼا ته ډېر درناوی لرم، ماته يوازنۍ کس مالوم شوه، چې له ظاهره يې باطن ډېر ښکلی ده. دې هغې ډير لحاظ راباندې گران ده.

په دې وخت کې شاپور د رڼا مخ ته ځير شو، د هغې سر جټکه وخوړه، سترگې يې نيمه پرانيستلې، غږ يې وکړ شاپوره!!؟

ته دلته څه کوې وروسته يې خپله خور وليده، هغې ته يې مخ وراړاۀ حليمې خورې! دا څه وينم؟

شاپور ژر ډاکترانو ته غږ کړ ورته ويې ويل: ژر راشئ، رڼا په خبرو راغله.

حليمه په رڼا ورټيټه شوه په داسې حال کې، چې سلگيو نيولې وه، رڼا يې په يوه او بل لوري مخ ښکل کړه بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خو گرم نده لږ مخکې يې وويل:
رڼا نه مري، هغه ډير ارمانونه لري، لومړی هغه بشپړوي بيا لـه دې نـړۍ سـترگې پټوي، رڼا د سر د سختې ضربې له امله لا هم له چاپيريال سره اړيکـه نيمگـړې وه، خبرو ته يې کم ځواب ويل. هځه يې وکړه په خپل بستر کې راجگه شـی؛ خـو ونـه توانيده، هر لورته يې په حيراني سره کتل، فکر يې پـه دې مشـغول ؤ، چـې ولـې داسې شوې؟ مغزو يې بشپړ کار نه کاؤ.
خپل معالج متخصص ډاکتر يې راغی دې رڼا حالت يې ارزيابي کړ، ويې ويل:
رڼا اوس له خطره وتلې ده، په يو ساعت کې يې فکر د بشپړ تمرکز حالت ته راځي، تاسې انديښنه مه کوئ، څه درمل يې ورکړه او نورلاړ.
ساعت تېر شو، رڼا عادي حالت ته راغله، يادښت يې هم نورمال شو.
په خپله خور حليمه کې يې سترگې ونيوې، ورته ويې ويل:
مورجانه، خور او کوچنی خاطر مو خښ کړل؟ ډېر ژوبل شوي ؤ؟ زما ليـدو تـه مـو انتظار ونه ويست؟ دومره سزا مو د کومې گنا له کبله راکړه؟ کم ترکمه د هغوی د مخ د يو ځل ليدو موقع خو به مو راکړې وه؟
غتې، غټې اوښکې يې له خبرو سره له رخسارو تېرېدلې او په گرېوان کې لويـدې، حليمې هڅه کوله ونه ژاړي، خپلې ناروغې خور ته همت ورکړي؛ خو د رڼا خـبرې دومره غمجنې وې، چې ځان يې تم نشو کړای، سلگو واخيسته خپلې خور تـه يـې غېږ ورکړه په ژړا ژړا کې يې گيلې ورته پيل کړې، خورې! دوی ستا په نه شتون کې درې جنازې راوړې. د ورور، خور او مور ستره هيله مو پرې شوه، دا لوی غم مـې ستا په نشتون کې وزغامه.
د جنازې اخيستو په وخت کې مې خلکو ته ډېرې زاری وکړې،چې خورجـانې تـه دې دليــــــــــــدو موقــــــــــــع وکــــــــــــړئ:
خورجانه! مې راولئ، دهغې له ليدو پرته يې مه خښوئ؛ خو چا مې غږ نه اوريـده، راته ويل يې، چې هغه په کوما کې ده.
رڼا خپله خور درک کوله چې په دې کم عمر کې څومره دروند غم گاللی ،پـه ډېـر ستونزمن ډول په خپل بستر کې راکيناسته خپله خـور يـې غېـږې تـه نـږدې کـړه، اوښکې يې پرې پاکې کړې، بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورجانې! ته مه خفه کېږه، یوه ورځ نه یوه ورځ خو باید مړه شـو؛ ځکـه چـې لـه خدای ج پرته هر ساه کښ باید دمرګ څکه وکړي.

د مور، خور او ورور په یوه وار درد زغمل څه اسانه کار ندی؛ خو موږ بله چـاره نـه لرو، له صبر پرته بله لاره نه ده راپاتې.

زموږ د کورنۍ د دریو جنازو په اړه له تاسې نه زما په سینه کې یو درد زیـات دی او هغه دا، چې زما سزا زما د کور غړو خور، مور او وړوکي ورور ولیده.

شاپور: هغه څنګه ؟

د والي د فساد په تور د لرې کېدو نه دوه ورځې وروسته د دفتر په لاره موږ یو تـور موټر تعقیبولو؛ موږ یوې ګوښې ته ودریدو، هغه تېر شـو، خـو زمـوږ د دریـدو پـه وخت کې دوی زموږ په موټر کې زما د وژلو لپاره بم ځای پر ځای کـړی وو. زه پـه دفتر کې ترې ستنه شوم، موټر مې کورته د مورجانې روغتون ته د وړلو لپاره ولیږه، دوی یې چې راخیستي د بم د چاودنې وخت پوره شـوی، مـا درز واوریـده خـورا لوی غږ یې درلوده. د سیمې خبریال ناروغ ؤ زه خپله د راپور جوړولو لپـاره هلتـه لاړم، د تصویر اخیستنې پر وخت مې پام شو، چې کوچنی ورور مې مخـې تـه مـړ پروت دی او زه یې تصویر اخلم وروسته مـې د مـور، ورپسـې د خـور او مـوټروان جسدونه ولیدل، چې تیت او فرق پراته و.

نوره پوه نشوم چې څه وشول، خو فکر کوم سر مې د پاخه سړک سره په ډېر شـدت سره ولګیده .

ځکه بې هوښه شوې وم.

کنه زه په پېښه کې نه وم، خوکاش چې وای .

اوس به د ژوند تر اخېره دې ته وځوریږم، چې څرنګه زما له امله مې مور، خـور او ورور له خاورو لاندې شول.

کاش کې زه مړه وای، کاشکې د خپلې مور، خور او ورور دوهمه قاتله نه وای جوړه شوې.

شاپور:

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ته په دې خبره ځان مه ملامتوه، بس دا به په تقدير کې ليکل شوي وو، هغوی خو ستا موټر ته بم ايښی ؤ، ته يې وژلې خو دا چې ته خدای ج وژغورلې په دې کې به هم د خدای ج حکمت وي.

مورجانه، خور او ورور مې شهيدان دي؛ ځکه بې ګناه مړه شول، له شهادته لوی مرګ بل څه کيدای شي.

رڼا په ټنډه کې تروه شوه، سر ته يې لاس ويوړ، ويې ويل: د سر د شا برخه مې سخت درد کوي. شاپور وويل: ستا د سر پوستکی پرې شوی ؤ، ډاکترانو ويل، چې اته ټکه مو ګنډلی، خو ته مه انديښمنه کيږه، ژر ښه کيږي.

رڼا سوړ اسويلی وکيښ ويې ويل: ما خو چې د چا لپاره انديښنه کوله هغه خو خدای درې واړه رانه واخيستل، اوس به د څه انديښنه وکړم،

په دې وخت کې ډاکتر راغی، رڼا ته يې وويل:

لورجانې! ته اوس ښه يې؛ خو يوه ورځ بايد نوره هم له موږ سره احتياطاً واوسې.

رڼا : ډاکتر صيب! ما همدا اوس رخصت کړه، زما په کور کې اوس يوازې يوه خور پاتې ده، زما شتون ورسره خورا اړين دی، که څه ستونزه وه بيا هم راتلی شو.

ډاکتر :

زه مو هم ستونزه اوس ډېره جدی نه ګڼم، ځه چې دا ډول ستونزه لرې بيا مو رخصتوم، که کومه خبره پيدا شوه؛ نو پرته له ځنډه راشئ؛ ډاکتر نسخه وليکله دوی ته يې ورکړه.

شاپور : تاسې دتګ لپاره ځان چمتو کړئ زه ځم درمل رااخلم.

شاپور لاړه ټول حسابونه يې خلاص کړل درمل يې راواخيستل او بيرته دوی ته راغی :

شـــــاپور: کـــــــه چمتـــــــو ياســـــــت، نـــــو ځـــــو.

رڼا : هغه دې روغتون لګښتونه خو بايد ورکړو

شاپور : هغه مې خلاص کړل، انديښنه مه کوئ.

رڼا : شاپوره! ښه دې وکړل، له موږ سره پيسې هم نه وې، خو زما له معاشونو يې بيا ګرځوه، چې هير دې نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور مسکی شو، بیا یې وویل: دومره ډېر لګښت نه دی، چې یاد کړل شي، ځو چې کور کې به خلك منتظر وي!.
د شاپور په موټر کې درې واړه کیناستل، له لنډ مزل وروسته د رڼا کورته ورسیدل؛ رڼا ښکته شوه خو، چې حلیمه ښکته کیده، شاپور غږ پرې وکړ : خورې! دا پیسې واخله د رڼا معاش دی، کور کې لګښتونو ته په کارېږي.
هغې پیسې ترې واخیستې او کوزه شوه، نور شاپور د خپل کور په لور رهي شو.
رڼا لومړی د مور خونې ته لاړه د هغې په چپر کټ کیناسته د تېر وخت یادونه یې ورته مخې ته راغلل، د حلیمې دې پاره یې له کوکو ډډه وکړه په چوپه خوله یې ډېر وژل، چې ښه سترې شوه بیرته راوته!.
په حلیمه یې سترګې ولګیدې، د وره په خوا کې ورته ولاړه وه، چا چې د رڼا د ژړا سره یوځای ژړل، هغه یې په غیږ کې ونیوله د ډاډ کیسې یې ورته پیل کړې.
ورته ویې ویل:
خورجانې! ژوند سراسر مبارزه ده، زموږ هېواد قربانیو ته اړتیا لري، شاید له دې نورې هم سختې ورځې ولرو موږ باید ځان ورته چمتو کړو.
هغه یې ډاډه کړه نوره خپل اطاق ته لاړه ، له زړه یې یو خدای ج خبر ؤ، د خپلې خور د نه خپګان لپاره یې د زړه درد پټ تېراؤه.
کله به چې ګوښه شوه پر مخ به یې لکه باران اوښکې راروانې وې تر هغو به جاري وې، چې ګریوان به یې ښه لوند شو.
رڼا درې ورځې په کور کې وه، د مېرمنو فاتحې ته ناسته وه، په ځلورمه ورځ یې حلیمه خور په څنګ کې کیناسته ورته ویې ویل:
خورې! یوه پوښتنه وکړم خفه کیږي خو نه؟
رڼا په حیرانۍ سره ورته وکتل ویې ویل:
نه ولې خفه شم؟
حلیمه: ایا شاپور واده کړی؟
رڼا : ولې یې پوښتنه کوې ایا ته خو واده نه ورسره کوې؟
هغه مسکی شوه ورته ویې ویل: نه هغه خو زما ورور ده ماته خور وایي.
رڼا: ښه! نو د څه لپاره دې پوښتنه وکړه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمې په تته ژبه وويل:

ايا تاته خو يې د کوژدې وړانديز نه دی کړی؟

رڼا: ماته چې د کوژدې وړانديز وکړي، خوله به يې پرې ماته کړم، زه چاته د دې جرئت نه ورکوم، چې داسې راته ووايي او نه زه د واده لپاره وخت لرم.

حليمه: خورې! ولې واده کول گناه ده؟

رڼا: نه

حليمه: نو ولې ددې ټکي په وړاندې دومره حساسه يې؟

رڼا: له واده وړاندې زما لومړيتوبونه خورا زيات دي، د هېواد دغه ويجاړ حالت مې ډېره ځوروي، دلته هر اړخيزه گډوډي مې ډېره خفه کوي، کله چې په هېواد کې سم سمکی وگورم بيا به واده ته وخت ولرم کنه خدای ج خبر، چې واده وکړم. دوی لا خبرې کولې، چې رڼاته دې شاپور زنگ راغی ورته ويې ويل:

اغلې رڼا! يو شمير ژورنالستان دې دفتر ته راغلي، غواړي غمرازي درسره وکړي فاتحه درته کوي او تر څنگ يې شايد د خبري کانفرانس له لارې ستاسې نظر هم واوري، که مو مناسبه بلله ورشئ.

رڼا : زه تګ ته چمتو يم په دفتر کې دې منتظر شي، ټليفون يې پرې کړ، رڼا د دفتر په لور روانه شوه.

له رسيدو سره سم؛ اداري مدير د جلسو په خونه کې ورته خبري ناسته ترتيب کړې وه، هم مسلکو خبريالانو لومړی ورته د مور، خور او کوچني ورور دعا وکړه او وروسته يې د خبري ناستې لپاره د خبرو هيله ترې وکړه.

رڼا د مايکونو مخې ته کيناسته خبرې يې پيل کړې، ويې ويل:

په لومړي سر کې غواړم له خپلو هم مسلکو ورونو او خويندو، همدارنگه د ټول هېواد له وگړو مننه وکړم، چې زموږ غم يې خپل غم وباله او غمشريکي يې راسره وکړه

له ما د خپلې زړه سوانده مور، خور او نازولي ورور سيوری؛ ځکه ويجاړ کړل شو چې موږ د حق پلوی کوو، څوک نه پرېږدو، چې بيت مال ولوټي او يا يې د فساد په وړاندې چپ پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که د هېواد غله، لوټمار او فساد ګر غواړي زما د کورنۍ په وژنه زما غږ خپ کړي؛ خو دا خوب دې اوبو ته ووايي، تر څو چې زما په تن کې ساه ښکته او پورته کيږي او یا مې هم ژبه په خوله کې خوځښت کوي، زما هڅې به همدغسې روانې وي.

ددې هېواد د سمون، پرمختګ، د قانون حاکمیت او ټولنیز عدالت لپاره مې مور، خور او ورور له لاسه ورکړل، زما سر دې هم ترې قربان شي.

زه ویاړم چې د هېواد لپاره قرباني ورکوم، دغه هېواد زموږ قرباني ته اړتیا لري، ترڅو یې راتلونکی نسل په خوښي، مینې، قانونمندي او ټولنیز عدالت کې ژوند وکړي.

زما په وړاندې د زورواکو دغه کړنې د دوی زوال او خپل بریالی توب ګڼم، ما څوك په داسې کړنو له مبارزې نه شي جلا کولی؛ د هېواد د ښه راتلونکي لپاره هر راز قرباني ته چمتو یم.

ژورنالستانو یې خبرو ته څو وارې چکچکې وکړې.

د ځینو خو یې احساسات دومره راوپارول، چې له سترګو یې اوښکې روانې شوې.

رڼا وویل:

زما کړنې مې په خپلو هېوادوالو کوم احسان نه دې او نه غواړم دوی ته ځان د یوه ښه انسان په توګه ورڅرګند کړم، بلکې دا د دوی په ما حق دی او زه یې په ادا کولو کې له اوږو دروند بار سپکووم.

ناسته خلاصه شوه؛ رڼا خپل دفتر ته لاړه چې کله دفتر ته دننه شوه، ګوري شاپور یې په دفتر کې سر په زنګنو ناست دی. رڼا غاړې تازه کړې شاپور هم سر له زنګنو راپورته کړ، رڼا ته یې وویل:

وبښه! غیر نورمال ناست وم، کورته نه ځې؟

رڼا : نه په کور کې مې زړه تنګیږي، له کار سره راحته یم؛ خو ته ولې داسې اندیښمن یې خیر خو دی؟

شاپور :

تا خو له ماسره ژمنه کړې وه، چې زه درسره مرسته کوم.

رڼا: دې څه مرسته؟

شاپور: ویلې دې ؤ، چې د ملیحې په ستونزه کې درسره ولاړه یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: نو ولې په ما باور نه لرې؟

شاپور: لرم يې خو!.

رڼا: نو خو په کوم ځای کې ده؟

شاپور: نن يې ټليفون کړی ؤ؛ ويل يې چې په يوه اونۍ کې ماته د واده لپاره ځان چمتو کړه، کنه په محکمه کې عاريضه درباندې کوم.

رڼا: خو واده ورسره وکړه، دې کې د خپګان څه دي؟

شاپور: ايا د هغو ثبوتونو په اوريدو سره بيا هم ستا خوښه ده، چې د يوې داسې نجلۍ سره واده وکړم، چې هغه واده يوازې دپيسو لپاره کوي؟ هغې د واده له پاکو اړيکو نه تجارت جوړ کړی، هغې ته خاوند ارزښت نه لري؟.

رڼا يې په خبرو مسکۍ شوه، ورته ويې ويل:

هسې ټوکه مې وکړه، موږ دلته يوځای نمک سره خوړلی، يو د بل همکار يو، د يوه مسلك غړي يو، که ته دا واده کوې هم، زه دې نه ورته پريږدم.

شاپور يې په خبره رېښکی او تازه شو؛ دغسې د خواخوږۍ خبرې يې د رڼا له لوري پخوا نه وې اوريدلې، له ډېر اوږد وخته ورته په تمه ؤ، چې د رڼا پام خپل اړخ ته راواړوي.

نو د رڼا سره سترګې په سترګو شو ورته ويې ويل:

اوس څه وکړو؛ زه خو ګنګس يم، نه پوهېږم څه وکړم؟ دا د پښتو وطن او د مليحې دوکه او پست فکري ته حيران يم څه وکړم؟

رڼا: د ژوند اړيکه څه ټوکې نه وي شاپوره جانه! او نه په دې اړه کومه بې تفاوتي او شرم په کار ده؛ ځکه د واده اړيکه بيا دې ژوند ترپايه په مينه او وفادارۍ پالل کيږي؛ اوس هم سرې وخت دی زه ډاډه يم که د خلکو له شرمه دغه واده وکړې بيا به هم په طلاق او جدايي تماميږي؛ ځکه بنياد يې په دوکه ايښودل شوی، نو اوس هم ناوخته ندی، چې ددې بلا نه ځان خلاص کړې.

شاپور: له تاسره يې د حل لار شته؟

رڼا: ته ولې وراخطا يې؟ که اوس راسره نشته خو ورته پيدابه يې کړم، تاسره کړې ژمنه به تر سره کړم.

شاپور: اغلې رڼا! موږ کم وخت لرو، يوازې يوه اونۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: له هغې بلا مه ډارېږه، چې په منځ کـې يـې يـوه شـپه وي، زه يـو پـلان ورتـه جوړوم، زه په دې ډاډه يم، چې ماديات پرست د ټيټګـې خلـك نـه دي، هغـه د مادياتو لپاره، له هرڅه تېرېږي.

بيا يې په شاپور کې سترګې ونيوې ورته ويې ويل: ته اوس لاړ شه، له ما سره طرحـه شته د شپې لخوا پرې کارکوم.

شاپور له چوکۍ پورته شو هيله مندې سترګې يې په رڼا کې ونيوې ورته ويې ويل: که دې زه له دې ستونزې خلاص کړم د ژوند تر پايه بـه دې احسـان منـد يـم، رڼـا غوښتل ورته ووايي: ځه بابا دومره خبره مه غټوه، خو د ټليفون شرنګهار يې فکر پـه بله کړ، شاپور هم ووت.

رڼا د ټليفون د شين بټن په وهلو سره بلې وويل.

ځواب يې تر لاسه کړ ايا تاسې رڼا ياست!؟

رڼا : هو! رڼا يم او تاسو؟

ورته وويل شول: زه د خوست ښاروال يم نږدې درې مياشتې کيږي، چې په دنده مې کار پيل کړی.

رڼا : خوښه شوم ښاروال صيب! چې غږ مې دې واوريـده، لـه رسـنيو اورم، چـې تاسې هلته بې ساري خدمتونه پيل کړي ولس درنه راضي ده، هغه څه چې تاسې په دې دريو مياشتو کې تر سره کړي دي؛ تېر ښاروال په پنځو کلونو کې نه وو تـرسره کړي. له طرحو، پلانونو او د هېواد سره دې له مينې او احساسه مالومات لرم، ستاسې په اړه مې اوريدلی، چې د جمعې په ورځ هم کار کوئ او دا مو هم له هېواد سره د بې کچې مينې ثبوت ده. زه دربـاندې وياړم

ښاروال:

خور جانې! دا خو ستاسې لورينه ده حسن نظرمو ده، زه اوس هم د ولس ځان ډېـر پوروړی بولم، ما اوس هم په خپله دنده کې غفلت کړی؛ ځکـه تـر دې هـم زمـوږ ويجاړ هېواد ډېر کار ته اړتيا لري.

اصلا خو رڼا خورې! ته دستايلو يې چې د هېواد دخدمت لپاره دې سر په تلي کـې اينښی، د هر ظالم، هر فاسد او غدار د سترګو خار دې ځان جوړ کړی، هـر ګـواښ دې په ځان منلی خو باطل ته نه يې تسليم شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: مننه ښاروال صيب!

خدای ج مو دې هغسې کړي لکه څنګه، چې ته وايې تر اوسه خو نه يو، ښه مهرباني وکړئ! څنګه مو ټليفون کړی وو؟

ښاروال:

رڼا جانې! بوخته به هم يې، يوازې يوه مسله مې درسره شريکوله، که وخت لرئ!.

رڼا: مهربانې وکړئ ښاروال صيب!

په خوست کې ستاسو خبريال څه نوميږي؟

رڼا: خليل منصف. ولې؟

ښاروال: خورجانې! زه لومړی ډاډه نه وم، چې دغه خبريال به ستاسې د شبکې وي خو اوس مې چې ستاسې له خولې واوريدل نو ډاډه شوم چې هغه لـه ستاسـې سره کار کوي.

رڼا: څه ستونزه پيښه شوې؟

ښاروال:

تيره ورځ ښاروالی ته راغلی ؤ ماته يې وويل: چې ډير ښه کارونه مو پيل کـړي. مـا ورته وويل:

مننه وروره! خو ستاسې رسنۍ له ماسره د کارونو په انعکاس کې مرسته کولی شئ، او له ماسره اړينه مرسته همدا ده.

په ځواب کې يې راته وويل:

زه مرسته کوم خو!.

مـا ورتـه ويـل: مننـه! خـو يـې پـه کـوم ځـای کـې ده؟

ويې ويل: حق الظهور او حق السکوت خو به راکوې.

ما ورته وويل:

جالب اصطلاحات دي، خو زه يې والله که په مانا پوهيږم.

ماته يې وويل: د ا څرنګه ښاروال يې، چې په دې اصطلاحاتو نه پوهيږې،؟

ما ورته وويل:

خو ته مې پرې پوه کړه. ويې ويل: له تا مخکې ښاروال خو ډير ښه پوهيده، چې حق السکوت غږ به مو پرې وکړ سم دستي به يې جيب ته لاس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بيا ورته وويل: هيله لرم چې نيغ په نيغه موضوع ته راشې.
ويې ويل: که د کوم ښه کار کاؤه او موږ هغه ته د رسنۍ له لارې انعکاس ورکاؤه؛ نو په بدل کې بايد موږ ته د حق الظهور بدله راکړې او که کوم ناسم کار دې کاؤه او په هغه موږ سکوت کاؤه او له برکته يې ستاسې پرده کيده؛ نو بيا هم حق لرو چې څه راکړې، دې ته بيا حق السکوت وايي.
رڼا:
نو اخېر تا څه ورته وويل:
ښاروال: ما ورته وويل:
زه ډېر افسوس کوم، چې ته د خبريالي سپيڅلې دنده ترسره کوې، خبريال خو د ولس ژبه وي، د ولس اواز وي او د ولس د درد درمان وي. د غلو، مفسدو او خاينانو د جرمونو په وړاندې لکه څراغ داسې وي؛ خو ته دې له دې پاک مسلک څه ډول ناسمه ګټنه کوې؟ ورته ومې ويل که په وس کې مې واى د پوهنتون د فراغت اسناد مې درته په عام محضر کې سوزول او ته مې ترې خلاصولې.
رڼا يې خبره ورپرې کړه، ورته ويې ويل:
ته د هغه په وړاندې کوم ثبوت لرې؟
ښاروال: هو
رڼا: څه ډول؟
ښاروال: زما د دفتر کمرې ټولې خبرې ويډيويي ثبت کړې دي.
رڼا: ته يې ماته په دې......ايمل راوليږه.
ښاروال: سمه ده په سترګو.
رڼا: ور ليږل شوې ويډيو وليده، کټ مټ هغه خبرې وې، چې ښاروال ورته کړې وې.
رڼا د ويډيو له ليدو وروسته سخته خفه شوه.
سم دستي يې ټيليفون راواخيست خليل منصف ته يې ټليفون وکړ، ورته ويې ويل:
له کمرې او وسايلو سره يوځاى کابل ته راشه.
خليل منصف: خورې! خيرت خو به وي؟
رڼا: څه دې، چې واوريدل هغسې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور يې ټليفون پرې کړ، رڼا ته د دفتر ساحه تنګه شوه کمپيوټر يې بند کړ، دسکول يې راواخيست د دفتر ساتونکو ته يې وويل: زموږ يو خبريال له خوسته راځي شپه ورکړئ ورته ووايئ، چې سبا رڼا درسره خبرې کوي؛ زه اوس کورته ځم.
سبا سهار رڼا کار پيل کړ، له لنډ مهال وروسته يې خليل هم مخې ته ودريده، سلام يې واچاؤ. رڼا ورته د کيناستو وويل. هغه هم د ميز په خوا کې په يوه څوکۍ کيناست سر يې ښکته اچولی ؤ، يوې ويرې يې په زړه منګولې خښې کړې وې؛ ډير بيړنی ؤ چې د راغوښتو په لامل پوه شي. سپيره مخ يې رڼا ته ور واړاؤ، ورته يې ويل: اغلې رئيسې صيب! پوښتلی شم، چې زه مو ولې دلته راغوښتی وم؟
رڼا مسکی شوه ورته ويې ويل: ستا د ښه کار کردګي له امله دې تاد تقدير اراده لرو.
خليل: وغوړيده، رينګی شو بيا يې رڼا ته په هيله مند نظر وکتل ورته ويې ويل:
بيا نو داکمرې او وسائل مو ولې راباندې راوړل؟
رڼا په زړه کې وويل: د غله په غره کې هم ځای نه کيږي، د خپلو کړنو تصوير خو يې له سترګو نه ورک کيږي.
رڼا : ولايت کې څه حال دی؟
خليل : کراري ده.
رڼا: له خپلې دندې سره څرنګه يې.
خليل: ښه يم اغلې! زموږ او ستاسې دنده خو ډيره سپيڅلې ده، بايد د زړه له تله يې ترسره کړو او خپل مسلک ته بايد ژمن واوسو.
رڼا: که په خپل دې سپيڅلي مسلک کې څوک خيانت وکړي بيا؟
خليل: بيا نو ګنهګار دی، داسې ګناهګار چې د مسلک له مخې نه بښل کيږي.
رڼا: نو ته ولې خيانت کوې او له دې سپيڅلې دندې ناسمه ګټه پورته کوې؟
خليل: اغلې رئيسې صيب! زه خپل مسلک ته ژمن يم په ايمانداري خپله دنده سرته رسوم، لاړه شه زما ولايت کې پوښتنه وکړه، که چا يوه ويښته خيانت راباندې ثبوت کړ نو بيا زه ملامت يم.
رڼا: ښه! ته ډاډه يې؟
خليل: هو
رڼا: ته حق سکوت په کوم قانون اخلې، حق الظهور په کوم دليل اخلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیل: رئیسې صیب! دا تور دی.
زما رښتینولي خلک نشي زغملی، دا یوه توطیه ده.
رڼا: شرم دی چې ته هم د رښتینولي خبرې کوې او زه خجالت باسم، چې یو هم مسلکه مې داسې گورم؛ د خپل کمپیوټر سکرین یې ورواړاؤ ویډیو یې ورته پلې کړه، دې ده او د ښاروال بحث پکې پیل شو، خلیل یې په لیدو لکه خورا کمخونه انسان زیړ زبیښلی وتښتید.
رڼا ورته وویل:
ته څه فکر کوې، چې زه به مې په خپل ژورنالست له ثبوته پرته تور ولگوم او یا به یې له ثبوته پرته راغواړم او له دندې یې گوښه کوم، نه هیڅکله نه.
خلیل: اغلې رئیسې! یوه تېروتنه رانه شوې په دومره وړه تېروتنه دومره لویه سزا مه راکوه!.
رڼا: امممم دا وړه تېروتنه ده، چې د خپل مسلک په زور له خلکو باج اخلې؟ ستا غوندې خلک د خبریالي په سپینه لمن باندې تور داغ دي او د هر پاک ژورنالست رنگه همدا ستاسو بې ویجدانه بدوی، د هغوی باور له منځه وړی، که دوکه کوئ،بل ځای ورته وگورئ دغه باوري مقدس مسلک ولې بدناموئ.
خلیل: خورې! ته چې څه وایې هغه ټول سم دي، خو یوه موقع راکړه، وړه خیل خانه راله غاړې ده، یوازې ماته یې هیله ده، زه ژمنه درسره کوم، چې بیا به داسې څه نه تکرارېږي.
رڼا: ایا تاسې ته هغه معاش کفایت نه کوي، چې موږ یې درکوو؟
خلیل: کفایت یې کاوه؛ خو بس خدای ج چې سړی ووهي بیا همداسې کوي.
رڼا: گوره خلیله! ددې ویډیو له مخې مالومېږي، چې تا له دې مخکې ښاروالانو هم دا ډول باج اخیستی ته نور موږ ته د باور وړ سړی نه یې.
خلیل له خپله ځایه پاځیده، هغه یې وکړه د رڼا پښو ته ځان واچوي او له کړې پریکړې یې تېره کړي؛ خو هغې یې ددې کار مخه ونیوله. خلیل ته یې وویل:
زه تا نشم ښلی، ستا خیانت ښل زما د وس خبره نده؛ خو ستا د وړو بچیانو لپاره دلته په تلویزون کې دنده درکوم؛ پام دې وي چې څلورویشت ساعته زما د نظارت

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې يې او بل ځل نه يوازې، چې له دندې دې ګوښه کوم بلکې ښـارونوالي تـه دې هم ورپېژنم.

دوباره دې بيا په بچيانو هم زړه نه سوځوم.

د خليل زړه درزا کمه کړه، تبتبدلي رنګ ته يې وينه ورغله او د لاس په نامه دريدو سره يې د تکرار د نه پيښيدو په عاجزه خوله وويل؛ نور ترې بهر ووت.

د خليل له وتو سره يې ټليفون وشرنګيده، ګورې چې شاپور زنګ وهلی؛ رڼا اوکـې کړ د شاپورخبرو ته غوږ شوه. هغه ورته وويل:

ايا زما په مسله کې خو دې ژمنه له ياده نه ده وتلې؟

رڼا : نه! زما ژمنه، ژمنه وي په ياد مې دی ،همدا اوس مې غوښتل، چې دې خپلې ژمنې دپوره کولو دپاره خپله طرحه دې پوه کړم او زنګ درته ووهم؛ .

شاپور : ښه! زه غوږ يم.

رڼا : زه مليحه راغواړم او د پنځوس زور ډالرو د ورکړې خبره ورته کوم ورته وايـم، چې نه محکمه او نه کوم بل اقدام به کوې بس دا واخله، او نور خپه چوپه لاړه شه؛ له دې اړيکې تېره شه، نو که انکار يې وکړ بيا يو بل چانس هم ورکو؛ ځکه چې موږ ته به دا هم ثابته کړي، چې هغه دا اړيکه د پيسو لپاره نه ټينګـوي، هـدف يـې لـه تاسره ښه ژوند تېرول دي او که يې واخيستې نو د هغې جـدايې درنـه پـه همـدې قيمار ارزي.

شاپور :

هغه د بل چانس مېرمن نده؛ د خدای ج لپاره ما ترې خلاص کړه او خپله ژمنه پوره کړه؛ ځکه هغه ما بار بار تللې، هيله کوم يو لک ورکړه خو دا لانجه خلاصه کړه.

رڼا:

زه اوس زنګ ورته وهم او څه مې، چې وويل يوازې هماغه کولی شم بس.

له شاپوره يې اړيکه پرې کړه؛ سم دستي يې مليحې ته زنګ وکړ ورته ويې ويل:

که زحمت نه کېږي يو ځل زما تر دفتره راشه!.

هغې ځواب ورکړ: خير خو به وي؟

رڼا : خير دی، زه درته منتظره يم، هغې د سمه ده په ويلو تليفون پرې کړه او لنـډ مهال وروسته د رڼا په دفتر ورننه وته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی دواړو مخامخ خبرې پیل کړې.
رڼا ورته وویل:
زه په یوه مهمه موضوع باندې درسره خبرې کوم؛ خو شرط به دا وي، چې د تېر په څېر غلطیانې تکرار نه کړې. لکه څرنګه چې د یوه لوستي انسان سره ښایي هماغسې خبرې راسره وکړه، زه د تهمتونو او بې ځایه خبرو په وړاندې حوصله نه لرم.
هغې په دې خاطر، چې د موضوع اوریدو ته ډیره لیواله وه د سمه ده پـه دود سر وخوځاؤ.
رڼا ورته وویل:
ملیحې واده د دوه جوړو د توافق، مینې او یو له بل سره د خوښ ژوند په نیت تـر سره کېږي کنه؟
ملیحه: هو بالکل!
رڼا: او که د زړونو تر منځ فاصله وي، کرکه وي، باور له منځه تللی وي، بیا خو فکـر کوم له دې واده نه، نه واده ښه دی.
ملیحه: خبرې دې ټولې سمې دي؛ خو په څه پورې دې یادې کړې؟
رڼا: ګوره خورې! ستا او شاپور ترمنځ اوس فضا داسې ده، چې یو بل ته نشی نږدې کیدای هغه یا دحقیقت او یا هم د سو تفاهم له امله دربادنې باور له لاسه ورکړی.
ملیحه: خلاصه راته ووایه اغلې رڼا!.
رڼا: زه دواړو ته دا ښه ګڼم، چې یو له بله جدا شئ او په خپله خوښه ځان ته د ژوند ملګری وټاکئ؛ ځکه اوس هم سرې وخت دی.
ملیحه: زه هغه په داسې اسانې نه پریږدم، خلك به څه وایي، زه به خپلو خپلوانو ته څه ځواب وایم، خپلې کورنی ته به څه مخ تورم.
رڼا: زه درته یو وړاندیز لرم.
ملیحه: دڅه شي وړاندیز؟
رڼا: له شاپوره پنځوس زره ډالر درته اخلم، له شاپوره تېره شـه او خپـل ژونـد پـرې جوړ کړه. له دې خبرې سره د ملیحې زړه په ټوپونو شو، ورته ویې ویل:
څه ضمانت دی، چې هغه دومره پیسې ماته راکوي؟
رڼا: ضمانت یې زه کوم، ته به دلته ناسته یې ستا اکونټ ته به پیسې جمعه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحه: زه به ستا په وړاندیز غور وکړم او سبا به راشم.
رڼا: نه همدا اوس یې وخت دی، بهر ووځه او له کورنۍ سره مشوره وکړه، زما د خبرې ارمان به وکړې. شاپور ستا په وړاندې د خیانت ثبوتونه لري، ثبت شوی غږ لري او په محکمه کې به هم هیڅ لاسته رانه وړې او په دې خو ته له مانه ښه پوهیږې.
ته پوهیږې چې شاپور ولې تیار دی، چې تاته پیسې درکړي؛ ځکه چې هغه نه غواړي خبره لویه شي، خلک خبر شي او نندارہ جوړه شي.
ملیحه: زه بهر وځم.
رڼا: ته تلی شې، خو ځنډ ونه کړې.
ملیحه ووتله، له کور سره د اړیکو نه وروسته بېرته راننه وتله، رڼا ته یې وویل:
زه د اړیکو پریکون ته چمتو یم، چې شاپور غواړي زه سل ځله غواړم اړیکه پرې کړم؛ خو ماته به نیم جایداد راکوي، همدا مې شرط دی کنه، نه یې منم.
رڼا ورته له غوصې نری مسکا وکړه، بیا یې وویل:
اغلې ملیحې! هغه پوهنتون دې ګډ شي، چې ته ترې فارغه شوې یې او حقوق دې ویلي، تا او شاپور تر اوسه رسمي واده نه دی کړي، چې ته په هغه دعوه وکړې او نیمایي حق ترې وغواړې، یوازې کوژده مو کړې او هغه هم کوم رسمي سند نه لري.
ما چې څه درته وویل دا به دې په ګټه وي او که شاپور در سره مقابله پیل کړه؛ نو شاید هر څه وبایلې او تش لاس کورته لاړه شې؛ ځکه هغه ستا د خیانتونو اسناد لري او که هغه محکمه واوري نو ته شاید نه یوازې خپل خاوند له لاسه ورکړې، بلکې د هغو پیسو په ورکړه به هم مکلفه شې چې د هغه له اکونټه مو غلا کړې دي او ان کېدای شي بندي هم شې.
ملیحه د رڼا په خبرو وارخطا شوه او فکر یې وکړ په ریښتیا هر څه بایلي نو رڼا ته یې وویل:
ستاخبره منم زه خبره نوره نه اوږدوم؛ خو ماته وخت راکړه یوازې دوه ورځې.
رڼا ورته د هو په دود سر وخوځاوٌ او ملیحه یې رخصت کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه ورځ هم راورسیده، ملیحه د رڼا دفتر ته راغله دا ځل یې نفس د پخوا په څیر نه ؤ، لږ وړوکی شوی وو رڼا ته یې ویل:
زه چمتو یم، چې له شاپور سره اړیکه پرې کړم.
رڼا : بانکي اکاونټ دې راکړه، چې زموږ مالي مسؤل پیسې درته جمعه کړي. هغې د بانګ اکاونټ ورته له دسکوله راوباسه او لږ شیبه وروسته یې له بانک نه مسبج تر لاسه کړ، چې حق یې په لاس ورغی، له مسج سره ملیحه پورته شوه، تر څو د تګ لپـاره ځان چمتو کړي په ولاړې یې رڼا ته وویل:
زه یوه پوښتنه درنه کولی شم؟
رڼا : ولې نه مهرباني وکړئ؟
ملیحه :شاپور سم د سرو زرو چرګ دی، چې درز ورکړې طلا تویوي.
زه له اوله پوهیدم چې تا ولې د شاپور سره د نیږدې کیدو دلچسپي لرله
رڼا: ته په څه پوهیدې؟
ملیحه: بس تا وګڼله او ما وبایلله
رڼا: مطلب؟
ملیحه: ځان دې ناګاره مه اچوه ستا په چلونو زه ښه پوهیږم.
رڼا: د څه شي چل، ته څه وایې؟
ملیحه: د شاپور زړه دې په لاس راوړ ستا په سر یې ما غوندې ښکلې نجلۍ پریښوده، تا واک ترې خپل کړی، د هغه روپۍ دي بادوې یې.
رڼا: ګوره خورې! زه او شاپور یوازې د یوه رسنیز دفتر ګډ همکاران یو او بس، کوم څه چې ته فکر کوې داسې څه نشته، تا تېر ځل هم همداسې تېروتنه وکـړه او زمـا عصاب دې راخراب کړل نږدې ؤ، چې د خون څښتنه کړې دې وم.
څه اوس لاړه شه هسې نه، چې نوره مې احساساتې کړې او کومه پېښه رامنځته شي.
هغې خپل تېر یاد سترګو ته ودریده، چې د رڼا په ویشتو کوما ته تللې وه؛ نو پرته له څه ویلو روانه شوه.
رڼا غږ پسې وکړ، خپل مال خو دې تر لاسه کړ ایا ماته ثبوت نه راکوې، چې سبا بیـا ستونزه پیدا نشي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیحـــــــــــه: د څـــــــــه شي ثبـــــــــوت؟

رڼا کمره راواخیسته او هغې ته مخامخ یې ونیوله ورته ویې ویل دلته ووایه، چـې زه په سالم عقل او په خپله خوښه غواړم د کوژدن اړیکه له شاپور سره له مینځـه یوسـم او د دې کار په بدل کې یې ماته پنځوس زره ډالر راکړل.

هغې همداسې وویل او رڼا ترې ویډیو وکړه.

نوره یې هغې ته اجازه ورکړه او پر خپل مخ لاړه.

د ملیحې له وتو سره یې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

زما دفتر ته راشه، هغه هم لنډ مهال وروسته دفتر ته ورسېده.

رڼا ورته وویل:

رڼا هغه څوک ده، چې خپلې ژمنې تر سره کوي؛ نن مې اوږې سپکې شوې؛ ځکه چې له تاسره کړې ژمنه مې ترسره کړه.

د پیسو د ورکړې په وخت کې مې ویډیوي ثبوت هم ترې واخیست؛ خپله کمره یې ورته راوښکله او د هغې اقرار یې ورته وښود.

شاپور:

ډېره مننه رڼا جانې! ماته دې لوی کار وکړ، زه دې د ټول ژوند لپاره احسانمند کړم، زه به دې دغه پور څرنګه ادا کړای شم؟

رڼا : دومره لوی کار مې نده کړی، چې ته فکر کوې، یو عادي څـه ؤ چـې تـرسره مې کړل

شاپور:

اوس کار نیمګړی مه پرېږده اغلې رڼا:

رڼا : نور څه وکړم درته اغلی جناب!؟

شاپور: تا خو زه یوازې کړم.

رڼا په کټ، کټ وخندل ورته ویې ویل:

خو تا غوښتل، چې ځان جدا کړې، دا خو ستا غوښتنه وه.

شاپور: نه موخه مې دا وه، چې اوس یوازیتوب شو او د یوازیتوب ژوند سخت وي.

رڼا: څه سخت وي ولې دا زه یې چې تېروم.

شاپور: ته خو ته یې، ستا غوندې خو هر څوک نشي کیدای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: ښه! ډېر توصف مې مه کوه، ووايه دوهم کار څه درته وکړم؟
شاپور: ژوند مې تکمل کړه.
رڼا: ته هم سړی تر کوره څغلوې، زه نور څه درته نشم کولی، خپل ژوند دې دی او خپل کار.
زه نوره ځم، چې سخته ستړې شوې يم. رڼا له خپل ځايه پورته شوه، چې تر وره ورسيده شاپور ته يې وويل:
ښاغلی شاپوره! تر اوسه زه نه پوهېږم، چې زه څومره معاش لرم، څومره مې ستا روپۍ لګولې دي او همدارنګه د کور د ستونزو د حل په موخه که دې يوې مياشتې معاش راکړئ نو بده به نه وي.
شاپور له جيبه دې بانګ کتابچه راوباسله په سپينه ورقه کې يې لاسليک وکړ رڼا ته يې په ګوتو کې ونيو ورته ويې ويل:
دې ورقې په سپين ځای کې دې چې څومره روفۍ په کار وي وليکه بانګ ته يې ويسه او وايې خله .
رڼا : زما له بانکې چيک سره کار نه شته او نه مې خوښيږي، چې وړيا پيسې واخلم ، څومره مې چې حق وي هغه راکړه.
شاپور: جيب ته لاس کړ يولک افغانۍ يې راوباسلې، رڼا ته يې وويل:
دا دې د يوې مياشتې معاش دی.
که کم وي او ستونزې دې نه پرې حل کېږي نو ويلی شې، چې نور يې هم درته لوړ کړم؟
رڼا: ته که ډېرې پيسې لرې غريبانو ته يې ورکړه، چې دعا درته وکړي، ماته مې له کاره ډېرې پيسې مه راکوه!. دا پنځوس زره بيرته واخله، زه چې څومره کار کوم دغه پيسې، چې وا مې خيستې هم پرې ډېرې دي.
پيسې يې په دسکول کې کېښودې، نور يې حرکت وکړ. شاپور غږ پسې وکړ، حليمه خور دې په کور کې يوازې پريښې ده؟
رڼا: هو ولې دې داسې پوښتنه وکړه؟
شاپور: يانې ستونزمنه ده، چې هغه تل په کور کې يوازې واوسي، سبا يې دفتر ته درسره راوله، ساعت به يې هم تېر شي پام به يې هم په بله شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا يې دغه کار خوښ کړ او د خواخوږي مننه يې ترې کړه، ورته ويې ويل:
مننه شاپور جانه! تا خو د پېژندګلوي له پيله زموږ سره خواخوږي ښکاره کړې ده، په هره ستونزه کې راسره يې دغه کار زما هم خوښ شو حليمې ستر غم ليدلی ښه نظر دې راکړ، سبا يې دلته له ځان سره راولم .
رڼا کورته لاړه، دروازې ته په داخليدو سره يې خور حليمه جارو په لاس په انګړ کې ولاړه وه، د حويلۍ د جارو کولو نېت يې درلوده. رڼا خپلې کشرۍ حليمې خور ته غاړه ورکړه بيا يې ترې وغوښتل، چې يو ښه تريخ چای ورته دم کړي، هغې لږ وروسته د څو چاکليټو سره د شين چای پياله د رڼا په مخ کې کېښود. حليمه يې هم په خوا کې کېناسته؛ رڼا د هغې په اوږه لاس واړاؤ، ورته ويې ويل خورجانې! هيڅ د يوازيتوب احساس ونه کړې زه درسره يم، اوس دې زه مور، پلار، ورور او هر څه يم.
حليمه يې په خبرو مسکۍ شوه رڼا ته يې وويل:
همدومره مې زړه دربانديې ډاډه دی، ته مې هرڅه يې او له تا پرته به ځان ډېر يوازې راته احساس شي.
رڼا : زه هيڅکله تا يوازې نه پريږدم.
حليمه: خو ته به واده نه کوې؟
رڼا: نه زه واده نه کوم.
حليمه: ولې دا ښکلې ځواني همداسې زړوې؟
رڼا: نه همداسې يې نه زړوم، د خلکو په خدمت کې يې زړوم.
حليمه: ايا هغه مېرمنې، چې واده کوي، هغه بيا خدمت نشي کولی؟
رڼا: کولی يې شي، خو لومړی تا ودوم بيا به ګورو.
حليمه: خورې! په کور کې ډېره تنګ شوې يم .
رڼا: سبا دې دفتر ته ولم هلته به دې ساعت هم تېر وي او که هغه ځای دې خوښ شوه بيا دې هره ورځ له ځان سره ولم.
حليمه: خورې! ښکلی کار به وشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: شاپور ته دې خدای ج خير ورکړي، دا نظريه خو هغه راکړه، کنه زه دې دلته يوازيتوب ته ډيره ځوريدم؛مکتبونه هم رخصت دي نه پوهيدم چې څه درسره وکړم.

حليمه: شاپور ورور مې ډير ښه سړی دی.

رڼا: هو بد نه دی.

حليمه: ايله همدومره؟

رڼا: ولې شهزاده ورته ووايم، د سلامي سلوټ ورته وکړم؟

حليمه: مسکی شوه، رڼا ته يې وويل:

شاپور له مور سره ډير ښه کړي، لکه زموږ د کور غړی چې وي، زموږ غم يې خپل غم بللی، څرنګه يې په روغتون کې ستا پالنه وکړه، د مور او خور د خيرات او سقاط ټول لګښت يې له خپله جيبه وکړ، د احسان اړولو لپاره يې هم دوباره خبره ياده نه کړه، چې ما دا خير در رسولی.

رڼا: هو له هغو نيکيو يې سترګې نشو پټولی؛ خو پرون ما هم داسې يو کار ورته تر سره کړ، چې له ده يې لاره ورکه کړې وه.

حليمه: دا نو څه ډول کار وو، چې له ده يې لار ورکه کړې وه؟

رڼا: بس په يوې غلې اوښتی وو او ما ترې خلاص کړ.

حليمه: زه پوه نشوم.

رڼا: خورې! يوې انجلۍ ددې لپاره ورسره کوژده کړې وه، چې دده په مال او دولت باندې ولکه ولګوي، شاپور هم ډير وروسته پرې پوه شوی وو. يوه ورځ يې له ما نه مرسته وغوښته او ما هم ژمنه ورسره وکړه، بس د تل لپاره مې ترې خلاص کړ.

حليمه: توبه خدايه که نړۍ له ښو خلکو ډکه ده، له بدو هم خالي نده.

بيا خو دې د شاپور زړه ګټلی دی.

رڼا: څه، څه خپله څپيړه يې پورته کړه، حليمې ته يې وويل:

ته په دې وختو کې ته ډيره سپين سترګې شوې يې، که بيا دې داسې بې ادبي وکړه، مخ دې درته پړسوم.

حليمې د تسليمي غبرګ لاسونه پورته کړل په خندا، خندا کې يې وويل: خورې! خورې! ومې نه وهې، بيا مې دې توبه وي، داسې نه وايم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خويندو تر منځ ټوکې تر هغو روانې وې، چې د دواړو سترګې له خوبه سره ورغلې تر سهاره په ژور خو ب ويدې وې چې خوب يې پوره شو راپاڅيدې .
له لمانځه او چاى څښلو وروسته دواړه تر دفتره ورسيدې.
رڼا او خور يې حليمه په دفتر کې کيناستې، لا سمې دمه شوې نه وې، چې شاپور هم د دروازې په ټک ټک له دوى د داخليدو اجازه وغوښته!. شاپور، رڼا ته وويل:
ډير ښه دې وکړل، چې حليمه خور دې راوسته دلته به لږ ارامه شي ساعت بـه يـې تېر شي، خوارکۍ ډېر غمونه وليدل؛ مننه! چې زما خبره دې ومنله
رڼا يې په خبره مسکۍ شوه، شاپورته يې وويل:
کله، کله خو دې خبرې د منلو وړ وي. شاپور يې په خبره احساساتي شو له ځان سره يې ورو وويل: کاش زما داخبره هم ومنې، چې زه مينه درسره لرم.
رڼا يې دا خبره وانه وريده؛ خو احساس يې کړه چې شاپور څه وويل. لـه هغـه يـې پوښتنه وکړه شاپوره! تا څه وويل؟
شاپور: نه هسې څه مې ندي ويلي.
په دې وخت کې د دروازې ساتونکى راغى رڼا ته يې وويل:
د جلسې په خونه کې خبريالان درته له پخوا په انتظار دي، که خلاصه شوې ياسـت ورشئ!. رڼا تندى وواهه ويې ويل:
اه دا خلک خو زما له ياده وتلي ؤ، له خونې د وتو په وخت کې يې شاپور ته وويل:
زه لاړم تاسې حليمې ته چاى راوغواړئ، زه هم په يوه ساعت کې راخلاصـېږم، رڼـا لاړه او حليمه له شاپور سره د رڼا په دفتر کې پاتې شوه.
شاپور حليمې ته چاى راوغوښـت، پيـالې ډکـې شـوې. شـاپور، حليمـې تـه مـخ ورواړاؤ،ويې ويل:
ستاسې دلته راغوښتل زما طرحه وه.
حليمه: هو رڼا خور مې راته وويل، تا خو له مورړ سره د کورنۍ د غړي په صـفت پـه ستونزو کې ونډه اخيستې، مورږ مو نيکي نه هيرؤ، زمورږ څومره خپلوان دي، ټولو د ستونزو پر مهال له مورږ تېښته کړې، لرې رانـه اوسـېدلي؛ خـو تـه وې چـې زمـورږ ستونزې دې خپلې ستونزې ګڼلې او تل راسره د سيوري په ډول مل يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: نه خورې! ما هيڅ هم ندي کړي زه دې دومره توصيف وړ نــه يــم، دا چــې تاسې زما کوچنۍ مرستې دومره لوی ګڼئ دا ستاسې لويی ده.

حليمه: نه شاپوره وروره! ستاسې مرستې زموږ په زړونو کې د کاڼي کرښې دي او مـا خو په هغه روغتون کې ژمنه درسره وکړه، چې د رڼا د بستر په څنګ کې ولاړ ؤ، که زما وينه مو هم په کار شي نو ژمنه کوم نه يې درېغوم.

شاپور: خورې! هيله کوم نور په دې اړه خبرې نه کو، ما څه نه دي کړي.

حليمه: ښه دا خبرې به پرېږدو زما يوې پوښتنې ته ځواب راکوې؟

شاپور: هو ولې نه!

حليمه: کله چې رڼا په روغتون کې بستر او په کوما کې وه زه درغلم ته د رڼا د بستر په خوا کې ناست وې د رڼا لاس دې په خپل لاس کې نيولی او سر دې له پاسه پرې ايښی ؤ.

کله چې زما په راتګ پوه شوې او زما د پښو ترپا دې واوريده، سر دې راپورته کـړ ماته دې وکتل سترګې دې له اوښکو ډکې وې، نو ايا زه په دې راز پوهيدلی شم؟

شاپور: هسې خورې! کومه خبره نشته.

حليمه: شاپوره وروره! ماته خو دې خور وويل، ته له خپلې خوره کوم څه پټوې؟

شاپور: نه، نه

حليمه: نو ووايه کنه

شاپور: نو څه ګټه به ورسوې؟

حليمه: ولې؟

شاپور: بس هسې

حليمه: يانې چې ستاسې او د رڼا خور تر منځ يــوازې د دفــتر د کــارکونکو پــه ډول خواخوږي ده او بس؟

شاپور: نه

حليمه: نو څه دي؟

شاپور: خورې! رڼا مې ډيره خوښېږي، د دې نړۍ تر ټولو ښه انسان دی، د فرښتې په څېر زړه لري، لومړنی انسان دی، چې له ظاهر نه يې باطن ښکلی دی، لــومړنۍ مېرمن ده، چې له ځانه د هغې په وړتيا سپيڅلي احســاس او هيــوادنۍ مينــې ډيــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

باورلرم. که ظاهراً هغه د ښکلا یوه بیلګه ده د هغې غیاب هم له ظاهر لا ښه دی. زه د رڼا په څېره دومره نه یم مین لکه د هغې په فکر، د هغې په احساس د هغې په پاک زړه، چې مین یم.

حلیمه: نو ایا کله دې هم خپل احساس ورته څرګند کړی دی؟

شاپور: نه

حلیمه: ولې؟

شاپور: هغه مینې کولو ته وخت نه لري، هغه د خپل ژوند د جوړولو لپاره فکر هم نه کوي. د هغې ټوله مینه له خپل هېواد سره ده، د خپل ولس سره دومره خواخـوږي لري، چې ځان یې هېر کړی، د ځان په کیسه کې هم نه ده.

هغه د ولس د ښېرازۍ لپاره هرې قرباني ته چمتو ده؛ ته ددې شاهده یې، چې څو وارې یې د خپل ولس لپاره ځان د مرګ خولې ته ورکړ؛ خو خدای ج یې دانـه نـه وه ختمه کړې. په هېواد کې د ټولنیز عدالت لپاره یې خپله مور، خـور او ورور لـه لاسه ورکړل او دا درانه غمونه په پټه خوله زغمي.

د خلکو په مخ کې داسې تمثیل کوي چې غمونـو او د کـورنۍ دغـړو پـه لـه لاسـه ورکولو دومره نده کمځواکه شوې ،خو چې یوازې شي ،په چیغو او بدو ورځو یې د هوا مارغان ژاړي

هغه بله ورځ په خپل دفتر کې یوازې وه، له امنیتي کمرې مې لیدله لکه د باران پـه شان یې اوښکې له سترګو تلې، داسې کلیمات یې له ځان سره ورو، ورو تکـرارول، چې د تیږې زړه یې هم نرماوه.

ویل یې: و زما خوږې مورکۍ! څرنګه بې دیدنه رانه لاړې، څرنګه په ناروغتیـا کـې دې کډه رانه وکړه او د تورو خاورو میلمنه شوې، څرنګـه یـې ټوټـه، ټوټـه راتولـه کړې، څرنګه له خدای پاماني پرته رانه لاړې. و زما کوچنی وروره! زما نازولیه وروره! تا خو دردونه نشو زغملی، تا خو به یخ شمال ته هم ژړل دا ټپي، ټپي وجود به دې څرنګه زغملی وي.

خپل دوسمال یې ټول په اوښکو لوند شو، بیا به یې یوه او بل طرف ته وکتل، چـې څوک یې دا کمزوري ونه ګوري، له ځان سره به په خبرو راغلـه، زمـا ارمـان جنـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ تاسې خو زما لپاره ځانونه سپر کړل، زما د وژل کېدو په بدل کې مو خپل ژوند حق ته وسپاره، زه به څرنګه ځان وبښم.

کله، کله به یې داسې الفاظ هم کارول، چې که د اسمان مرغانو اوریدی هغوی به هم ورسره اوښکې تویولې.

له دې خبرو وروسته شاپور له ځمکې سره ګنډلی سترګې راپورته کړ؛ د حلیمې په لور یې په لمدو سترګو ور وکتل.

د هغې هم په مخ شل ځایه اوښکې راروانې وې، شاپور ورته وویل:

رښا مینه نه کوي او نه وخت ورته لري.

حلیمه: دا رښتیادي، چې ځینې کارونه له انسانانو د بوختیاوو اوپېښو له کبله هېر وي؛ خو که ور یاد کړل شي بیا یې تیت او فرق فکر راټولیږي او اقدام ته چمتو کیږي.

شاپور: رښا دومره اغیزناک ستوری لري، چې سل زړونه هم یو کړم ددې جرئت نه لرم، چې هغې ته دې دا ډول یادښت جوګه شي.

د هغې مخ ته په کتو له سږي هر څه هیر شي.

حلیمې خورې! تا هغه ژمنه په یاد ده؟

حلیمه: کومه ژمنه؟

شاپور: چې راته و دې ویل: که زما وینه دې هم په کار وي، نه یې درنه دریغوم.

حلیمه: هو په یاد مې ده.

شاپور: وینه دې خدای وساته؛ خو د رښا په لاسته راړولو کې مرسته راسره وکړه.

زه له هغې پرته ژوند نشم تېرولی.

حلیمه: رښا که د اوسپنې څپلۍ هم زړې کړي له تا ښه انسان نشي- پیدا کولی، زه درسره ژمنه کوم، چې رښا به ستا کور رښا کوي، هغه ستا لپاره جوړه شوې ده. ستاسې مزاج خواخوږي، احساس او هر څه یو ډول دي.

خو اوس ته پوهیږې، چې موږ سخت غم ځپلي یو؛ لږ څه وخت ته اړتیا ده، چې دې خبرې ته زمینه برابره شي، که بې وخته یې یاده کړو، کیدای شي هر څه رانه خراب شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : سمه ده زه يې هم اوس مناسبه نه بولم، زه د رڼا لپاره کلونه، کلونه هم انتظار کولای شم. زه په دې هم وياړم، چې رڼا زموږ په دفتر کې کار کوي، زه په غياب کې د هغې په نوم مىين وم، د هغې په کړنو مىين ؤم؛ خو کله چې تصادفاً ورسره مخ شوم هغه زما د ژوند تر ټولو ښه پيل ؤ. زه په رڼا ډېر باور لرم، له ځانه هم ډېر پرې ډاډه يم؛ ځکه خو مې خپل رياست هغې ته پرېښود. هغه له ما په کار ښه پوهېږي، له ما خپل مسلک ته ډېره ژمنه ده.

حليمه: شاپور وروره! يوه پوښتنه وکړم؟

شاپور: ولې نه، ويې کړه.

ايا تا خو رياست رڼا ته د هغې د جلبولو لپاره ندی ورکړی؟

شاپور وخندل بيا يې وويل:

نه ما دا کار د هغې د پاملرنې خپلولو لپاره نده کړی؛ ځکه چې زه هغه پېژنم، د هغې فکر په داسې شيانو نه جلبېږي، چې هغې ته ارزښت نه لري، هغه ما مجبوره کړې، چې رياست وکړي، کنه د هغې اسرار ؤ، چې خبريالي وکړي، هغه له خبريالي سره دومره مينه لري، چې اوس هم کله، کله خپله دې راپور جوړولو پسې ځي او په ما يې دا شرط ايښی ؤ، چې له رياست سره به خبريالي هم کوي.

د رڼا مې دا ځانګړتيا ډېره خوښيږي، چې ماديات يې د ارزښتونو لپاره له پښولاندې کړي دي.

څه وخت وړاندې مې د هغې معاش يو لک افغانۍ کړ، خو هغې پنځوس زره ترې واخيستې او نورې يې بيرته راستنې کړې.

ماته يې وويل:

زما له کاره چې ترسره کوم يې، دغه پنځوس زره هم ډېرې دي.

دوی خبرې کولې، چې رڼا هم راښکاره شوه دفتر ته راننه وته، حليمې ته يې وويل: هله خورې! يوه پياله چای ماته هم واچوه ستړې شوم، هغې چای ورته واچاؤ او بيا يې د شاپور په لور مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل:

شاپوره! حليمه ډېره راباندې ګرانه ده، اوس خو مې د کور يوازنۍ هيله همداده. که خدای مه کړه که په دې خور مې هم څه وشي نو زه بيا ژوند نشم کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: حليمه خور! په ما هم ډېره گرانه ده، ډېره کېمينه نجلۍ ده، زه خو دومره نه وم ورسره بلد خو چې اخلاق مې وليدل نو خورا ښه انسان دی

دوی خبرې کولې، چې د دروازې ساتونکی راننه وت، رڼاته يې وويل:

يوه ځوانه مېرمن راغلې، وايي له رڼا سر کار لرم، اجازه ورکوې، چې راشي؟

رڼا : دايوه پياله چای دې وڅښم، دوه ساعته مسلسل مې خبرې وکړې ورته ووايه لږ وروسته دې راغواړم.

ساتونکی ووت، مېرمنې ته يې وويل:

رڼا يوه پياله چای څښي، تاسې لږ صبر وکړئ.

مېرمن وويل:

شايد زه غلطه شوې يم، زه چې کومې رڼا ته راغلې يم، هغه دغه رڼا نده ماته د رڼا اصلي ادرس راکړه

ساتونکي وويل: خورې! خبرياله رڼا ښيې؟

ــــ هو هغه ښيم.

ساتونکي : هغه همدا رڼا ده.

مېرمن: نه دانه ده، هغه رڼا چې په اړه يې ما اوريدلي دومره بې پروا نه ده، چې بهر دې ورته خلك له ډك زړه او دردنو سره ناست وي او دا دې ارامه چای څښي

رڼا هم له کړکۍ د ساتونکي او مېرمنې تبادله شوې خبرې واوريدې، غوني يې ځيـږ شو ، ستوني يې سره ورغی، سترگې يې له اوښکو ډکې شوې

له ځان سره يې وويل:

واه رڼا! ته د خلکو باور ته وگوره او ته ستا دغه بې پروايي ته وگوره.

چای دې ماته زهر شي، هر گوټ دې راته وينه وچه کړي، ما ولې دې بېچاره ته په چای د وخت ضايع کولو سره درد ورکړ: ژر ووته او ناهيلې روانه مېرمن يې له لاسه ونيوله، ورته ويې ويل:

خورجانې! ښښنه غواړم، زه رڼا يم ډېره ستړې شوې وم؛ ما وويل چې يوه پياله چای به مې ستړيا وباسي، ما فکر نه کاوه، چې تاسې به دومره بېړنۍ ستونزه وي؛ خـو مـا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېروتنه وکړه، عمر مې دې ستا شي ته مه خفه کېږه په راتلونکي کې به داسې بېغوري نه تکرارېږي. راځه چې دننه خبرې وکړو.

هغه هم د رڼا له خبرو اغیزمنه شوه، پرته له کوم دلیل ور سره یوځای د دفتر په لور روانه شوه.

په دفتر کې دواړه سره کېناستلې.

رڼا له ځوانې مېرمنې وپوښتل: خیر خو ؤ، چې دلته مو پښه راوکړه؟

مېرمن: په ژړا شوه ویې ویل:

خیر چیرې ده. زه یوه بېچاره کونډه یم، مېړه مې په یوه چاودنه کې مړ شو وړه خېلخانه راته پاتې شوه، د کور مسؤلیتونه زما په غاړه شو، یو څه وخت مو د میړه په پاتې شویو پیسو ګذاره وکړه، وروسته ورو ورو حلقه راباندې تنګېده، نو اړ شو له خپل کوره ووځو او کور بل چاته په کرایه ورکړو. هغه کرایه د ماشومانو خوراک او پوښاک کړو؛ موږ په اطراف کې د مېړه میراثي ځای ته لاړو، اوس زموږ په کور یو زورور ننه وتلی، ډېر پیسه دار او د بیت المال توسن دی لوې لوې واسطې هم لري، په محکمو کې یې زما د کور جالي اسناد جوړ کړي، هر چېرې پیسې او واسطې کاروي زموږ غږ څوک نه اوري، هرې محکمې ته چې لاړه شم اسناد بیرته په مخ راوولي.

رڼا: تاسې کومو کومو ځایو ته مراجعه کړې؟

مېرمن: خورې! څارنوالي، محکمه، وکیلان، والي او قومندان ټولو ته مې جولۍ غوړولې؛ خو څوک مې په خبره غوږ نه ګروي، په ژړا پورې مې خاندي، پسخند راپورې کوي، وایي: موږ د قومندان سپین ګل په وړاندې نه شو دریدلی؛ هغه د چا په خون هم ندی بند، ټول وای موږ د هغه زور نه لرو.

رڼا: خورې! ته مه خفه کیږه، که ستا په حق مسؤلینو غوږونه کاڼه کړي وي، زه به یې د غوږو ګڼې پردې به لړزان راولم، ته دعا کوه چا، چې ناغېري کړې د اسمان ستوري به درته پرې حساب کړم، د عزت خطې به یې وباسم، نوم او دغه جاهل غرور به یې ستا پښو ته ټیټ کړم.

دا مې له تاسره ژمنه ده،او دا دې یوې پښتنې خبریالې ژمنه ده

مېرمن: خورې! زما یتیمان څوک نه لري او نه یې څوک په کیسه کې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: مه خفه کیږه! ستاسې یتیمان زما وروڼه او خویندې دي، زه سر له سبا لاس په کار کېږم، زما چې څه له لاسه کېږي نه یې سپموم، بس ته یوازې دعا کوه.

په سبا ورځ رڼا د دفتر مهمې جلسې بلې ورځې ته معطل کړې، کمره مین یې له ځان سره روان کړ. لومړی یې له کوره انځور واخیست بیا یې د کونډې مېرمن خبرې ثبت کړې، له هغه وروسته یې له ځان سره محکمې ته هغه اسناد او قوالې واخیستې، چې څو ځلې یې د کونډې مېرمن په مخ ور ویشتل شوې وې.

اسناد یې د محکمې مشر قاضي ته په مېز کېښودل، هغه ته یې وویل:

ایا ته پوهیږې چې د عمر او عثمان د قضا په څوکی ناست یې؟ ایا پوهیږې، چې د هرې پریکړې ځواب به خدای ج ته ورکوې؟ ایا د بې وزلو په وړاندې بې انصافي دې نه ځوروي؟ ایا مرګ دې هیر دی، چې یوه ورځ به عزرائل روح درنه اخلي؟

د محکمې مشر رڼا ته په حیراني سره وکتل، هغې ته یې وویل

اغلې لورې! څه شوي لومړی خو ستونزه راته ووایه، چې څه پېښه ده، وروسته د ماشین د بخی په څېر چلانه شه او بیا بل چاته د خبرو وار هم مه ورکوه.

رڼا: تاسې به خدای ج ته څه ځواب وایئ، چې تاسې د عدالت په څوکی ناست یاست او یوه یتیمه کورنۍ په خپل کور کې بې کوره ګرځي؟ در په دروازې ټکوي؛ خو څوك یې غږ نه اوري، ان تر تا هم رارسېدلي دي.

دمحکمې رئیس: لورې! ایا کور یې چا ترې غصب کړی؟

رڼا: هو

دغه بې چاره کورنۍ د ظاهرشاه د وخت اسناد لري، خو اوس یو زورواکی، ټوپک مار او غاصب په دغه کور ترې ننوتی او جالي قباله یې جوړه کړې. وکیلان، وزیران، قومندانان او... پېژني او هغه ځای کې چې د پیسو اړتیا وي پیسې کاروي ،تر څو ددې کورنۍ دعوه باطله او دغه بېچاره کورنۍ دې په خپله دعوه کې مات کړي.

اوس ما له دغې کورنۍ سره ژمنه کړې، چې زه به مو خپل حق ته رسوم.

د محکمې رئیس: لورې! زه درسره په دغه موضوع کې لکه د سیوري په ډول ولاړ یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خداى ج شاهد دى، چې زه د لومړي ځل لپاره په دې پېښه خبرېږم، له دې مخکې ماته چا ددې دوسيې نه دي ويلي.

رڼا: زه نن شپه په تلويزون کې دغه موضوع د هېواد په سطحه مشهوره خپرونه، چې پلټنه نومېږي، څېړم؛ هغه خپرونه رئيس جمهور هم اوري، زه ډاډه يم، چې حـق به حقدار ته وسپارل شي. که چا پکې غفلت کړى وي اويا هم په دې ټگي برگي کې لاس لري انشاالله، چې قانون ته به ځواب ووايي.

د محکمې رئيس: لورې! ته دا موضوع مه رسـنيزه کـوه؛ زه ډاډ درکـوم، چـې دې يتيمانو ته به حق رسيږي؛ که بيا ونه رسيده نو کولى شې، چې خپرونه پرې جوړې کړې، رسنيزه يې کړې او گردي ميزونه پرې ونيسې.

رڼا: په خپرولو يا نه خپرولو باندې به زه تصميم ونيسم؛ ځکه هغه زما مسؤليت دى او هغه چې ستا مسؤليت دى هغه ته وکړه؛ زه سبا راځم ته بايد دا موږ ته واضح کړې ، چې په دغه قضيه کې څوک لاس لري، چا جالي اسناد جـوړ کـړي او څـوک دې باطـــــــــــــــــل پلـــــــــــــــوي دي.

رڼا راووته زېرى مازديگر ؤ، دفتر ته يې ځان راورساؤ. پلټنې خپرونې تـه يـې خپـل چمتو والى پيل کړ؛ پروگـرام يـې برابـر کـړ. ماښـام د هېـواد د ډېـرو کتونکـو او خوښونکو خپرونه، پلټنه پيل شوه.

سمه خوله يې لگوله، راپور او پلټنه دومره زوروره او غمجنه، له مظلوميته ډکه جوړه وشوې وه، چې د هر کتونکي لـه سـترگو يـې اوښـکې وبهـولې، د نـاوې کونـډې مظلوميت او له هغې سره شوى ظلم پکې په ربښتوني ډول انځور شوى وو.

خپرونه د تمې خلاف رئيس جمهور وانه وريده، چـې بيړنـى اقـدام وکـړي، خـو د سترې محکمې قاضي القضات ته د تلويزون په سکرين مخې تـه تېرېـده؛ هغـه لـه اورېدو سره موضوع ته يو تحقيقاتي ټيم د څېړنو لپاره وگماره.

د اړوندې محکمې رئيس ته يې زنگ وکړ؛ ورته ويې ويل:

بې کفايتي او فساد مې ليدلى ؤ خو دومره نه. چې اوښ په بډه وهي؛ تاسې خو زما دنده هم تر پوښتنې لاندې راوسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که رئيس جمهور خبر شي، زما باور به هم ورته صفر شي، مخکې له دې چې دغه کار وشي لنډ راته ووايه، چې په دې قضيه کې څوک مقصر دي؟ چا جالي اسناد جوړکړي او د چا لاس پکې دی؟

هغه ځواب ورکړ:

جناب عالي! ما پلټنه وکړه؛ په دې کار کې درې قاضيان او زما مرستيال دخيل دي.

قاضي القضات: په بيړه يې ماته نومونه ووايه!.

هغه نومونه ورته څرګند کړل. قاضي القضات ورته کړه:

ددې کسانو د نيولو امر اوس صادروم ته مې؛ څکه پرېښودې، چې تر سبا کور تخليه کړې، که ستونزه وه د حوزې نظامي ځواک وکاروه!. تر سبا بايد کونډې مېرمنې ته کور وسپارل شي، تر څو دغې رسنۍ ته د دوهمې خپرونې چانس په لاس ورنه شي، که دا تلويزون والو دوهمه خپرونه هم جوړه کړه نو د عزت خطې به مو وباسي.

رئيس : سمه ده صيب! سبا تر لسو بجو به کور تخليه شي.

رئيس سم دستي رڼا ته زنګ وواهه، ورته ويې ويل:

خورې! کور تر لسو بجو تخليه کېږي، هغه کونډې مېرمنې ته ووايه، چې کور تسليم کړي، هيله مو داده، چې نور زموږ شاه پرېږدې.

څکه چې ددې قضيې په تور مو څلور نفره، زما د مرستيال په شمول د سترې محکمې په امر ونيول اوس په بند کې دي.

د رڼا له خوښي په سترګو کې اوښکې راغلې، په زړه کې يې د خدای ج شکر وويست، بيا يې رئيس ته وويل: رئيس صيب!

سبا زه له کونډې مېرمنې سره درځم تر څو، چې هغه خپل کور ته ننوتلې نه وي، هغې ته د کور کيلي نه وي ورکړل شوې، تر هغو زه د دې مسلې شاه نه پرېږدم.

رئيس : ته بې غمه اوسه!. ستا د سترګو په وړاندې به دا کار کېږي، ستا دکمرې په تصوير اخستو سره به هغې مظلومې ته د هغې امانت سپارل کېږي.

رڼا ټليفون پرې کړ، له خوښيو په جامو کې نه ځايده؛ څکه هغې له کونډې ښځې سره د هغې حق ته دې رسېدو ژمنه کړې وه او ژمنه رڼا ته له خپل ژونده هم مهمه وه.

سمدستې يې کونډې مېرمنې ته ټليفون وکړ ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورې! زيرى.

ـــــــرڼـــــا جـــــانې! د څـــــه زيـــــرى؟

رڼا: سبا به درته کور وسپارل شي.

کونډه مېرمن: رڼا خورې! کله به مې بخت دومره کار وکړي. زه دا درې کاله پسې سرګردانه يم، يو قدم هم مخکې نه يم تللې اوس به چېرې په يوه ورځ کې راسره د خپل کور سپارلو دومره لويه پېښه وشي.

رڼا: ولې ته دې خپلې خور رڼا په اراده باور نه لرې؟

کونډه مېرمن: زه مې په رڼا ډېر باور لرم که مې په تا باور نه درلودی؛ نو کله مې خپل عرض دروړ، خو اوس زه ډېره مايوسه شوې يم، زما غريبې اواز څوک اوري؟ کله به مې بخت دومره کار وکړي، چې زما د يتيمانو حق له دې ظالمه راته واخلي.

رڼا: خور جانې! سبا نهه بجې زما دفتر ته راشه همدا اوس راته ستاسې د اړوندې محکمې رئيس زنګ وواهه، هغه وويل: چې په پېښه باندې قاضي القضات خبر شوی، هغه جدي امر کړی چې کور بايد اصلي حقدار ته وسپارل شي، زه درسره ټوکې نه کوم.

کونډه: خورې! رب دې خپلو هيلو ته ورسوه، رب دې لکه ابرهيم ع په اور کې وساته، رب دې غم مه راوينه، زه به نن شپه تهجد لمونځ وکړم او تاته به دعاوې وکړم.

رڼا يې په دعاوو امين ووايه او بيا يې ټليفون پرې کړ.

له دې وروسته رڼا کور ته لاړه ډېره مطمينه ويده شوه؛ ځکه چې د خير کار سړي ته لوی سکون ورکوي، داسې سکون چې په بل شي کې نه موندل کېږي.

سبا سهار دفتر ته په رسېدو سره کونډه مېرمن هم ورته د دفتر مخې ته منتظره ناسته وه. هغه يې له ځان سره دفتر ته دننه کړه چای يې ورته راوغوښت؛ هغې ته يې د ډاډ خبرې پيل کړې، ورته ويې ويل:

خدای ج له موږ سره دی، خدای ج د حق پلوي کوي، ودې کتل چې موږ وګټله همدا نن به تاسې ته کور سپارل کېږي.

کونډه مېرمنې چې ډېر دردونه ګاللي وو لا يې چا د مظلوميت اواز نه وو پورته کړي، رڼا ته په هيله مندي نظر وکتل، سترګې يې پورته کړې ويې ويل: رڼا ګلې! زما زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته خو نه لوېږي، چې هغه زوروور به موږ ته کور راکړي، هغه له خدايه نه ډارېږي، هيڅ زړه سوی په زړه کې نه لري؛ خو که تاسې خبره رښتيا شي، ما به وګټې. ما او اولادونه به مې په بيه واخلې، موږ به دې په ټول ژوند کې احسان مند شو او زما لپاره به يوه اتله شې، داسې اتله چې زما په زړه کې به د هغې نوم د کاڼي کرښې په څېر ليکل کېږي او زما تر وروستۍ سلګۍ به هم راته ياد وي.

رڼا: نن به هغه زوروور خامخا تاته کور پرېږدي، که هغه زوروور دی، له هغه لوی زوروور لرو، هغه زموږ پلوي کوي. که هغه نن کور خالي نه کړې نو قسم کوم، چې د اسمان ستوري به درته پرې وګڼم؛ دوی خبرې کولې، چې د محکمې رئيس رڼا ته زنګ وواهه.

رڼا ته يې وويل:

رڼا جانې! تاسې چېرته ياست. له تاسې سره د ژمنې سره سم کور خالي شو، هغه ټوپکسالار له زوره کار اخيسته؛ خو موږ د نهمې حوزې نه مرسته وغوښته هغوی يې کالي بهر راوغورځول او د ښاروالي موټرو ته يې واچول اوس ستاسې کور د سرتېرو په واک کې ده، لس بجې ځان راورسوئ، چې د رسنيو په مخ کې هغې کونډې خور ته کور وسپارو.

ددې خبرې به اوريدو دې رڼا له خوښې په سترګو کې اوښکې راغلې، د کونډې مېرمن په هيله مندو سترګو کې يې سترګې ونيوې ورته ويې ويل:

مادرته نه و ويلي، چې نن به موږ ته کور سپاري؛ دا دی زنګ يې وواهه، وايي: د کور تسليمي ته راشئ، بيا يې رئيس ته وويل:

مننه رئيس صيب! سلامت اوسې، کونډه خورکۍ زما سره دی اوس در روانېږو.

لس بجې يې له کيلي او يوه بل داسې تائدي سند سره رڼا او کونډې ته کور وسپاره، چې پکې ليکل شوي وو: هغه کس په ناحقه د دوی په کور دعوه کړې وه، د دې کور اصلي مالکه همدا کونډه مېرمن ده.

ماښام د پلټنې خپرونه کې رڼا دا ټول جريان واچاؤ.

ټوپک سالار قوماندان زلمی د خپلې بې عزتي په فکرونو کې ډوب وو، په دې يې سوچ کاؤه، چې له کونډې سره داسې څوک دي، چې حکومت يې دې ته اړ کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما له دې کوره وباسي؟ زما د شان دبدبې او زور یې هیڅ خیال ونه ساته؛ له ځان سره یې وویل: زه باید دغه کس پیدا کړم.

زه باید ددې کیسې په راز ځان پوه کړم. نن دغه پېښنه راوشوه، سبا بله راکېږي، زما ټول شته خو د خلکو دي، که دا لړۍ دوام وکړي نو زه به تش نست شم.

قومندان زلمی په خپلوغمجنو سوچونو کې غرق ؤ، چې ناڅاپه په تلویزون کې د پلټنې خپرونې پیل یې پام د ځان لور ته واړاؤ.

خپرونه د کونډې مېرمنې په خبرو پیل شوه، هغې په داسې حال کې خبرې کولې، چې د کور کیلي یې په لاس او د دروازې مخې ته ولاړه وه، هغې وویل:

ما هره دروازه وټکوله؛ خو څوک د مرستې لپاره راونه واته، هرې درگا ته لاړم عذر او زارۍ مې وکړې؛ خو هغوی د مرستې پر ځای زما په زاریو پورې وخندل، چیرې چې دې هیلو ځای ؤ هلته لاړم او دې بې وسی چغې مې ووهلې؛ خو غږ مې خپ کړل شو چا راسره ملتیا ونه کړه، یوازې یوې پیغلې مې د تپې شوي زړه اواز واوریده؛ زما اوښکې یې پاکې کړې، له ماسره یې د غږ په پورته کولو کې مرسته وکړه. هغې زما ستونزه خپله ستونزه وبلله، هغې زما ستونزه تر قاضي القضاته ورسوله، زما حق یې ماته بیرته واخیست؛ هغه بل څوک نه، رڼا ده. زما اتله رڼا هغه رڼا، چې د غریبو ملتیا کوي، هغه رڼا چې بې ریا د اړمنو په چوپړ کې لگیا ده. خپل ځان هر گواښ ته ورکوي؛ خو نور ژغوري پر ځان د هرې بلا او پېښې راتلو پروا نه کوي، خو نورو ته لاس ورکوي.

زه نه پوهېږم، چې له رڼا لورمې څه ډول مننه وکړم!. کاش ما داسې الفاظ درلودی، چې د هغې دغه سپېڅلتیا مې پکې تعریف کولی شوای.

زه به هر ماښام له ډوډۍ وروسته د رڼا د حفاظت، روغتیا او خوښیو لپاره په خپلو یتیمو ماشومانو لاسونه پورته کوم، له هرې ډوډۍ خوړلو وروسته به ورته دعا کوم.

قومندان زلمي سیگریټ له خولې لرې کړ، گوتو ته یې ټک ورکړ، بیا یې دوباره د تلویزون سکرین ته وکتل.

له ځان سره یې وویل:

افرین اتلې!.

ته په ریښتیا هم اتله یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دومره جرئت لرې، چې زما مقابله وکړې؟
زه ستا دې ارادې ته حیران شوم، چې زما له پېژندنې سره، سره بیا هم زما مخې ته راځې او زما حیثیت په دوه روپۍ کوې.
ته په دې هم پوهیږې، چې ډېر ځوانان چې له خیاله به کاږه اورمېږونه گرځیدل، غرور به یې تر اسمانه رسیده؛ خو زما مخې ته به یې، چې د دربډو جرئت وکړ، د تورو خاورو میلمانه به شول، اوس هیڅ فرصت نه لرې، چې ژوند وکړې.
ځه! ښه دې وکړل.
خواته بڼ یې کېکاږه.
ژر ورته سکرتر راغی ورته یې کړه :
تر سبا سهاره د رڼا په اړه ټول مالومات غواړم، کمی او زیاتی پکې راتـه د زغملـو نـه دی، بشپړ مالومات راټول کړئ!. سیکرتر د ښه صیب! لپاره په سینه لاس کېښود، نور ووت.
سکرتر سبا سهار د قومندان زلمي په حضور کې حاضر شو او ورته ویې ویل:
رڼا د افغان رسنیز دفتر مشره ده، څه وخت وړاندې یې مـور، خـور او یـو ورور پـه چاودنه کې له لاسه ورکړل، اوس یوازې یوه خور لري د ټلیفون شمېره مو هـم دې دواړو تر لاسه کړې.
قومندان : دواړه وڅارئ!.
څارونکي راولئ، زه ورته د نورو اقداماتو سپارښتنې کوم.
له دې وروسته یې ټلیفون راواخیست، رڼا ته یې زنګ وکړ. د هغې دې سلام ځواب یې په وعلیکم سلام ور نه کړ؛ راساً یې د زړه په خبرو پیل وکړ:
رڼا له ماسره دې ښه ونه کړل، زما عزت دې داغمن کړ، زما نوم دې پـه دوه روپـی کړ، زه دې وشرمولم.
رڼا : وبښئ! تاسې څوک؟
قومندان: زه د هغه کور مالك یم، چې بل چاته دې رانه واخیست او ستا په مرسـته ما ورته کتل حکومت زما د کور کالي سړک ته راوغوځول؛ ما خو تاسره کومه بدي نه لرله، او نه مې کوم زیان دراړولی ؤ ولې دې داسې وکړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : وروره! ما هم له تاسې سره کومه بدي نه ده کړې، ما له تاسره خواخوږي وکړه ما د اخبرت يو پېټی درته کم کړ؛ په ورځ د قيامت کې مې د دې بېچاره کونډې له حقه بچ کړې، له خپله ايمانه به دې بدله ورکوله، شکر ته خو ډېر څه لرې، چاته يې ډېره وې، دغو زامنو ته، چې له مرګه وروسته دې په خدای ج که يـاد هـم کـړې؟ ځواب به يې ته وايې او مزې به دې اولادونه پرې کوي.

قوماندان: ښه تا خو ډېرې ښې مسلې هم زده دي، زما پـه جومـات کـې امامـت نـه نيسې؟

رڼا: نه وروره! زه دې په خير لګيا يم او ته پسخند وهې؛ هغـه کونـډه بېچـاره ډېـره مظلومه وه، په خپل حق پسې ډېره ترکيده او زمونږ هـم مسـؤليت دي، چـې د بـې وزلو اواز پورته کړو، تر چارواکو يې ورسوو، نوره پرېکړه؛ خو حکومت کـوي حـق حقدار ته هغوی ورکوي مونږ د يوه خبريال دنده اجرا کوو.

قوماندان: خو که ستاسې د هغې سره د غږ په پورته کولو کې مرسته نه وای کړې، دا بريا يې نه په نصيب کېده. له دې مخکې يې ډېر ښې او لاسونه ووهل خو ګټـه يـې ورته ونه کړه.

رڼا: ښه دا مرسته خو ما ورسره وکړه په حقيقت کې چې تاسې يې مرسته بـولئ هغـه دې خبريال په ډول زما دنده ده ، مسوليت مې دی چـې دې مظلومـو خلکـو اواز اوچت کړم او تر اړونده سرچينو يې ورسوم.

قوماندان: خو په ځينې کارونو کې احتياط په کار وي؛ ځکه چې سړي ته بيا ډېره په درنه تماميږي.

رڼا: زه پوه نه شوم؟

قوماندان: خير پوه به شې؛ نور يې ټليفون پرې کړ.

په دې وخت کې حليمه هم کوټې ته ور دننه شوه؛ له رڼا يې پوښـتنه وکـړه، ورتـه ويې ويل:

خورې! څوک وه؟ څه يې ويل؟

رڼا مسکی شوه، حليمې ته يې وويل:

خورې! يو بل اختار مې هم وخوړ.

حليمه: ولې، چا اختار درکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: هغه د کور غاصب، چې له کونډې يې د هغې کور په زوره نيولی ؤ او جالي اسناد يې ورته جوړ کړي ؤو؛ اوس يې راته زنګ وکړ ويې ويل:
له بړستې سره سمې پښې نه غځوې، موږ له بړستنې نه بهر پښې پرې کوو.
حليمه: خورې! هغه سړی کوم جنجال درته جوړ نه کړي؟
رڼا: هيڅ هم نشي کولی؛ ځکه چې موږ د الله ج د رضا لپاره د هغه بندګانو ته خير رسوو او چې موږ د الله ج په بندګانو غيرت کوو؛ نو الله تر ټولو ستر غيرتي زات دی؛ هغه به خامخا زموږ لاس نيوی کوي او د چا چې الله لاس نيوی کوي هغه ته هيڅوک هم زيان نشي رسولی، ته هيڅ انديښنه مه کوه.
حليمه: خورې! خبره دې سمه ده، خير او شر ټول د الله ج له طرفه دي، چې د هغه ذات خوښه نه وي ،په ريښتيا د چا د وسې خبره نه ده، چې چاته زيان ورسوي.
خورې! يوه خبره درته کوم اوريدو ته يې چمتو يې؟
رڼا: هو! ووايه کوچنۍ څه خبره ده؟
حليمه: خورې! که يو څوک له چا سره بې کچې مينه ولري او هغه لکه د ساه غوندې په خپل ژوند کې مهم وبولي نو په دې حالت کې دوهم کس ته څه په کاردي؟
رڼا: اوس وخت کې داسې ډېر کم کسان پيداکېږي، چې څوک دې ورته لکه ساه مهم وي. دا ډول خلك پيداکول هسې يو خيال دی، محال دي.
رڼا نورې هم خبرې وغځولې حليمې ته يې وويل: ګوره خورې! ستا عمر له ما کم دی اوس دا ډول خبرې لکه د سريالو هسې ځان ښودنه ده، يوازې افسانه وي بڼه لري، حقيقت يې د انځر د ګل په څېر دی.
حليمه: خو که د لمر غوندې څرګند وي، هيڅ شك پکې نه وي او هغه ستا لپاره، لکه باران اوښکې تويوي نو بيا؟
رڼا: خورې! داسې خو د شاپور کوژدن هم د شاپور لپاره لپې لپې دروغجنې اوښکې تويولې، هغه ته په الفاظو کې يې ټوله ځمکه له ګلونو ډکوله، ورته ويل به يې: ته مې ټوله نړۍ يې، ستا په قوت مې په بدن کې ساه ښکته او پورته کېږي د ژوند يوه لحظه هم له تا پرته نشم تېرولی او... دې ته ورته لسګونه الفاظ يې ورته کارول. د هغه زړه يې په لاس راوړ، اړ شو هغې سره د ژوند اړيکه وتړي؛ خو څه وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته یې پرې هغه ثبوتونه پیدا کړل، چې څرګندول یې، چې هغې یوازې د شاپور له شتمنۍ سره واده کوي، نه د هغه له شخصیت سره.
حلیمه: خبره خو دې سمه ده خو؟
رڼا: د څه خو؟ لکه چې د ځان لپاره دې کوم شهزاده پیدا کړی؟ ځان ته ژوند جوړوې او ما یوازې پرېږدې؟
حلیمه: نه، نه ما د ځان په اړه تر دې دمه فکر هم نه دی کړی.
رڼا: ښه چې د ځان په اړه دې فکر نه دی کړی، نو دا خبرې څه مانا؟
حلیمه: بس هسې، هغه وشرمیده، نوره یې خبره ونه غځوله.
سبا دواړه دفتر ته لاړې؛ دا ځل بیا شاپور ته له حلیمې سره د یوازې ناستې زمینه برابره شوه.
شاپور حلیمې ته وویل:
خورې! زما لپاره دې هڅه وکړه؟
حلیمه: هو! هڅه مې وکړه؛ خو هغې ته په یادولو یې ونه توانېدم؛ ځکه چې هغې خبرې نه اوریدې او نه یې له دې خبرو سره دلچسپي درلوده.
شاپور: نو اوس څه کول په کار دي؟
حلیمه: ته یو لیک ورته ولیکه، هغه یې له لیدو وروسته حتما له ما سره شریکوي، بیا زه پوهېږم، چې څه وکړم.
شاپور: سمه ده همدا نن ورته لیک لیکم الله ج دې مرسته راسره وکړي.
شاپور یوه ښه ارام ځای ته پنا ویوړه؛ په لیک یې پیل وکړ، په ډېر دقت سره یې لیک په زرینو کرښو بشپړ کړ. په خپل جیب کې یې واچاؤ او بیرته د رڼا دفتر ته راغی؛ هغه نه پوهېده، چې په څه ډول لیک تر هغې ورسوي. بلاخره یې لیک د حلیمې په واسطه د هغې په دسکول کې واچاؤ د رخصتي وخت راورسېده ،رڼا د خپلې خور سره یو ځای د کور په لور د دفتر په موټر کې کېناستل حرکت یې پیل کړ، په لاره کې رڼا سبزي اخیستلو لپاره موټروان ته وویل:
وروره! دلته موټر ودروه،له هغه دوکانه سبزي راواخله!. هغه موټر ودراؤ رڼا خپل دسکول ته لاس کړ تر څو هغه ته پیسې راوباسي، ویې کتل یو لیک یې په دسکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې پروت دی، موټروان ته یې پیسې ورکړې لیک یې راواخیست، په سر کې یې لوی عنوان لیکل شوی وو:

ژونده زه بې تا نه شم اوسېدای!.

ددې عنوان په لیدو رڼا وارخطاشوه؛ ځکه تر دې دمه یې په ژوند کې داسې الفاظ نه و لوستي، د حلیمې لور ته یې د سترګو له کونجو وکتل تر څو هغه وڅاري، چې لیک خو به نه لولي، حلیمې هم ځان ناګاره اچولی ؤ؛ داسې تمثیل یې کاؤ، چې ګواکې ددې په لیک شک شوې هم نده یوه شیبه داسې راغله چې د حلیمې غیر ارادي د رڼا لور ته مخ واوښت. رڼا ژر لیک په دسکول کې بیرته کېښود، تر څو په فرصت یې وګوري او ځان پوه کړي، چې دا لیک د چا دی او څه یې پکې لیکلي دي؟

موټر وان د سبزي سره یوځای راغی او بلاخره دوی یې کور ته ورسول. رڼا کور ته له ننوتو سره خپل اطاق ته ځان ورساؤه، له داخل نه یې په ځان پسې ور قلف کړ.

کاغز یې راوویست، پکې لیکل شوي وو:

خوږې رڼا!

زه نه پوهېږم له کوم ځایه یې پیل کړم، د ځینو خلکو نوم د هغه د شخصیت سره کټ مټ ورته وي، تاسې یوازې رڼا نه نومېږی، بلکې د رښتونې رڼا په څېر دې ډېرو تیارو د روښانه کولو لامل یاست، ته یو ځانګړی انسان یې، چې د نورو لپاره ځان درنه هېر دی.

د نورو په ښېګڼو کې ، لکه د هغوی نسبي خپلوان ځان شریک بولې، خواخوږي دې په خټکه کې نغښتې ده، خو یو څوک له ډېر پخوانه لکه ته چې د خلکو په فکر کې یې ستا په فکر کې دی، له تاسره خواخوږي ښی، په تاسې یې تش شمال هم نه لوربږي، تاسې ته په یوه ځانګړي احترام قایل دی، ستاسې خوشحالي خپلې خوشحالي بولي کله، چې ته ناراحته یې هغه هم د ناراحتي احساس کوي، ته اوس د یوه کس ساه ګرځیدلې یې، د هغه نفس ستاسې په قوت د هغه په وجود کې ښکته او پورته کیږې.

هغه هیله لري، چې تاسې سره ګډ ژوند پیل کړي؛ البته که ته وغواړې.

هیله ده د نه په ویلو د هغه زړه مات نه کړې او هغه پرته له تېغه ټپي نه کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا شاپور.

رنا له لوستو وروسته ژر، ژر خط ونغاړه او په يوه گوښه کې يې کېښود په ځان پسې قلف ور بيرته خلاص کړ.

بهر راووته ،په حليمه يې سترگې ولگيدې حالت يې سم ورته مالوم نشو رنا پـه بيـړه ورغله دې هغې په خوا کې کيناسته له هغې يې وپوښتل خـورې تـه ښـه يـې هغـې وويل:

هو ښه يم ،نه پوهيږم لاندې رانه څمکه گرده تاويږي،رنا ډاډو ورکړ ورته ويې ويـل چې هسې وراخطايې کومه واهمه درسره مل شوې ده لږ اوبه يې ورکړې په خوا کې يې کيناسته ،له ناستې سره يې حليمه هم د سترگو له کونجو څارله، دقيقه په دقيقه د حليمې رنگ زېړېده، يو وخت راورسېده، چې هغه په ځمکه راولوېده. رنا يې په ليدو وارخطا شوه ژر يې شاپور ته زنگ وواهه، ورته ويې ويل:

شاپوره! هله ژر راشه!.

شاپور: خير خو دی، ته ولې وارخطا يې؟

رنا : حليمه ښه نه ده.

څو دقيقې لا نه وې پوره شوې، چې شاپور راورسېده. حليمه يـې خپـل مـوټر تـه پورته کړه رنا هم ورسره وخته په خوا کې کېناسته؛ د هغې سر يې په خپـل زنگانـه کېښود. له لږ مزل وروسته يوه شخصي روغتون ته چې خورا مجهز وو ورسـېدل. د روغتون خدمت گارانو حليمه په متحرک کټ کې واچوله د بيړنۍ خونې تر بستر يې ورسوله.

په دې وخت کې حليمه هم پرته له درملو په هوښ راغله، دوی ټول خوښ شول؛ د ډاکټرانو له معاينې وروسته ورته د نورو معايناتو په څنگ کې سي ټـي سـکن هـم توصيه شو.

دې لابراتوار ډاکتر وينه ترې واخيسـته او هغـه شـاپورله ډاکـتر سره تـر لابراتـواره ويوړه. رنا او حليمه دواړه د سي ټي سکن ځـای تـه لاړې، هلتـه يـې حليمـې تـه سپارښتنه وکړه، چې ته بايد کالي بدل کړې ستا په دې کاليو کې معاينـه نـه تـر سر کېږي. هغې وويل:

خو نور کالي موږ له ځانه سره نه دي راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سي تي سکن کس وویل:
مور د تصویر اخیستو لپاره ځانګړي کالي لرو؛ بیا یې د ګوتې په واسطه اشاره وکړه، دلته د کالیو بدلولو خونه لرو.
رڼا، حلیمې ته مخ ور واړاؤ، هغې ته یې وویل:
ورځه هغه خونه کې کالي بدل کړه، بیرته راشه، چې سي تي سکن ازموینه دې وشي.
هغه لاړه لږ تیاره خونه وه، د جامو په بدلولو یې پیل وکړ د کمیس بدلولو په وخت یې لکه د شپې بریښنا سترګو ته یو څه وپړکېدل، ورسره یې د کمرې د تصویر اخیستو ترس غږ هم واوریده حیرانه ودریده خوا وشاه یې وکتل خو کوټه خالي وه هیڅوک یې هم تر سترګو نه شول.
کالي یې ژر، ژر بدل کړل او وېرېدلې له کوټې بهر راووته، په وارخطا څېره د خپلې خور خواکې ودریده؛ هغه یې ځنګ ته کړه ورته ویې ویل:
خورې! په خونه کې مې د کالیو بدلیدو پر مهال لکه، چې څوک مې په کېمره تصویر اخلي رڼا او دکمرې د تصویر اخیستو غږ واوریده، هغه ورته مسکی شوه لاس یې د هغې په اوږه کېښود ورته ویې ویل:
هسې واهمه در سره پیدا شوې، نن دې روحي شاک تېر کړی؛ ځکه داسې وېره درسره پیدا شوې ده.
حلیمه: خورې! زه ډاډه یم، چې تصویر مې واخیستل شو، که په داسې حالت کې زما تصویر خلک ووینې زه به ځان وژنه وکړم.
رڼا : خورې! چا له تا تصویر اخیسته؟ د معاینې کس خو دلته د خپل ماشین سره ولاړ وو، زه هم دلته درته ولاړه وم او خونه هم بله دروازه نه لري، چې څوک پرې در ننه وځي او تصویر دې واخلي، هسې یو خیال دې په فکر کې ګرځي.
په دې خبرو یې د حلیمې تسلې وکړه، وروسته د سي تي سکن ماشین په تخته پریوته او ماشین ور دننه کړه، ازموینه تر سره شوه.
رڼا دې ازموینې له کس نه پوښتنه وکړه، ورته ویې ویل:
کله به د ازموینې پایله ګورو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیکنشن: دوه ورځې اخلي خو که فسبوک لرې نو ادرس يې راکړئ، چې نتیجه يې راغله؛ زه به يې د مسنجر له لارې درولېږم.

رڼا : فسبوک مې شته خو زه ورته وخت نه لرم د حلیمې خور سره مې وي دا........... يې ادرس دی.

کس د فسبوک ادرس ترې واخیست او دوی په خپله مخه لاړل معالج داکتر ته ورغلل هغه يې معاینات ولیدل، چې تر سره شوي ؤ، څه درمل يې ورته ولیکل او ورته ويې ويل: چې تر څو د سي ټي سکن نتیجه راځي دا درمل خوره انشآ الله بیا به د هغې مطابق نور درمل درته لیکم.

دوی نسخه ، درملتون ته ویوړه او درمل يې له درملتونه واخیستل. د ازموینو او د درملو د لګښت ورکولو خونې ته لاړل، هغه يې د مسلسل نمبر شمېره، چې په کمپیوتر کې ووهله خپل د پیسو صندق ته يې لاس کړ دوی ته يې پنځه زره افغانۍ ونیولې.

رڼا حیرانه شوه، ورته ويې ويل: داڅه دي ؟

د بنک کارکونکي وويل:

ستاسې پیسې مخکې له مخکې داخلې شوې دي، له لګښت نه مو دا پنځه زره زیاتې شوې؛ ځکه مې درکړې.

رڼا : چا پیسې درکړې؟

له شاه شاپور غږ وکړ: څه پلټنې مو پیل کړې دي راځئ! ځو نه کورته.

د بنـــــــــک مـــــــــامور وویـــــــــل:

همدې ځوان ستاسې پیسې داخلې کړې دي.

رڼا په شاپور کې سترګې ونیوې، ورته ويې ويل:

شاپوره! ته ولې داسې کوې؟

شاپور: حلیمه زما خور ده، ایا یو ورور د خپلې خور لپاره دومره وړوکی کار نه شي کولی؟

رڼا : خو

شاپور : خو مو نشته ځئ چې ځو!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور، رڼا او د هغې خور خپل کور ته ورسولې د هغوی د ښکته کېدو پر مهال شاپور وویل:

که سبا ته د حلیمې روغتیا ښه نه وه نو مجبور نه یاست، چې دفتر ته راشئ.

رڼا: وخندل بیا یې ځواب ورکړ:

زه د افغان رسنیز دفتر مشره یم، اړتیا نشته چې څوک راته د دفتر د تلو او نه تلو ووایي او نه دا صلاحیت چاته ورکوم.

شاپور یې هم په خبره مسکی شو، ویې ویل:

سمه ده رئیسې صیب! زه ښښه غواړم.

کورته په ننه وتو سره حلیمې رڼا ته وویل:

ته کله، کله له خپله بریده وځې .

رڼا په حیرانۍ سره د خپلې خور مخ ته وکتل، ورته یې کړه:

ولې؟

حلیمه: شاپور درته کومه بده خبر ونه کړه؛ خو تا هغه ته په سپکاوي ځواب ورکړ.

رڼا: نو په دې خبره مې غبرګ ورکړې وای؟

حلیمه: نه خورې! د ښې خبرې ځواب په بدې خبرې او یا هم داسې خبرې، چې چاته سپکاوی وي سمه خبره نده.

رڼا: ته ډېره د شاپور پلوي کوې ،ایا زه ددې کار لامل پوښتلی شم؟

حلیمه: خورې! چې څوک دې درناوی کوي، نو د انسان فرض ګرځي، چې متقابل کس درناوی وکړي؛ ته وګوره په نن ستونزه کې لکه له مونږ سره د ورور په شان تر هغه موجود ؤ، چې تر کوره راورسېدو، ټول لګښتونه هغه وکړل؛ مونږ ته یو خپلوان هم په کار رانغی همدا شاپور دی، چې د سیوري په ډول له مونږ سره په هره ستونزه کې ولاړ دی.

مونږ خو د کوم زیارت منجوران او یا هم د پیر اولاده نه یو، چې خلک دې راته په درنښت قایل وي؛ خو دا دشاپور انسانیت دی.

رڼا: بس کړه نور مې عصاب مه خرابوه، هیڅوک هم د خدای ج لپاره نه دي لګیا، پشه مونږک د ثواب لپاره نه نیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دې د شاپور له پټې څېرې ډېره ژر خبره کړم، ته په څه نه پوهېږې څکه بک، بک کوې.
حليمه يې هم په خبره وشرمېده له ځان سره يې وويل:
کېدای شي ما شاپور په پوره مانا نه وي پېژندلی؛ څکـه چـې د انسـان پېژنـدګلوي ستونزمنه وي؛ کېدای شي خور مې په حقه وي.
دواړه کور ته ننول، د ماښام خوړو په تياري باندې لګيـا شـوې خـواړه تيـار شـول دواړو ډوډي وخوره او بيا د لمانځه نه وروسته ويده شول
سبا سهار په رڼا پسې د دفتر موټر راغی هغه يې دفتر ته ورسوله.
په دفتر کې له ناستې سره سم يې شاپور ته زنګ وکړ، ورته ويې ويل:
زه دفتر کې درته منتظره يم!.
شاپور: اغلې رڼا! خير خو دی؟ حليمه ښه ده؟
رڼا: هو ټول ښه دي غواړم په ځينو شخصي خبرو درسره وغږېږم.
شاپور: لکه غوټۍ، چې وغوړېږي تر او تازه شو ،له ځان سره يې وويل:
څه شاپوره! ګاډی د پټلۍ ته ولويده، د شهزادګۍ زړه ته دې لاره پيدا کړه، هيلـې دې په پوره کېدو دي، بيا يې غبرګ لاسونه پورته کړل دعا يې وکړه ويې ويل:
پاکه ربه! زه په دې نړۍ کې هيڅ هم نه غواړم، بس يوازې رڼا غواړم هغـه، چـې د هرې تيارې لپاره بله ډيوه ده. هغه چـې د يـوه پـاک زړه خاونـده ده، هغـه چـې انسانيت بايد له هغې زده شي، هغه چې د نفس په نوم څه نه پېژني، يوازې د ولـس سره مينه يې عشق دی، ټول ژوند يې په همدې راڅرخي او هيڅ ناروا فکـر تـه پـه کېړۍ کې ځای نه ورکوي. خدايه دا لويه هستي زما کړې زما ژوند د پسرلي غوندې پرې ښکلی کړې، زما ملا پرې را محکمه کړې، زما هيلې پرې بشپړې کړې.
نور يې لپه لاسونه پر مخ وسرويل او د رڼا دفتر په لور روان شو.
له لنډ مزل وروسته د رڼا مخې ته کېناست. رڼا عادت لاره، چې تل بـه يـې سـترګې ښکته اچولې وې او له اړتيا پرته به يې چاته مخامخ نه کتل
خو د شاپور له ننوتو سره يې د هغه تر کېناستو پورې له شاپوره سترګې ونـه ښـکلې، شاپور فکر کاؤه، چې رڼا يې ليک اغېزمنه کړې او هغه ته د نور نزدېکت هيله لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپتیا وه، دفتر خاموشه و؛ خو هغه مهال رڼا چوپتیا ماته کړه، چې بې له مقدمې یې په برنډو سترګو او قهرجنه څېره شاپور ته وویل:

تاسې زموږ لپاره څومره لګښتونه کړي؟

شاپور: اغلې رڼا! خیر خو دی؟ زه پوه نه شوم.

رڼا: زه غواړم پورونه دې درکړم.

شاپور: ما خو یې غوښتنه نده کړې نو بیا یې څه اړتیا ده؟

رڼا: اړتیا شته زه یې اړتیا احساسوم

شاپور: رڼا هیله کوم، دا خبره همدلته پرېږده، ستاسې مور زما مور ده او ستاسې خور زما خور ده. ایا هغوی په ما دومره حق نه لري، چې دومره کوچني کارونه ورته وکړم؟

رڼا: زه چې ژوندی یم، تاته اړتیا نه شته، چې زما د مور او کورنۍ لپاره پیسې ورکړې.

شاپور: زه نه پوهېږم، چې ته ولې داسې وایې؟ ایا کومه ستونزه پیدا شوې؟

رڼا: ته څه فکر کوې، چې ته به په پیسو د خلکو عزت واخلې، ته له موږ سره همدردي ددې لپاره کوې، چې موږ وپیرې؟

ملیحه خو ګرمه نه وه، چې په ما یې د خود فروشي تور ولګاوه، هغې ته ستا ناولې غوښتنې مالومې وې، تا به نورو انجونو ته، څومره د پیسو په لګولو دوکه ورکړې وي.

شاپور : اغلې رڼا! دا ته څه وایې؟ ته په کوم سوتفاهم کې لوېدلې یې، زه دې په دې خبرو ډېر خفه کړم؛ هغه څه چې ته یې وایې خدای ج شاهد دی، چې ما یې په اړه خیال هم نه دی کړی، هیله کوم له دې خبرو تېره شه.

رڼا: حقیقت خو تریخ وي طبعي ده، چې انسان خفه کوي.

شاپور: لږ دې هم فکر ونه کړ، چې دا خبرې دې ماته له څومره سپکاوی ډکې دي؟

رڼا: هو زه پوهېږم، دا سپکاوی دې زه هم غواړم، چې تا سپک کړم، تا ته درس درکړم، چې داسې کړنې بیا په ژوند کې هم له چاسره تکرار نه کړې.

شاپور یې په خبره جدي شو، رڼا ته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښنه غواړم اغلې رڼا! ما څه داسې تر سره کړي، چې په بدل کې يې پرته له دې، چې فکر وکړې داسې خبرې کوې؟

رڼا له دسکوله د هغه ليک راوکيښ او په دواړو لاسو يې د هغه مخې ته ونيو، ورته ويې ويل:

زه ستا له دې ليک نه څه مطلب واخلم؟ پرته له دې، چې تاسې زما لپاره پکې د يوې بې ثباته مېرمنې او د هوس پالونکې مېرمنې نظر ولرئ بل کوم مطلب ترې اخيستل کېداى شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته زما له ښې روېې ته ناسم برداشت کوې، په ريښتيا زه دومره خوږ شوى يم، چې خلک مې ښوى تېروي.

رڼا: هو ته ظاهره خوږ شوى يې، خو باطن دې له پليتيو ډک دى.

شاپور: هيله کوم، نور يې بس کړئ!. زه نور ددې خبرو د زغم وس نه لرم، زما حوصله نوره مه ازمايه.

رڼا: ته به څه وکړې هه!. ما به له دندې لرې کړې؟ زه په خپله ځم او همدا نن دنده پرېږدم.

زه تاسې غوندې خلکو سره يوه شېبه هم کار نه کوم.

شاپور: اغلې رڼا! هيله کوم نورې خبرې نه اوږدوو؛ ځکه زما د هر دليل ويلو سره ته موضوع نوره هم پېچلې کوې او تر منځ مو فاصله زياتوې.

رڼا: زموږ تر منځ کله نزدېکت ؤ، چې فاصله پيدا شي؟

شاپور: اغلې رڼا! ته په حقه يې زه تاسې ته قناعت نه شم درکولى، ماته له دې هم نورې سوې سپورې خبرې وکړه، ومې رټه، بدګماني راباندې وکړه، سل تورونه راباندې ولګوه. زه نه خفه کېږم؛ خو يو سوال درته کوم زموږ مسله د دفتر مسلې پورې مه تړه، دغه دفتر له مانه هم تاسې ته ډېره اړتيا لري، که ته لاړه شې، هر څه به ونړېږي، ستاسې هدف به هم له خاورو سره خاورې شي، دغه رسنيز مرکز اوس ستاسې له برکته په ډېر لوړ مقام کې ځاى لري، که ته وغواړې زه درنه لرې ځم؛ نور دلته سر هم نه راښکاره کوم خو ته دا ځاى مه پرېږده.

رڼا په قهرجنه لهجه وويل: دلته نور مه راځه، همدا مې شرط دى، چې زه دلته کار ته دوام ورکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: سمه ده! نور نه راځم ته خپل کار ته دوام ورکړه.
شاپور له دې وېرې، چې رڼا کومه بله خبره د تلو لپاره پلمه نه کړي، لکه برېښنۍ له دفتره ووت.
د رسمياتو له ختمېدو سره رڼا هم خپل کورته ورسېده، حليمې ورتــه ســتړې مشــې ورکړه بيا يې يوه ګرمه پياله چاى ورته مخې ته کېښود. په خوا کې يې کېناسته ورتــه ويې ويل:
خورې! زه د هغې خبرې له اوريدو را په دې خوا ډېره انديښمنه يم.
رڼا: دکومې خبرې په اورېدو؟
حليمه: هغه چې تا وويل: چې د شاپور پټه څېره درته په ډاګه کوم.
رڼا ددې خبرې په اورېدو له خپل جيبه د شاپور هغه ليک راوويست، چې حليمــې يې ورته د ليکلو مشوره ورکړې وه.
حليمې ته يې ونيو، ورته ويې ويل: دا دى د شاپور اصليت!.
مخکې له دې، چې دغه ليک حليمې ته ورکړي، خبرو ته يې دوام ورکـړ هغــې تــه يې وويل:
نن مې داسې درس ورکړ، چې پېړۍ، پېړۍ به يې نسل ياد ساتي، بيا به زما مخ ته د راتلو جرئت ونه کړي؛ وروسته يې په لاس کې نيول شوى ليک هغې ته ونيو.
هغې ليک ترې واخيست ټول يې ولوست بيا يې لنډه مسکا وکړه، د رڼا مخ تــه يــې ځير، ځير وکتل ورته ويې ويل:
خورې! په دې ليک کې خو داسې څه نشته، چې کومه بد نېتي پکې وي، يــا هــم کومه شومه اراده تمثيل کړي.
دا چې تا ددې ليک په اړه شاپور ته سپکې سپورې ويلــې، دا دې تېــرى کــړئ، د هغه په حق کې مو تجاوز کړى دى، هغه مو بې ځايه ښکنځلى دى.
رڼا: نو ولې ميلمستيا مې ورته کړې وى؟
حليمه: نه، خو د دې وړ هم نه ؤ، چې هغه تــه دې بــدې ردې ويلــې واى، حــال داچې هغه بې ګنا دى.
رڼا: څه ډول هغه بې ګنا دى؟ هغه په ليک کې ليکلي، چې په ماګرانه يې، زه غواړم يو ځاى درسره واوسم، تاسې ته ناز درکړم او... دا څه مانا لري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حليمه: خورې! هغه له تا سره مينه لري، که مينه کول ګنا وي، نو ته يې ووايه. هغه د زړه له تله غواړي تا خپله کړي، تاسره د خاوند او مېرمنې په سپيڅلې اړيکه ځان در ګډ کړي؛ نو اوس ته ووايه شاپور ورور مې کومه ګنا کړې؟
ايا واده کول او د واده لپاره يو څوک خوښول ګنا ده؟ ايا د دې پاکې اړيکې د خپلولو لپاره هڅه ګنا ده؟
رڼا: ته څه پوهېږې، چې هغه داسې نېت لري؟
حليمه: زه پوهېږم، هغه زه په جريان کې اچولې يم، زه غواړم د هغه د زړه خبره درته وکړم. هغه ماته ويلي: سره له دې، چې رڼا له بريد وتلې ښکلې ده، خو زه د هغې په خېره نه يم مين، د هغې په پاک زړه مين يم، د هغې په پاک احساس مين يم او د هغې په هغه خواخوږي مين يم، چې د خپل ولس سره يې لري.
رڼا : ته ډاډه يې، چې هغه داسې نېت لري؟
حليمه : هو زه ډاډه يم، زه له ځانه هم په شاپور ډېر باور لرم، هغه د نړۍ تر ټولو ښه انسان دی.
رڼا: ته څرنګه داسې خبرې بې له ثبوته کولی شې؟ ته څنګه په يو پردي انسان دومره باور کولی شې؟
حليمه: زه ثبوت لرم، هغه ثبوت زما د سترګو ليدلی حال دی.
رڼا وويل: څه؟
حليمه : په هغه ورځ، چې ته بې هوشه په روغتون کې پرته وې مورې د مور، خور او ورور له خښېدو وروسته ستا خواته درغلو ستا اطاق ته په ننوتو، مې په خپلو غړېدلو سترګو وليدل، چې هغه ستا لاس په خپل لاس کې نيولی، سر يې پرې ايښی ؤ کله هم، چې هغه زما د قدمو ترپا واوريده او سترګې يې راپورته کړې سترګې يې له ډېرې ژړا تکې سرې وې، سخت وشرمېده او هڅه يې کوله له ما د خپلې بېوسي اوښکې پټې کړي.
داسې څنګه کېدای شي، چې څوک د چا سره مينه ونه لري او د هغه لپاره دې وژاړي، د هغه لپاره دې هرې قرباني ته چمتو وي.
رڼا : دا دليل نه شي کېدای.
حليمه: ولې نشي کېدای؟ نور څه وکړي په دار ځان راوځړوي، ځان وژنه وکړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا: زه يوه پوښتنه کولی شم؟
حليمه: هو! ولې نه.
رڼا: ته ولې د شاپور مدافع وکيله جوړه شوې يې؟
حليمه: زه هغه څه وينم، چې ته يې نه وينې، ته د شاپور په څېر انسان بل نشې پيدا کولی.
رڼا: ولې د انسانانو قحطي ده؟
حليمه: هو قحطي يې ده، د هغو خلکو قحطي ده، چې د زړه له تله له چا سره مينه لري، د زړه له تله يو څوک مني او د زړه له تله ورته درناوی لري.
رڼا: ته څرنګه په پوره ډاډ سره داسې خبرې کولی شې؟
حليمه: هغه زما سره دا خبره شريکه کړې ده، ما په هغه ورځ، چې ته په روغتون کې بې هوشه پرته وې او شاپور درته لکه عسکر ولاړ ؤو، ما له هغه سره ژمنه کړې، چې زما سر دې هم په کار وي،درنه دريغ به يې نه کړم؛ ځکه هغه زمـوږ مـور، خـور او کوچنی ورور داسې خښ کړل لکه د شهزاده د کـورنۍ غـړي، ټـول لګښـتونه هغـه وکړل.
له مانه يې ته غوښتې يې، د زړه له تله درسره مينه کوي او زه په دې ډاډه يـم، کـه ډاډه نه وای هيڅکله به مې هم د هغه پلوي نه وه کړې، وروسته يې نوکانو ته وکتل ورو يې وويل:
هغه ليک، چې ته يې په اړه په قهر شوې يې او شاپور دې پرې خفه کـړی پـه هغـه کې د شاپور هيڅ ګنا نه وه، ما ورته مشوره ورکړې وه، چې داسې وکړه کنه هغـه نـه غوښتل.
رڼا د حليمې غوږ ونيو، تاؤ يې کړ بيا يې هغې ته وويل:
ښه! نو دا ستا او د شاپور ګډه هڅه ده؟
حليمه: هو! هغه زما ورور دی، يوه خور د ورور لپاره دومره نشي کولی، چې د هغه د مينې په لاس ته راوړلو کې له هغه سره مرسته وکړي؟
رڼا : ښه! ته دا بابولالې پرېږده، زه په رښتيا هم د شاپور په وړاندې په سهارنيو خبرو خفه شوم، ماته هم مالومه شوه، چې ما د هغه په اړه کوم غلط فکر کاؤه، زه تېروتلې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وویل:
خیر تېر په هېر، نوره دا خبره دلته ترړو،
خو حلیمه یې په خبره کې وروغورځیده رڼا ته یې وویل:
چې تېروتې یې نو باید جبران یې کړې.
رڼا : څه ډول یې جبران کړم؟
حلیمه :له هغه سبا ښښنه وغواړه.
رڼا: له پردیو خلکو ښښنه زما په کلتور کې نشته، څه د پلار او نیکه پټې مو ور سره شریک ده، خپل کار به کوي.
شپه ناوخته وه د خوب په ورتلو ددوی بحث هم پرې شو ، نور دوی څملاستل گروفونه یې مړه کړل.
سبا سهار رڼا دفتر ته لاړه او حلیمه د کور له کارو خلاصه شوه. لمر غوړي ته کېناسته د ځان د بوختولو لپاره یې فسبوک پاڼه راخلاصه کړه، له خلاصېدو سره سم یې د مسنجر زنگ د یو څه د راتلو خبره کړه. حلیمه هم نېغه مسنجر ته لاړه، له یوې نامالومې آی ډي نه ورته یو تصویر لېږل شوی ؤ. حلیمې چې په تصویر سترگې ولگیدې، ټکان یې وخوړ ،یوه او بل لورته یې وکتل تر څو پوه شي، چې کوم خیال نه وي؛ خو احساس یې کړه، چې نه خیال دی او نه خوب. د ځان ډاډه کولو لپاره یې خپلې سترگې وموښلې تر څو یې دید سم شي؛ خو هغه څه چې مخکې یې لیدلي ؤ کوم تغیر ونه کړ، هماغه تصویر ؤ، چې څو لحظې مخکې یې لیدلی ؤ په کوم کې چې د حلیمې بدن نیمه لوڅ ښکاریده. راساً پوه شوه، چې کله یې د سي ټي سکن معاینه کوله هلته یې تصویر اخیستل شوی، هغه کومه کاذبه رڼا نه وه، چې په هغه وخت کې دې لیدلې وه. هغه دکمرې رڼا وه، چې د انځور اخیستنې پر وخت حلیمې لیدلې وه، حلیمه په همدې سوچونو کې ډوبه وه؛ خولو یې پر وجود لارې وکړې،په خوله کې یې ژبه وچه شوه او یو شاک ته ورته حالت پرې راغی، په دې وخت کې په مسنجر باندې ورته ټلیفون وشو.
د سلام له ویلو پرته ورته وویل شول:
تصویر دې ولید؟
حلیمه: ته څوک یې او څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کټ، کټ وخندل، ورته ویې ویل:
مه وارخطا کېږه، دومره د وارخطایي خبره نده.
حلیمه: ته مور او خور نه لرې، چې له انجونو سره داسې کوې.
ځواب ورکړل شو:
ما څه کړي؟ ماخو کوم بد کار ندی کړی یوازې مې د یـوې ښـکلې نجلـۍ تصـویر اخیستی.
په دې کې نو څه ستونزه ده؟
حلیمه:
که دا ډول تصویر ستاسې له خوره څوک واخلي، نو تاسې ته به ښه مالومه شي؟
ورته وویل شول: که غواړې دغه تصویر دې په فیسبوک او رسنیو کې نشر نشي نو، له ماسره ووینه.
حلیمه: د خدای ج لپاره داسې ونه کړې. زما انځور سره دومره بې انصافي ونه کړې، که ته دا کار وکړې، نو زما په مرگ به تمامه شي او زما خور رڼا چې په ټـول هېـواد کې نوم لري، دهغې نوم به له خاورو سره خاورې شي.
سړي ځواب ورکړ:
هو رڼا خو د هېواد ټول خلك پېژني، ښه شهرت لري؛ خو د نورو د شهرت خیال نه کوي.
حلیمه: څه مطلب؟
ورته وویل شول: مطلب دا چې هغې تل هڅه کړې، چې د خلکو د عزت په ځپلـو سره خپـــــل شـــــــهرت تـــــــه لاره هـــــــواره کـــــــړي.
حلیمه: زما خور هیڅکله داسې نه کوي، چې د چا شته عزت خراب کړي.
سړي وویل:
نه ،داسې نده چې ته فکر کوې، هغه خپله لوړتیا د نور په راپرځولو کې ویني، نـور له پښولاندې کوي او د هغوی په سر خیژي ځان پرې لوړو پوړو ته رسوي.
حلیمه: زه هیڅ نه پوهېږم، چې ته څه وایې خو د خدای ج لپاره له مـا سره داسـې ونه کړې زما عزت وساته .
هغه ځواب ورکړ: که داسې غواړې نو ماسره ووینه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: چېرې درسره ووینم؟

ځواب ورکړل شو: شاه دوشمشره ولي زیارت کې سره ګورو، هغه هم سبا دولس بجې؛ خو ګوره! خور به دې نه خبروې، که هغه دې خبره کړه، په ډېر زیان به درته تمامه شي، خپل تصویرونه به په ټولنیزو رسنیو کې پرته له ځنډه وګورې.

اړیکه پرې شوه.

حلیمه لکه تش کالبوت ټلیفون پر لاس حیرانه ولاړه وه نه پوهیده، چې څه وکړي. له اوږده ځنډه وروسته یې فکر ته راغله، چې له پېښې شاپور خبر کړي؛ د هغه د ټلیفون شمیره یې د ټلیفون په سکرین راواړوله، خو مخکې له دې چې ټلیفون ورته وکړي د هغه کس خبره وریاد شوه، چې که نورڅوک خبرکړې نو تصویرونه به یې خپاره کړي ،ځکه بیرته د هغه له خبراوي پښیمانه شوه.

د نورو خپلوانو په اړه یې فکر وځغلاؤ؛ خو هیڅوک ورته د ستونزې د ویلو ښکاره نه شول لکه اوبو اخیستل شوی ځک هر لور ته یې خوځښت جریان درلوده خو ثبات یې نه وو.

هغه کس ته یې په مسنجر زنګ وواهه ورته ویې ویل:

زه نن درسره ګورم، تر سهاره به مې ترک زړه وچوي، زه غواړم پوه شم، چې تاسې ولې زما تصویرونه اخیستي او په بدل کې یې څه غواړې؟

هغه ځواب ورکړ:

ته چې دومره ناقراره یې نو زه څه ستونزه نه لرم، زه به هلته درته منتظر یم.

حلیمه: ته ټلیفون بند نه کړې، چې زه دې پیدا کړای شم.

سړي وویل:

زه ټلیفون نه بندوم؛ ځکه همدا مې ماموریت دی او همدا مې موخې ته د رسېدو وسیله ده، زه هلته درته په تمه یم او پام چې زه د څارم که کومه تېروتنه دې وکړه؛ پولیسو او یا هم کوم بل چاته دې د راتګ وویل، نو ډیره درنه به درته تمامه شي زما نورملګري دې څاري که دا غلطي وکړې نو زه به بندې شم خو ستا عزت به هم لوټ شي، ټول خلک به دې بربنډ تصویرونه وګوري، هیله لرم دا تېروتنه ونه کړې.

حلیمه: زه هیڅ کله داسې نه کوم او نه چاته وایم، ماته مې له عزته نور څه مهم نه دي؛ زه غواړم خپل عزت وساتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه له کوره بهر شوه، له وېرې لکه پاڼه رپېده، ټیکسي کې سپره شوه، وچه خوله نهاره نهوره یې د عزت لوټونکي خواته حرکت وکړ.

《《《《《《《《《《《《

رڼا هم په دفتر کې د خپلې ایمانداري مسؤلیت اداکاؤه. په هېواد کـې د سـمون او فساد اوړدمهالې ستونزې د ورکاوي په فکر کې ډوبـه وه، چـې د دفـتر دروازه یـې وټکېده. هغې دې راځه ورته وویل.

ګوري یو نا پېژانده ځوان یې دفتر ته دننه شو، رڼا هم هڅه کوله ویې پېـژني، خـو مغزي پلټنې یې پرې کار ونه کړ.

رڼا ښه راغلاست ورته ووایه.

هغه هم د مننې په څنګ کې د ناستي اجازه وغوښته. رڼا ورته د څوکی لـور تـه پـه ګوتو اشاره وکړه، ورته ویې ویل:

مهرباني وکړئ کښېنئ!.

ځوان کېناست له څېرې او عداتو خورا کمینه مالومېده

رڼا ورته د چای راغوښتو سره سم وویل:

کېدای شي د راتګ په موخه مو پوه شم؟

هغه ورته کړه: بلې اغلې!

زه په فراه کې د الجزیره تلویزون خبریال یم غواړم پـه یـوه مهمـه موضـوع درسره خبرې وکړم.

رڼا : مهرباني وکړئ! زه یې اورم.

هغه وویل:

ډېره هیله مې وه، چې درسره وګورم، شکر چې نن مې دا هیله پوره شوه.

رڼـا پـه لنـډ مسـکا د هغـه خـبره پـرې کـړه، ورتـه ویـې ویـل:

داسې څه ځانګړتیاوې لرم، چې زما لیدو ته یې دومره لیواله کړی وې؟

هغه وویل: ته د هېواد یوه اتله یې، د رښتوني خبریالي یوه بیلګه یې، وطن پالنـه، ولس پالنه، زړه سوی خدمت، سرښندنه او قرباني باید لـه تـا زده کـړای شي. ستا احساس، له نورو خورا توپیر کوي هغه قرباني، چې ته یې د هېـواد لپـاره ورکـوې هیڅ څوک یې د ادایني جرئت نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : مننه ځوانه!.

دا خو ستا لویی ده، چې ماته دومره لوی الفاظ کاروې،البته چې زه یې وړ هم نه یم. ما چې څه کړي او یا یې کوم، مسؤلیت مې دی، دنده مې ده. خدای ج ته د خپلو مسولیتونو د ادا د ځواب د پیدا کېدو په لټه کې یم؛ خو بیا هم ډاډه نه یم، چې خدای ج ته به زموږ کړنې د منلو وي که نه او خدای ج به مو په دې کارو وبښي او کنه.

ځوان وویل:

اغلې رڼا! ستاسې کړنې زموږ لپاره یو درس دي، یو پند دي زه ډاډه یم، چې په خلکو هم مالومې دي احسان دې مني او ډاډه یم، چې ستاسې ریښتونې هڅې به خدای ج هم قبولې کړي؛ ځکه خدای ج کړنو ته نه ستاسې د زړه اخلاص ته ګوري او د اخلاص کمی په تا کې نشته.

رڼا : سلامت اوسې ښاغلیه! مننه درنه کوم، ستاسې خبرې ماته ډاډ راکوي.

خبریال وویل:

اغلې! زه د یوې ډېرې مهمې خبرې لپاره راغلی یم.

رڼا: مهرباني وکړه!.

ـــ: زه بیا هم تکراروم، چې ستاسې په رښتینولي باندې ډېر باور لرم، خو ستاسې یو خبریال، چې ستاسې د تلویزون د فراه ولایت مسؤل دی، له ما سره یو ځای کار کوي.

رڼا وویل:

ښه! ساحل غمخور ښیې؟

خبریال: هو!

رڼا: نو؟

خبریال: هغه چې کومې کړنې تر سره کوي، تاسې ترې خبر یاست؟

رڼا: هو! هغه زموږ خبریال دی.

خبریال: داخو سمه ده، خو له خبریالي یې ستر تجارت جوړکړی.

رڼا: هغه څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبریال: زه نور تفصیل نه شم ورکولی دا مالومات په خپله وکړئ؛ ځکـه کـه یـې زه ووایم فکر به وکړې کومه شخصي ستونزه ورسره لرم.

رڼا: نو ستاسې د دې شکایت په ویلو کې موږ ته څه ګټه ده؟

خبریال: که تاسې د هغه په رازونو پوه شئ؛ نو ستاسې رسنیز دفتر ثبات ته یې ډېره ګټه رسېږي. اغلې رڼا! زه ډاډه یم هغه چې کومې کړنې تـرسره کـوي، ستاسـې لـه پالیسي سره ورته نه دي، ستاسې پاک نوم او باور ته زیان رسوي، ستاسـې د رسـنیز مرکز لوړ نوم او باور لپاره لکه د ونې چینجی دی، هر څه مو بربـادوي، زه پـه دې کار کې هیڅ کوم شخصي غرض نه لرم خو؛ ستاسې په نوم او باور مې زړه بدېږي. د یوه مسؤل خبریال په صفت درته راغلی یم، دا چې تاسې زما په خـبره کـوم اقـدام کوی یانه ماته توپیر نه کوي؛ ځکه ما خپل مسؤلیت ادا کړ نـور ستاسـې خپـل کـار دی.

رڼا: ته چې څه وایې خدای ج دې وکړي درواغ نه وي او که دروغ ثابت شي نو بیا به زما نه بده مېرمن بل څوک نه وي. زه به تل د هغه چا په وړاندې ودرېږم، چې زما د خبریال سپکاوی کوي.

زه همدا نن فراه ته ځم او د خپل خبریال په اړه څېړنې پیلوم.

خبریال وویل:

مخکې له دې، چې تاسې څېړنې پیل کړئ، زه څه مالومات درته واضح کوم: هغـه چې ستاسې سره کار پیل کاوه، یو زوړ سایکل یې درلوده اوس موټرې لري، پاخـه کورونه لري، ته یوازې ددې پلټنه وکړه، چې هغه دا شتمني له کومه کړه؛ نور هیڅ څه ته هم اړتیا نه شته. که زه په ناحقه وم کارت یې له جیبه راوکیښ د رڼا په مېز یې کېښود بیا یې وویل:

دلته مې د ټلیفون شمیره شته، ما راوغواړه په دار مې کړه.

رڼا : سمه ده، زه ستا په خبرو پلټنه پیلوم؛ خو که ادعا مـو ناسـمه وختـه همداسـې کوم.

رڼا خپل موټروان ته زنګ وواهه د فراه د تګ لپاره یې ورته د چمتـووالي هـدایت وکړ.

هغه هم خبره ومنله، رڼا د فراه په لور روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

((((())))))))))))

حليمه هم د خپلې ستونزې د پوهاوي دپاره شاه دوشمشيره زيارت ته ورسېده؛ لالهانده يې يوه او بل لور ته کتل، چې ناولى تصوير اخيستونکى پيدا کړي او د هغه په موخه ځان پوه کړي.

ټليفون يې وشرنگېده، ويې کتل چې د مسنجر په وسيله د تصوير اخيستونکي زنگ وهلى؛ حليمې ټليفون اوکې کړ.

هغه کس چې بختيار نوميده وويل: زه دې وينم، هيله لرم څوک دې په جريان کې نه وي اچولي، که تا دا کار کړى وي؛ نو زه پوهېږم، چې وبه نيول شم، بندي به شم خو زما نور ملگري تيار فسبوک ته ناست دي ما خاري که ونيول شم ما ورته ويلي، چې پرته له ځنډه ستاسې تصويرونه نشر کړي؛ نوکه څوک دې په جريان کې اچولي وي ماته ووايه، چې درسره ونه وينم او د تصويرو له خپريدو د مخه ونيول شي؟

حليمه: نه، ما څوک نه دي خبر کړي، زه له خپل عزت سره لوبې نه کوم؛ خو ته چيرې يې؟ له ما سره ژر ووينه، زه بيرته په بېړه تگونې يم ته ډاډه اوسه چاته مې د خپل راتگ ندى ويلي او نه څوک راباندې خبر دي.

بختيار ځان ډاډه کړ؛ لنډ مهال وروسته د حليمې مخې ته په خوښي ډوله څېره ودريد ورته ويې ويل: دلته نږدې هوټل شته هلته ځو.

حليمه : زه په هوټل کې څه کوم؟ ته ما هوټل ته دې څه شي لپاره بيا يې؟ هر څه، چې راته وايې همدلته يې ووايه!.

بختيار : زما او ستا کيسه خو دومره لنډه نه ده، چې په څو لحضو کې ختمه شي.

حليمه: زه نه پوهېږم، چې ته څه موخه لرې. ماته مو خپله موخه ووايئ، چې زه خپله پرېکړه درته ووايم.

بختيار کټ کټ وخندل ځواب يې ورکړ:

له دې وروسته ته اړه يې، چې د ريموټ په ډول زما د اغېزې لاندې خپلې چارې تر سره کړې.

حليمه : مطلب؟

بختيار: نور به ما سره ساعت تېروې، زه چې څه وايم هغه به منې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حلیمه: څه مې، چې وس کې وي منم یې هغه څه چې زما له وسه تېره وي نو نه یې شم منلی.
بختیار : ته اوس هم د خپل وس خبره کوې لږ هم د خپل عزت خیال نه ساتې؟ تـه نه احساسوې، چې ستاسې تصویرونه نشر شي څومره رنګه به دې بده شي؟ څومره به د خلکو له پامه وغورځې؟
حلیمه: هو پوهیږم ځکه خو د همدې لپاره دلته راغلې یم، چې عزت مـې وسـاتل شي.
بختیار: نو په ارامه سره هر څه، چې درته وایم هغه ومنه.
حلیمه: نو زه څه ومنم؟
بختیار: ما سره به ملګرتیا کوې، زما غوښتنې به پرته له پلمې منې.
حلیمه: لکه کومې غوښتنې؟
بختیار: هرڅه ان تر دې یو ځای لماستی.
حلیمه: دا ته څه وایې؟ ته خپله خور او مور نه لرې؟ ته غیرت نه لرې او ته د انسانیت په نوم څه پېژنې؟
ستا خپلو خبرو ته پام دی، چې ته څه وایې؟
بختیار: هو ما مې خپلو خبرو ته پام دی، همدا زما دنده ده.
حلیمه: ته ولې له ماسر داسې کوې؟ ما څه ګناه کړې؟ ایـا کـه دې تـا لـه خـور سره څوك داسې وکړي ته به څنګه احساس وکړې
بختیار: زه غواړم ستا خور رڼا ته درد ورکړم، هغه وځوروم له ژونده یـې زړه ورتـور کړم غرور یې مات کړم.
حلیمه: رڼا څه ګناه لري، څه بد یې درته رسولي؟
بختیار : ډېره بده مېرمن ده، د خپلو ګټو لپاره د نورو د عزت سره لوبې کوي، زموږ د قومندان نوم یې له خاورو سره خاورې کړ، د رسنیو مخکې یې ابرو ورتوې کړه.
حلیمـــــــــــــــه: کـــــــــــــــوم قومنـــــــــــــــدان؟
هغه ځواب ورکړ:
دا به وروسته څرګنده شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيار يوه او بل خواته وکتل ويې ويل: له لرې پوليس زمونږ په خوا راروان دي، زما وېره ترې راغله، شک راباندې ونه کړي، که رانږدې شي نو زه بيا حرکت کوم خو ته همداسې هوښياره نجلۍ له ځانه جوړه کړه زما او ستا په راز بايد څوک خبر نشي.

هغه لا ولاړ و، چې د شاپور موټر له دوی سره له نږدې سرکه تېر شو. شاپور دواړه وليدل، چې سره ولاړ دي خو مناسبه يې ونه بلله، چې ورته ودرېږي؛ ځکه چې فکر يې وکړ حليمه شايد د ژوند د راتلونکي ملګري په لټه کې وي.

په لاره کې د شاپور سره نور سوچونه هم پيدا شول، له ځان سره يې ويل:

حليمه بې مور او پلاره يتيمه انجلۍ ده رښا هم ټوله ورځ په دفتر کې وي هسې نه، چې ناسمه لاره يې غوره کړې وي.

له ځان سره يې پرېکړه وکړه، چې زه بايد حليمه وڅارم، هغه زما مسؤليت دی، هغه زما خور ده، هغه له ما پرته بل غمخور نه لري. زه بايد د خپلې خور په وړاندې مسؤليت ادا کړم.

کورته له رسېدو وروسته يې د کار جامې بدلې کړې، ځمکې ځای ور نه کړ پريکړه يې وکړه، چې حليمې ته ورشي او په دې راز ځان پوه کړي بهر راووت د هغې د کور په لور يې د موټر ګېر ور بدل کړ.

لنډ مهال وروسته يې کورته ورسېد دروازه يې ټک، ټک کړه حليمه هم د دروازې شاته لمر غوړې ته ناسته وه، دې دروازې له ټک،ټک سره بهر راووته ويې ليدل چې شاپور ولاړ ده له سترې مشې وروسته دواړه کور ته ننوتل. حليمې له ځانه سره شکرونه باسل، چې په ډېر سم وخت کې له شاپوره مخکې کورته رسېدلې، کنه شاپور به له بندې دروازې سره خور ته ټليفون کاؤه او زما له نه شتون به يې ورته ويلي وو.

شاپور له کېناستو سره سم حليمې ته په اصلي خبرې ژبه پرانيستله :

شاپور: خورې نن مې د شاه دوشمشيره ولي زيارت سره وليدې.

حليمه وارخطاشوه، خوله يې وچه شوه، په توتله ژبه يې په داسې حال کې، چې سترګې يې له ځمکې سره ګنډلې وي ، ورته يې کړه:

هو وروره!

زيارت ته لاړم سر مې ډېر خوږېده، مال که خدای ج شفا راکړي.:

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور :تاسې د سي ټي سکن معاينه راوړه؟
حليمه : هو رامې وړه دوه ورځې مخکې ورپسې ورغلې وم ډاکتر ته مې هم وښوده.
شاپور: نو ډاکتر بيا څه ويل؟
حليمه: ډاکتر وويل: د کوم تشويش وړه خبره نده ستاسې سر کې داسې کومه خطرناکه ستونزه نشته.
شاپور :ښه! شکر چې د انديښنې وړ څه نه وي.
خو هغه بل کس څوک ؤ؟
حليمه نوره هم وارخطا شوه : ويې ويل کوم ؟ څوک؟ چيرې؟
شاپور: هغه چې زيارت ته څېرمه له تا سره ولاړ ؤو او له تاسره يې، چې خبرې کولې؟
له دې خبرې سره د حليمې رنګ نورهم والوت ، په بنده، بنده ژبه يې ځواب ورکړ:
هغه زما د مکتب ټولکي وال ؤ، تصادفاً مخامخ شوه، د مکتب نوټونه يې په کار ؤ؛ ځکه مو خبرې اوږدې شوې.
شاپور يې درواغ احساس کول،ځکه خو يې انديښنه نوره هم زياتيده،دې نور وضاحت دپاره يې ترې وپوښتل: اوس خو د ژمي رخصتي ده نو بيا د نوټونو خبره له کومه شوه؟
حليمه: هغه ناکام شوی وو؟ اوس يې د دوهم چانس ازمويني دي؛ ځکه يې زما نوټونه رانه غوښتل.
شاپور: خو د هغه سړي څېره زده کونکي ته نه پاتې کېده؟
حليمې د ځان خلاصولو لپاره نوره جدي شوه؛ ښه پوهېده، چې شاپور يې لکه ورور خيال ساتي، شخصيت يې ژغوري خو ، اړه وه جدي شي، په شاپور کې يې سترګې ونيوې په زړه کې يې وويل: ومې ښه وروره! زه پوهېږم زما د ښه والي لپاره دا پوښتنې رانه کوې، خواخوږي راسره کوي؛ خو زه سخته ګير شوې يم، له خدای ج پرته مې له دې مصيبته بل څوک نشي خلاصولی، زه ښنه غواړم وروره! ته به زما په خبرو خپه شې خو زه بله لاره نه لرم؛ په قهرجنه لهجه يې شاپورته وويل:
وروره! ته دومره ډېرې پوښتنې له ما ولې کوې؟
په کوم مسوليت يې کوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما څه کېږې؟
شاپور ورته وخندل، بیا یې وویل:
ولې ورور دی نه یم؟ ورور د خور نه پوښتنه نشي کولی؟
وروسته یې خبرو ته دوام ورکړ: ښه څه کومه خبره نه ده، زه نورې پوښتنې نه درنه کوم، خو ډېر کوښښ کوه، چې هر څه ډېر په پاملرنې مخته بوځې، دلته ژوند اسان نه دی، ته مور او پلار نه لرې، چې خیال دې وساتي رڼا هم کله کور وي او کله نه وي له ځان سره ډېر پام کوه.
اوس خلک ډېر چالاکه شوي دي
تا غوندې معصوم انسانان په ډېرو دامونو کې راګېرولی شي، ژوند ته به ډېر پام کوې، بیا له خپله ځایه پورته شو، د تلو په وخت کې یې حلیمې ته مخ وراړاؤ ورته یې کړه:
ته مې ورور مه ګڼه خو زما خور وې او خور به مې یې.
هر کله چې کومه ستونزه کې راګېر شوې ماته زنګ کوه زه به لکه د اسمان پړک په څېر هلته حاضر یم.
حلیمه یې په خبرو په ژړا شوه لمدې سترګې یې په شاپور کې خښې کړي ویې ویل:
ما په تېرو خبرو وبښه شاپوره ، زما هم ورور یې، د زړه له تله راته له ورور نه کم نه یې اړینه نه ده، چې یو څوک له یوې مور او پلاره پیداوي هغه د ورونه وي، د ورورګلوي اړیکو ته د زړه رښتین توب تر ټولو لوړېتوب لري.
مجبوریت سړی اړ کړي هغه څه ووایې، چې نه یې غواړي.
شاپور: څه مطلب؟
حلیمه: هسې
شاپور هم پوه شو، چې حلیمه له هغه څه پټوي، نوره یې په هغې د فشار راوړلو هڅه پرېښوده، په څنګ کې په توشک ایښی تلیفون یې راواخیست او بهر ووت

((((((((((

رڼا فراه ته ورسېده لکه زړ ور زمری په ناامنه ولایت کې یې په ډاډه زړه خپلې پلټنې پیل کړې، لومړی یې د هغه ځای ژورنالستان راټول کړل یو یو یې جدا ولیدل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر یوه یې لومړی دا پوښتنه کوله، چې زموږ خبریال سره دې اړیکې څنګه دي که به یې ویل چې خوښ مې ندی نو نورو پوښتنو ته یې ادامه نه ورکوله؛ خو که به یې ځواب د ښو اړیکو ؤ له هغه به یې مالومات راټولول.

پلټنو وښوده، چې د هغې خبریال، د خپلې رسنۍ له قوته زښته زیاته ناوړه ګټه پورته کړې، له هر چا یې کلنګ اخیستی هره عایداتي سرچینه او حکومتي اداره یې په دې خاطر ګواښلې او وېرولې وه، چې منفي راپور در پسې خپروم، که زما برخه رانه کړې.

رڼا ځینې ادارې داسې هم موندلې، چې د هغوی د لاسته راوړنو د خبر خپرولو اوجوره ترې اخیستل شوې وه

ځینو خو رڼا ته د هغه د اخلاقي فساد خبره هم تر غوږو ور ورسوله ورته ویې ویل:

ستاسې خبریال به د نظر اخیستو په بهانه له انجونو سره اړیکې ټینګولې، ویډیو یې بلاک میل به یې تر سره کاؤ، او بیا به یې له دې لارې ګواښلې.

رڼا له خپلو پلټنو وروسته خورا ډېره خفه شوه په ځان په قهر شوه.

د خپل خبریال د شتمن کیدو، خودسریو او بې وجدانه کړنو سخته وځوروله، خپل ځان ته یې تو کړل ویې ویل:

اخ رڼا ستا په مشرۍ کې داسې بې ضمیره خبریالانو هم دنده تر سره کړې او ته یې په اړه خبره نه وې.

د ځان د لا ډاډه کولو لپاره ګمرک ته لاړه، هلته د ګمرک د مسؤلینو سره وغږېده، هلته یې یو وطن دوست مامور پیدا کړ له هغه یې د خپل خبریال د کړنو پوښتنه وکړه ځواب یې تر لاسه کړ: ستاسې خبریال له ګمرکه د میاشتني معاش په ډول پیسې اخلې.

رڼا : هغه له دې ځایه په کوم حق پیسې اخلي؟

مامور : دلته فراخه فساد روان دی، د راز د پټ ساتلو لپاره دوی اړ دي هغو کسانو ته پیسې ورکړي، چې له رازه یې پرده پورته کوي، ستاسې خبریال به د ګمرک رئیس ته راغی د اخطار په ډول به یې ورته ویل:

یا خو هره میاشت زما برخه راکوه اویا هم له فساده دې پرده پورته کولو راپورونو ته چمتو شه!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اړ ؤ هره مياشت ده ته پيسې ورکړي.
له دې مالوماتو راټولو وروسته رڼا ښاروالي ته لاړه؛ هلته هم ورته د حـق سـکوت او حق ظهور اجوره ياده شوه. ښاروال چې يو وطن دوسته انسان ؤ رڼا ته وويل:
زما له راتگه مخکې دلته بل ښاروال ؤ په فساد کې ښکيل وو، له هغه به يې په شوي فساد کې برخه غوښته او په دې به يې گواښه، چې که ور يې نه کـړي راپورونـه بـه ورپسې خپاره کړي.
ښاروال رڼا ته نور هم تفصيل ورکړ، ورته ويې ويل:
ستاسې خبريال ستاسې سره د دندې په لومړيو کې يو زوړ بايسيکل درلوده اوس هره اونۍ يو موټر اخلي او بل بدلوي.
په رڼا کې د ځواب ورکولو جرئت نه ؤ، د ځان ملامتي له کبله يې خوله وچه، وچـه کېده. يوازې د سر په خوځولو يې هغه ته د خبرو د دوام تشـويق ورکـاوه. د خپـل خبريال د هر جرم په اورېدو به يې شونډې له غاښو لانـدې کـولې او د خپلـې بـې غوري اوښکې به يې له سترگو څڅېدې.
د ښاروال له خبرو وروسته له خپله ځايه اوچته شوه، د مېز په سر د چايو پياله يـې ډکه پرېښوده، د تلو په اراده يې خپل د لاس دسکول راواخيست.
ښاروال ورته وويل:
خورې! ستاسې چای خو ډکه پياله پاتې شو، لږ تم شه چای مو وڅښئ بيا لاړه شئ!.
رڼا : وروره! زه له اوږد مهاله د يوه نه ښونکي جرم په گناه مرتکبـه يـم، شـايد ددې گناه، چې زما بې غوري ده خدای ج مې ونه ښي، ما څرنگه داسې يو لوی غـل او خاين د خبريالي په پاکه جامه کې ساتلی ؤ؟ زه ولې د هغه له دې ناروا کړنو نه ومـه خبره؟ بيا يې د ښاروال نه اړول شوی مخ بيرته ور واړاؤ هغه ته يې وويل:
ددې خوار ملت بيت المال دومره اسانه نه دی، چې د رڼا په مشري کې به يـې يـو څوک هضم کړي، زه نه پرېږدم، چې د خوار، يتيم او کونـدې گـډه پانگـه، چـې بيت المال دی څوک رانه وخوري.
زه به خپل خبريال داسې برابر کړم، داسې سزا به ورکړم، چې د تريخوالي مزه به يې د مرگ تر وروستی سلگی هېره نه کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوره په چټکي د ښاروال له دفتر ووته، په موټر کې کېناسته، ټليفون يې راواخيست د افغان رسنيز مرکز د فرا څانګې خپل خبريال ته يې زنګ وواهه.

د سلام له ويلو وروسته هغه خپله رووږدې هنر پيل کړ، رڼا ته يې وويل:

اغلې رئيسې صيب! ستړې مشې، زه خبر شوم، چې فراه ته راغلې يې، نن زما مېلمنه يې پسه به درته حلال کړم.

رڼا : ميلمنه به دې شم؛ خو پسه په حلالو پيسو اخلې او که د کوم کمېشن لـه برکتـه دې پسه په ستوني چاړه تيره وې؟

هغه د تملق خندا وکړه، ځواب يې ورکړ: قدرمنې رئيسې صـيب! دا تـه څـه وايـې؟ ستاسې درناوی ماته تر هر څه ډېر ارزښت لري، حرامې له کومه کړم د خپل اولاد له خولې يې سپموم او تا ته پرې مېلمستيا کوم.

رڼا يې خبره ورپرې کړه، ورته يې کړه:

د پسونو د حلالو خبرې عادي خلک نـه کـوي، دا د سرمايـه دارو سـت وي، چـې ميلمنو ته يې له خولې وځي او تا ته چې موږ څومره معـاش درکـوو هغـه ددې نـه جوګه کېږي، چې ماته د مېلمستيا لپاره پرې پسه واخلې او د اولادونو دې هم وشي.

خبريال کټ کټ وخندل ويې ويل:

ماشومان خدای ج لري هغه يې روزي رسان دی، هيڅوک لـه لـوږې نـه دي مـړه شوي.

رڼا : کور دې ودان، زه د مېلمستياؤ لپاره نه يم راغلې، د خپلې بېغورې، جبران تـه راغلې يم د خپل ناغيرې له لاسه پر اوږو دې پيټې کمولو لپاره راغلـې وم، د خپـل وجدان له ملامتې د خلاصولو لپاره راغلې وم اوس بيرته کابل ته ځم، ډېر کارونه مې په مخکې دي، چې پرته له ځنډه يې بايد تر سره کړم.

خبريال : نو امر وکړئ! زه څه کولی شم؟

رڼا : ټليفون مې ددې لپاره درته وکړ، چې سبا دې د تيـارې ټيکـټ وکـړه، کابـل مرکزي دفتر ته له ځنډ پرته راشه.

خبريال: خير خو دی اغلې!؟

رڼا: هو خير دی؛ خو په دې خير کې د ولس خير نغښتی دی، نه زما او ستا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا له خبرو سره د خبریال زړه ټکان پیل کړل، یوه وېره یې په زړه کې خپره شوه له ځان سر یې وویل:
لکه چې رڼا دې د خبریالي په رازونو پوه شوې ده، لکه چې نور دې دې غوړیو لـه دیگه لاس وخوت ، لکه چې نور دې د پیسو سره د لوبو وخت په ختمېدو شـو. زړه نازړه یې د سفر لپاره چمتو والی پیل کړ؛ خو بیا یې هم په بشپړ ډول سره د خپلـې وېرې په اړه باور نه راته، چې رڼا دې د هغه په رازو خبره وي، ځان ته یـې پـه دې تسلي ورکړه، چې شاید دا هسې زما واهمه وي.

((((((((((

حلیمې په کور کې د خپلې ستونزې د پایلې او د سرېښو په ډنډ کې د لوېـدو نـه د ژغونې سوچونه کول، لاره ترې ورکه وه د خپل فکر په نړۍ کې به یې کله یو غر په بل ا وکله بل غر په بل ویشته.
خو د ژغورنې لاره یې نشـوه مونـدلی؛ ځکـه یـوه خامـه پیغلـه وه د فکـر ځغلـونې لیدلوری یې دومره پیاوړی نه ؤ، چې د ځان د نجات لپاره یې پکـې د رڼـا څـرک لیدلی وای.
هغه د خپلو بدبختیو په خیالي ټالونو کې زنگېده، چې ټلیفون یې رڼا او بیا د مسنجر زنګ پرې راغی؛ حلیمې د سکرین په کتو سره ولیدل، چـې هغـه پخـوانی نـاولي انسان ورسره بیا اړیکه ټینګه کړې،دې چا سره چې دې حلیمې نیمه لوڅ انځورونـه وو.
حلیمې په ریږدېدلیو ګوتو د ټلیفون شنه بټن کیکاګله ورته وویل شول:
نن راسره د حضوري چمن په یوه څنډه کې وګوره.
حلیمه: د څه لپاره؟
بختیار: غواړم څو خبرې درسره وکړم.
حلیمه: بېکاره انسانه ،ته له ما څه غواړې؟
بختیار : په ټلیفون کې خبرې نه کېږي یو ساعت وروسته له ماسره ووینه کنه ښه بـه درته نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حلیمې پر تن د وېرې لړزه یو ځل بیا خپره شوه، د خپل عزت د ژغورلو لپاره یې له مجبوریته ورته د هو وویل.

بختیار یې په خبره د راتګ ډاډ تر لاسه کړ، بیا یې ورته خبره نوره هم وغځوله هغې ته یې وویل:

ګوره نجلۍ د تېر په څېر یوازې راشه، څوک درنه خبر نشي؛ ځکه چې بیا به د داسې څه سره مخ شې، چې جبران به یې درته ستونزمن وي.

حلیمې د سمه ده په ویلو، د ټلیفون اړیکه پرې کړه.

د تګ لپاره یې تیاری ونیو په یو ساعت کې د چمن حضوري هغه ځای ته ورسیده، چې ژمنه ترې اخیستل شوې وه.

یوه او بل لور ته یې په وارخطایي سره کتل، خو هغه کس چې مخکې یې ورسره لیدلي ؤ په نظر ورنه غی.

د سړک په یوه خواکې یې په یوه کس شک راغی، چې ددې په لور راروان ؤو، حلیمې هم د هغه لورته کتل، چې د بلې خوا نه یې یو سړی خوا کې ودرېده ورته ویې ویل:

کوم چاته خو به دې د راتلو نه وي ویلي؟ حلیمې مخ ورته راواړاؤ ویې کتل چې بختیار دی

حلیمه :ژر، ژر راته ووایه ته څه غواړې؟

بختیار: ولې دې بیړه ده، چیرې ځې؟

حلیمه: تېر ځل مې هم خپلوانو له تاسره لیدلې وم او بیا مې په ډېره ستونزه د هغوی نه ځان خلاص کړ، که دا ځل ولیدل شم نو ځان نه شم ژغورلی.

بختیار یې خبریالې رڼا ته ورته لښته او تنګی ځواني له ځیرو سترګو تېره کړه، بیا یې د هغې ځرځو سترګو ته د سوداګر په سترګه وکتل، مسکی شو ورته ویې ویل:

زما او ستا اړیکه د بیړې نه ده، راځه ځو هوټل ته، دلته د لارې سر دی خلک به پر ځان نه شکمنه ؤو.

حلیمه: ته ماته ولې هر ځل هوټل، هوټل یادوې، مطلب دې څه دی؟ روښانه خبره وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بختيار: مه وېرېږه! زه ستا تصويرونه نه خپروم؛ خو دا يې شرط دی، چې زما له خبرو به سرغړونه نه کوې.
زه چې څه درته وايم هغه به منې.
حليمه: گوره ته چې کوم خوبونه وينې دا هسې خيال دی،خـوب وينـې، د ځـان لپاره دې دروغجنه خوښي ده او هسې دې ځان خوشحاله کوې.
زه پوهېږم، چې که زما تصويرونه نشر کړې زما لپاره به تر مرگ سـخته وي، زه بـه د خپلو خلکو، ان د خپلې کورنۍ له نظره لوېږم، خو خدای ج به راسره وي، هغه ته به مې مخ تور نه وي ،زه ډاډه يم چې هغه به رانه خفه نه وي.
زما لپاره د خدای ج رضا د انسانانو له خوښي غوره ده.
ته چې کوم مردار فکر د هوس مړولو لپاره زما په وړاندې لرې او ما پـه دې تصـوير ډاروې؛ تر څو زه ستاسې ناولې غوښتنې ومنم دا ناشونې ده.
هسې دې ځان په عذابوې، هسې خواري کوې او هسې په زړه کې گوړې ماتوې.
داسمه ده، چې زه ستاسې په لومه کې گېره شوې يم، خو له دې فکرونو تېـر شـه، داسې څه وغواړئ، چې زما تر وسه پوره وي.
بختيار : سمه ده، زه به ستا خبره ومنم.
خو يو بل کار وکړه!
کوم کار؟
رڼا ته ووايه، چې هغه زما د قومندان زلمي کوم سپکاوی يې کـړی ؤو او د هغـه لـه لاسه يې د يو ميلون په ارزښت کور له گوتو باسلی ؤ نو بيرته دې جـبران کـړي يـو راپور دې خپور کړي چې زه تېروتې وم. قومندان زلمی پـه حقـه دی، مـا د ناسـم پوهاوي له کبله د هغه په حق کې تېری کړی.
حليمې ورته لنډه مسکا وکړه، ورته ويې ويل:
ته بيا هم داسې غوښتنې کوې، چې هغه شونې نه دي، رڼا د حق د پلـوي لپـاره د خپلې مور، ورور او يوې خور څخه تېره شوه، حق تـه د رسـېدو لپـاره يـې خپلـه کورنۍ له لاسه ورکړه خو د حق پلوي يې پرينه ښوده. زه ډاډه يـم، چـې هغـه بـه خپل مرگ قبول کړي خو دا غوښتنه به ونه مني؛
بيا يې د بختيار سره سترگې مخامخ کړې ورته ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کار لپاره، چې ته يې غواړې زه رڼا ته د ويلو لپاره چمتو نه يم؛ ځکه نه يې زما خور مني او نه د هغې مبارزه دومره کمزورې ده، چې له کبله به يې هغه د داسې وړو خبرو پروا وکړي.

بختيار : ښه نو هغې ته ستاسې د عزت له منځه تلل وړه خبره ده؟

حليمه: نه زما عزت د هغې لپاره وړه خبره نده، له خپله ژونده هم ورته مهمه ده؛ خو له دې هم ورته خپله مبارزه مهمه ده بله داچې زه هم نه غواړم د هغې مبارزه د خپل عزت قرباني کوم.

بختيار : ښه نو بيا د خپلو انځورونو خپرېدو ته په تمه شه.

د حليمې زړه په درزا شو، بختيار ته يې وويل:

د يوې پيغلې لپاره د هغې عزت ډېر مهم وي، ته دا ظلم له ماسره مه کوه، فکر وکړه زه دې هم يوه خور يم، يا دې لور يم او که دا هم نه منې داسې فکر وکړه، چې که ستاسې د خور او يا هم لور سره داسې يو څه څوک وکړي ته به څومره وځورېږې؟

ته ما نه درک کوې، چې په دا دريو ورځو کې په ما څه تېرېږي؟او ايا زه پوښتنې شم، چې ته مونږ ته د کومې ګناه سزا راکوې؟

بختيار: لومړۍ خو زه د دا ډول خبرو سره هيڅ دلچسپي نه لرم، کومې چې ته کوې.

دوهم ته زما د کړنو دليل غواړې کنه ،نو واوره ،ماته دنده سپارل شوې، چې ستا خور رڼا دومره وځوروم، چې له ژونده يې زړه ورتور کړم، غواړم په دې کار سره هغه وشرموم، د هغې شخصيت ورخراب کړم، د خلکو سره د هغې باور له منځه ويوسم، د هغې غټې، غټې خبرې په خوله کې ور وچې کړم.

حليمه : ته غواړې چې رڼا وځوروې؟

بختيار: هو

حليمه: ته زما انځورونه مه خپروه زه به داسې لاره درته وښيم، چې د هغې له کبله به رڼا سخته وځورېږي، ډېره به وکړېږي، ستا د وينا مطابق له ژونده به يې زړه تور شي.

بختيار: زما هم همداسې څه په کار دي، چې د رڼا د ځورېدو لامل شي، هغه لکه په اور کباب، کباب شي؛ ځکه چې له دې امله ماته شل زره ډالر انعام راکول کېږي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا کار ونه کړم دارقم مې د لاسه وځي نو ژر یې راته ووایه، هغه څه دې چې رښا پرې وځورېږي؟

حلیمې خپلې مظلومې سترګې د بختیار په لور ور پورته کړې، ورته ویې ویل:

کار درته وښیم؛ خو زما تصویرونه مه خپروه زما عزت د خپلې خور عزت وګڼه، له ماسره د یوه پښتون په ډول ژمنه وکړه.

بختیار: کار را ته وښیه که خوښ مې شو، زه ژمنه کوم، چې ستاسې تصویرونه نه خپروم او نه دومره دلچسپي ورسره لرم، زما د خپل رقم سره کار ده، قرضداره یم، راګیر شوی یم؟ ژر کار راته ښایه.

حلیمه: ما ووژنه، زهر راکړه زه به یې ستا په مخ کې وخورم.

په دې کار به دې خپل هدف په لاس راوړې، زما په وژنې به زما خور دومره وځورېږي، چې ستا په وینا له ژونده به یې زړه تور شي؛ ځکه هغې ته زه ډېره ګرانه یم، ماته د ژوند خطاب کوي، زما په وژلو به د هغې نه ژوند واخیستل شي.

بیا یې سوړ اسویلی وکیښ ښکته یې وکتل ویې ویل:

زه په مرګ نه خپه کېږم خون مې هم دربښلی؛ خو په دې شرط چې زما له مرګ وروسته به زما تصویرونه له منځه وړې.

هر څه به ډیلټ کوې.

بختیار : وړاندیز مې دې خوښ شو، دا کار به مې د قومندان هم ډېر خوښ شي، خو د زهرو وړاندیز مې دې خوښ نه شو.

حلیمه: ولې؟

بختیار: ولې ځواب به سبا تر لاسه کړې سبا دې یو ځای ته غواړم زما د زنګ په تمه شه.

په داسې حال کې، چې یوه او بل اړخ ته یې کتل بختیار صحنه ترک کړه او نور لاړه.

»»»»»»»»»»»»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا هم ستړې ستومانه تر کابله راورسېده، مخکې له دې چې کـور تـه لاړه شي، لا رسميات نه وو ختم شوي، نېغه ښاروالي ته لاړه هلته يـې د خپـل خبريـال ټـول اسناد او ثبت شوي غړونه ښارنوالانو ته وسپارل، ورته ويې ويل:

دا کس زموږ د رسنيز دفتر او خبريالي نه ناوړه ګټه پورته کړې، په فساد کې ښکيل او لسګونه دوسې لري، زه يې سبا مکتوبي رالېږم او که رانه غی،حاضر نه شو، هيلـه ده د خپلو سرتېرو په وسيله يې د قانون منګولو ته وسپارئ او د ملت حق يې تر ستوني راوباسئ.

هغوی چې د رڼا رښتينولي وليده يوه او بل ته يې وکتل، ويې ويل:

نړی خدای ج په ځومره توپير پيدا کړې ده، موږ وګوره او دا مېرمن وګوره، زمـوږ بې مسؤليتي وګوره او د وطن دغه اصـلي مېرمنـې احسـاس وګـوره، هغـه مسـاوات غواړي، د بيت المال ژغورنه غواړي، سمون غواړي او موږ يو چې د پيسو په بـدل کې حق په ناحقه او ناحقه په حق بدلوو.

د ځانونو له ملامتيا وروسته يې رڼا ته ډاډ ورکړ، هغې ته يې وويل:

اغلې رڼا! موږ د ستاسې له احساسه ډېر خوښ شو، موږ ته مو هم د پند پـه ډول يـو الهام راکړ،له دې وروسته موږ هم درسره ژمنه کوو چې نور به دې وطن سره خيانت نه کوو ،رشوت به نه اخلو ،حق به حق دار ته سپارو ، تـه نـوره ډاډه اوسـه، چـې ستاسې نارامه زړه به ارامو او تورن کس به جلبوو.

رڼا په مننې سره ترې رضايت وښوده.

بيا يې ترې خدای پاماني واخيسته

رڼا د کور په لور رهي شوه کله هم چې د کور کوڅې ته داخله شوه د خپـل مـوټر مخکې يې يوه پياده روانه نجلۍ وليده. د خپلې خور حليمې ګمان يې پرې راغی، له انجلی نه په تېرېدو کې ورته متوجه شوه، ويې ليدل چې دغه انجلی پـه ريښـتيا حليمه ده په مخ يې لس ځايه اوښکې راځي او په بې وسه قدمونو د خپل کـور لاره لنډوي؛ خپل موټروان ته يې وويل:

وروره! بريک ونيسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا ژر له موټره راښکته شوه او مخامخ د حليمې په وړاندې ودرېده. هغې يې په ليدو سره هڅه وکړه، چې خپلې ناوسې اوښکې له هغې پټې کړي؛ خو ډېر ناوخته شوی ؤ؛ ځکه چې رڼا يې اوښکې لا دمخه ليدلې وې.

رڼا خپله خور په غېږ کې ونيوه ورته ويې ويل:

خور جانې! څه خبره ده؟ ولې دې په مخ لس ځايه اوښکې راځي، خيرت خو دی ؟

حليمه : هو خورې! خيرت دی، هسې مې مور، خور او کوچنی ورور راياد شو، ته هم رانه مسافره وې بس چيټې مې زړه راډک شو.

رڼا يو ځل بيا خپله خور په غېږ کې ونيوه په يوه او بل اړخ مخ يې ښکل کړه ورته ويې ويل

خور دې درنه ځار شي ،دادی زه بيرته راغلم ،ته مه خپه کيږه ،څه چې ځو کورته لا يې دوه قدمه نه ؤ اخيستي رڼا دې خپلې خور حليمې په اوږه لاس کيښود ورته يې ويل :خورجانې! کومه بله خبر خو به نه وي له ماخو څه نه پټوې کنه؟

حليمه: نه خورجانې! له تا به څه پټ کړم، بله هيڅ خبره نشته.

رڼا موټر وان ته وويل:

وروره! ته لاړه شه زه او خور مې نور پياده ځو دادی کور هم دوه گامه کې دی، موټروان يې رخصت کړ.

رڼا او حليمه دواړه يو بل ته د لاس پنجې ورکړې او په قدم، قدم تر کوره ورسېدې.

رڼا خورا ستړې وه، له ډوډۍ، چای او لمانځه ورسته نوره تم نه شوه، د خوب بستر ته لاړه په بستر کې اوږده وغځېده. د حليمې خواشيني حالت انديښمنه کړه،ځکه چې حليمه يې احساس کړه چې دې کوم ژور خفگان لاندې ده ،دې ډوډۍ خوړلو په وخت کې يې له دې سره يې دوه گولې وکړې نوره له دستر خوانه جگه شوه ويلې يې زه مړه يم.

رڼا په چورتونو کې ډوبه شوه دې ځان سره په خبرو کې شوه ،حليمه ولې دومره خفه ده؟ د هغې له مسکا ډکه څېره ولې داسې مړاوې شوې؟ د هغې له خولې هغه خندا، چې کړسا به يې تر دريم کوره رسېده ولې خپک شوې؟ نن يې دوه گولې ډوډۍ هم راسره ونه خوړه، څېرې يې د يوه ژور خپگان ښکارندوي کوله حتما څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره؛ خو ده رڼا په دې سوچونو کې وه، چې حليمه يې کوټې ته راغله، د رڼا پـه خواکې کېناسته، هغې ته يې وويل:
خورې! ډېره ستړې راته ښکارې، زه به دې چاپي کړم، د هغې په غځېدلو ښو يې د کېکاګلو پيل وکړ، بيا يې د رڼا لاس په لاس کې را واخيست، د خپل لاس سره غبرګ يې په سينې پورې ونيو، رڼا ته يې وويل:
زما غيرتي خورې! زما همت ناکې خورې! زما ژونده.
رڼا : څه خبره ده، چې نن دې زما تعريفونه پيـل کـړي، پـام دې وي، چـې کـوم فرمايش رانه کړې او بيا دې د هغه ورور شاپور سرينده راته ونه غږوې.
حليمه : خورې! زموږ مور، خور او وړوکی ورور مړه شول، بس زه او ته پاتې شو.
رڼا : بس همدا مو تقدير ؤ، همدا به راته ليکل شوي ؤ اوس دې تـا خـدای ج راتـه لري.
حليمې په ژړغوني اواز په داسې حال کې، چې سترګې يې لمدې وې رڼا ته وويل:
شايد له دې بدې ورځې هم راباندې راشي،خو هيله لرم چې خپل د فولادو په څير همت مات نه کړې، خپله مبارزه پرېنه ږدي، تل د حق پلوي وکړي.
رڼا يې خبره وريرې کړه، په ځير ځير يې د هغې څېرې ته وکتل خپـل لاس يـې د هغې په خوله ورکېښود په لوړ اواز يې هغې ته وويل:
خوري! هيله کوم، نورې داسې خبرې مه راته کوه زړه مې د پاڼې په څېر رپېـږي، موږ ډېرغمونه زغمل له نورو غمو مو د خدای ج وساتي.
خورې! ته ولې داسې خبرې کوې؟ زما ژونده ولې مې زړه له سينې باسي؟
ته ولې داسې وايې څه پېښه شوې؟ خير دی داسې څه دي، چې زه ترې خـبره نـه يم.
حليمه: خورې که زه د خوا کې نه وم وارخطا نشی، هيڅ وخـت خپـل همـت ونـه بايلې، اونه ژاړې
پام دې وي، چې اوښکې د څوک ونه ويني؛ ځکه چې اوښکې د کمزوري مانـا وي خپل ځان نورو ته کمزوری ونه ښې او شاپور د تا لپاره يو غوره ټاکنه بولم، د هغه په اړه بيا، بيا فکر کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : خورې! مه مې زړه چاودې کوه ؟ولې مې ليونۍ کوې؟ ايا ډاکتر خو درته د کومې خطرناکې ناروغي نه دي ويلي؟
حليمه مسکی شوه، ورته ويې ويل:
خورې! هيڅ هم ندي شوي، اوس مې ناروغي هم ښه ده، بس هسې مې ستاسې زغم مالوماوه؛ دا مې مالوموله، چې زه درباندې څومره گرانه يم.
رڼا خپله خور له غوږه ونيوله ورته ويې ويل:
شوخکې! زما زړه خو دې له خولې وکيښ، داسې خبرې څوک کوي؟ ته خو زما نفس يې، له تا پرته په دې نړۍ کې زما څوک دي؟
که ته مې په خوا کې نه وې زه خو مړه کېږم، اوس خو ستا په همت ژوند مخته بيايم کنه هر څه رانه پاتې دي.
ددوی خبرې نورې ډېرې اوږدې نه شوې ځکه چې دې شپې ناوخته شوی ؤ رڼا حليمې ته د لمانځه سپارښتنه وکړه ورته ويې ويل لمونځ وکړه بيا ويده شه خو له خوب مخکې دې درود شريف هير نشي حليمه لاړه او سم دستي
رڼا خپل ټليفون راواخيست، شاپورته يې زنگ وکړ.
هغه ته يې وويل:
شاپوره!
ته خو د خپلې کابينې پوښتنه هم نه کوې، نه وايې چې چيرته تللې وې؟ د څه لپاره تللې وې، کله لاړې او کله راغلې؟
شاپور ورته لنډه مسکا وکړه، بيا يې ويل:
ته خو خپله رئيسه يې! زه څه کاره يم، چې له تا وپوښتم، هغه ورځ مې په ياد ده، چې راته ودې ويل:
زه ريسه يم ،دې چا مشورو ته مې اړتيا نشته نه د چا سپارښتنو ته اړتيا نه لرم.
رڼا : ښه نورې ټوکې پرېږدو، د يوې جدي خبرې لپاره مې درته ټليفون وکړ.
شاپور: خير خو دی؟ مهرباني وکړه!
رڼا: حليمه راته سمه نه ښکاري، چې له فراه نه راغلم په کوڅه کې راتېرېدم، دا هم کورته را روانه وه په لاره کې مې وليده، چې ژړل يې پر مخ يې سل ځايه اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راتلې. اوس مې خوا کې کېناسته، داسې خبرې يې راته کـولې، چـې زړه يـې لـه سينې ښکه. ماته يې ويل، چې که زه مړه شم ته به نه خفه کېږې.
حيرانه يم، چې په دې نجلۍ څه شوي؟
شاپور : ستاسې تشويش بې ځايه نه دی؛ زه خبر نه يم، چې په هغې څه شـوي خـو ډاډه يم، چې هغه د کومې داسې ستونزې سره مخ ده، چې د ويلو جرئـت يـې نـه لري؛ خو ته مه خفه کېږه، زه سر له سبا هغه څارم. زما دوه کسان بـه ورپسـې لکـه د سيوري په شان وي، زه خپله هم هغه له سترگو نه خالي کوم؛ تر څو مو چې د هغې د ستونزې سر نه وي پيداکړی زما د څار لاندې به وي.
رڼا : حليمه دې هسې هم خور ده، د هغې ساتنه ستا فرض ده.
زه هم د لومړي ځل لپاره درته سوال کوم، چې په هغې پام وکړه، ويې څاره او په دې کار به دې ډېره احسان منده يم.
حليمه سره ددې، چې په ستونزه کې ده اوس يې هم ستا غم خوړ، ماته په عبثيـاتو لگيا وه.
شاپور : څه يې ويل؟
رڼا ورته وخندل، بيايې ويل:
ته يې څه کوې؟ اړتيا نشته، چې درته ويې وايم.
شاپور : چې حليمه خور مې دومره په غم کې ده بيا خو زه خپله د هغـې نـه سـاتنه کوم.
په دې وخت کې حليمه هم اطاق ته راننه وته، رڼا شاپور ته وويل:
ښه ځه! ښه شپه بيا خبرې کوو.
شاپور ټليفون پرې کړ، ټليفون يې له غوږ راښکته کړ، له زنې سره يې ونيو، په يـوه ژور سوچ کې لاړ، له ځان سره يې وويل:
حليمه حتماً د هغه کس له خوا د کومې ستونزې سره مخ شوې؛ په کوم دام کې يې راگېره کړې. خپل کسان يې راوغوښتل،له جيبه يې د حليمې تصوير راوکيښ ورتـه ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه جلی وځارئ کور یې درته ښیم سهار وختي به یې کور ته ځان رسوئ، کله چې له کوره دغه نجلۍ راوځي هر چیرې، چې ځي تعقیب یې کړئ، زه هم تاسې پسې یم که، کومه ستونزه پیدا شوه ما په جریان کې اچوئ.

هغوی ښه صیب! وویل:

نور د شپې ناوخته شوی وو، ټول ویده شول.

سبا سهار رڼا د دفتر په لور وخوځېده او د شاپور کسان هم د رڼا د کور خوا او شاه په دنده شول.

رڼا په خپل دفتر کې کېناسته، د فراه ژورنالست یې دروازه وټکوله. هغه راننه وت، رڼا څوکۍ ته ګوته ونیوه.هغه ته یې د ناستې وویل:

- **کېنه!**
- **اغلې رئیسې صیب! زه دې اندېښمن کړی یم، سهار مې هوټل کې چای هم ونه څکه؛ ځکه چې ستا خبرو او وینا له اوریدو مخکې ډېر نارامه یم ژر یې راتهووایه چې څه خبره ده وروسته به زه دلته چای وڅکم.**

رڼا : موږ پښتانه یو، زما دفتر به خامخا تاته چای چمتو کوي، چې ته یې وخورې، کنه ته د دې ځای د چایو څکلو لیاقت هم نه لرې؛ خو بیا به هم اشپز درته چای راوړي خو که زما له خبرو وروسته دې ورته اشتها پیدا شي.

خبریال : هیله کوم ژر یې راته ووایه، څه خبره ده؟ کومه ګناه مې کړې، چې زه پرې داسې ځورېږم، زما ستونزه څه ده؟

رڼا : ته څه فکر کوې، چې د رڼا په شتون کې به ته داسې خپل سري وکړې؟ د افغان رسنیز مرکز له ځواکمنې لوګو به د ځان په ګټه کار واخلې؟ خلک به پرې وویروې؟ د بیت المال سره به پرې خیانت وکړې، د خبریال په نامې به لوبې وکړې، تجارت به پرې پیل کړې؟

او رڼا به د په دې جنایتونو پرده واچوي، او هو زه خو ستا دې ناولې مفکورې ته دومره احساساتي کېږم غواړم په خپله درته داسې سزا درکړم،داسې سزا چې بیا دې په ژوند کې هم داسې ناسمې مفکورې ته په ذهن کې ځای ور نه کړې،خو ارمان چې قانوني محدودیت نه وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا له مرګه دې لکه چې اوريدلي وو، خو ډاډه اوسه !رڼا ژوندی ده او هغه به د سيوري په ډول درپسې وي، تر هغې به وي، چې تر څو دې له ګېډې د کونډې او يتيم حق له ستوني راونه باسي.

رڼا له خپله روک نه يو مکتوب راوکېښ خبريال ته يې ونيو، ورته ويې ويل:

لاړ شه، څارنوالي کې خپل ځان بې ګناه ثابت کړه، څارنوالي درته منتظره ده. هغه په لړزېدليو لاسو مکتوب واخيست.

او له دفتره دې وتو لپاره يې څوګامونه واخيستل رڼا ورپسې غږ کړ: صبر وکړه چای مې درته راغوښتی دی.

خبريال وويل: اشتها نه لرم.

له وتو سره سم د څارنوالي سرتېري هم پسې را ورسېدل او زولنې تړلی يې له ځان سره بېوست.

هغوی شواهدو ته په کتو سره خبريال په اوه کاله بند او دولس لکه افغانی نغدي جريمې دوسيه ورته جوړه او بيا محکمې ته په لېږد سره په همدغه سزا محکوم شو.

»»»»»»»»»»»»»»

حليمه لمرغوګي ته په دې تمه ناسته وه، چې کله به د پېغلو دې عزت سوداګر بختيار زنګ وهي دا به غواړي، او دې وژلو پرېکړه به يې کوي. هغې همدا سوچ کاوه، چې ټليفون ورته راغی هماغه وحشي ځناور ؤ، چا چې خامه پېغله په خپل داسې دام کې راګېره کړې وه، چې دې هر څه منلو ته چمتو وه.

حليمې ته يې وويل:

زه درته منتظر يم د څرخي پله زندان نه مخکې د سرک په سر درته ولاړ يم، څه خبرې بايد وکړو.

حليمه پوهېده، چې هغه د وژلو لپاره غواړي، خبرې کول يې هسې بهانې دي، له ځان سره يې وويل:

د هغه په زهرو راکولو زړه نه يخېږي غواړي په سره توره مې ووژني او وينې مې په رڼا وګوري،خور مې په زړه ټپي کړي هغې ته روحي شکنجه ورکړي، هغې احساس کوله، چې نوره واپس زما راتګ يې ناممکن دی، خو د حيا او عزت خبره يې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ته يې د سمه ده په ځواب ويلو ټليفون پرې کړ ، دوه رکعته لمونځ يې وکړ او بيا له کوره ووته.
د شاپور کسانو له وتو سره وپېژنده او د هغې په تعقيب کې شول ، هغـوی شـاپور تـه هم زنګ وکړ ، ورته ويې ويل:
ستاسې راکړل شوی هدف راووت ، په يوه نامالوم لور روانه ده؛ خو زموږ لـه سـترګو لاندې ده
ـــ هغه اوس چيرې دی؟
ــــ اوس ټکسي کې سپره شوه.
شاپور: بې غوري ونه کړئ سترګې هم ونه رپوئ؛ ځکه چې هغه به درنـه بـې درکـه شي او که هغه له کوم ګوابښ سره مخ کېده نو تاسې ورته سپر شئ لومړی مرمۍ پـه خپل ځان ومنئ ، کنه ستاسې زيمه واري به ماته د منلو وړ نه وي.
زه هم در روان يم ځو شېبو کې به در ورسېږم

»»»»»»»»»»

بختيار په خپله تمانچه کې مرمۍ تېره کړه ، پـه مـوټر سـايکل تيـار سـپور ناسـت ؤ غوښتل يې د حليمې په ليدو په هغې باندې ګولی وچلوي او وتښتي د هغې په وژلو اجوره واخلي او خپل پوروونه پرې خلاص کړي ځکه يې راتګ ته بې صبرانه منتظر ؤ له لږ ځنډ وروسته شاپور خپلو کسانو ته ټليفون وکړ ورته ويې وويل:
چيرې ياست؟ ايا دې ځار لاندې کس خو به مو له نظره نه وي خالي کړی؟
هغوی ځواب وکړ: رئيس صيب! همدا شېبه زموږ مخکې مـانع راغلـه مـوږ ودريـدو ،ټکسي رانه مخکې لاړه هغه په قهرجنه لهجه ورته وويل:
دا راته ونه وايې ، چې هدف رانه ورکه شوه. دوی په غلي اندازه ځواب ورکړ: ټکسي زموږ له سترګو پنا شوه.
شاپور : اه ، بې کفايته انسانانو ماسره همدا ويره وه ، چې تاسې به دا دنـده پـه سـمه توګه سرته ونه رسوئ ، اوس دا راته ووايې ، چې ټکسي په کوم لور روانه وه هغـه پـه لنډو ځواب ورکړ
د پلچرخي په لين!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور خپل موټر د څرخي پل په لور لکه برېښکۍ والوزاوه؛ خو ډېره ناوخته شوې وه هغه له لنډ مزل وروسته د سړک په غاړه ډله خلک وليدل، چې د يو سخت ټپي انسان په په خوا ګرد راتاؤ دي، شاپور خپل موټر ورته ودراوه تر څو ځان پوه کړي چې دلته څه خبره ده خلکو ته په ورنږدې کېدو سره د خلکو شور ماشور ته غوږ شو؛ ځينې وايي ژر کوئ روغتون ته يې يوسئ او ځينې بيا وايي مړه شوې، ساه نه اخلي. په دې وخت کې شاپور هم د خلکو خواته ورسېده ويې کتل د چنار ځواني برغنډ پرته ده په وينو لته پته ده، سپين کالي يې سوري، سوري دي وينو يې لکه ګلاب پر جامو رنګونه غوړولي، پټې سترګې لکه ستړی خوبوړی، چې ژور ويده وي بڼورې سترګې يې، پټې نيولې پرته ده. په داسې حال کې يې شاپور مخکې ودرېده، چې د هغې د کپچه مار په څېر تاو راتاو ويښتانو يې مخ پټ کړی ؤ، شاپور يې له مخ ويښتان لرې کړل ويې ليدل، چې حليمه خور يې لکه بې خاونده مال د سړک غاړې په تيرو او خاورو کې نيم ژواندې ساه ګاږي .

په بېړه يې نبض ونيو، حرکت يې درلوده غبږ يې ترې تاو کړه موټر ته يې جګه کړه کله، چې په جلب کېناسته نو تر هغو يې خپل کسان هم راورسېدل خلکو وويل: دلته يو موټر سايکل وال وويشته؛ په دغه لاره لاړ.

شاپور خپلو ملګرو ته وويل: کس پيدا کړئ او بيا راشئ کنه يو مې هم نه ياست په کار؛ ستاسې د دې بې غوري له امله اوس د خپلې خور د بې سرنويشته حالاتو شاهد يم، موټر ته يې پونده ورکړه لنډ مهال وروسته يې

حليمه روغتون ته ورسوله عملياتخانې ته يې ننه باسله.

شاپور د عمليات خونې خواته ورته منتظر شو، له ځان سره يې وويل:

زه بايد رنځا ته خبر ورکړم؛ ټليفون يې راوباسه خو مخکې له دې، چې رنځا ته زنګ ووهي د ټليفون پر سکرين يې د خپلو کسانو زنګ وليد، ژر يې پورته کړ له هغوی يې واوريدل کس مو ګير کړ لږ وړاندې له موټر سايکل لويدلی ؤ، ټپي ده خپل موټر ته مو راواچاؤ سمې خبرې نشي کولی نو اوس ستاسې هدايات غواړو مخکې څه وکړو.

شاپور : پولسو خو نه يی ليدلي

هغوی وويل: نه هيچا نه يو ليدلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : کوم روغتون ته یې ونه ګرځوئ، نیغ په نېغه یې زما کورته یوسئ په خاص خونه کې یې واچوی او ډاکتر شریف زما ملګری دی هغه ورته راولئ ټپونه دې وګنډي او داهم ورته ووایه، چې درملنه یې پټه وساتي.

هغوی ښه صیب! وویل.

له دې وروسته شاپور رڼا ته زنګ وکړ، ورته ویې ویل:

رئیسې صیب! غواړم یو څه درته ووایم؛ خو هیله ده چې ارامه واوسې، د کومې وارخطایي خبره نده.

رڼا: شاپوره څه شوي؟ د خدای ج لحاظ وکړه ژر یې ووایه، حلیمه څنګه ده؟ په هغې خو څه ندي شوي؟

شاپور چې د رڼا وارخطایي ولیده نو غلی شو نه پوهېده څه ووایي، په دې وخت کې رڼا غږ پرې وکړ: شاپوره! ولې غلی شوې پام دې وي، چې د حلیمې په اړه مې د کوم بد خبر نه خبره نه کړې؛ لا له اوسه مې زړه په درېدو دی.

شاپور پوه شو، چې رڼا باید ډاډه کړي، هغې ته یې وویل:

د کوم تشویش وړخبره نده، هسې حلیمه لږ خوږ شوې، افغان روغتون ته راشه خو پام مو وي، چې کومه بېړه ونه کړې؛ ځکه د اندېښنې وړ خبره نده، روغتیا یې د هیڅ تشویش وړ نده.

هغې ددې خبرې په اورېدو سره لکه پړک ځان تر موټره ورساؤ، لنډ مهال وروسته د شاپور په خواکې ودرېده، هغه یې له ګریوانه ونیو ورته ویې ویل:

ژر راته ووایه په حلیمې څه شوي؟

اوس چیرې ده؟

هغه یې له خپل ګریوانه لاسونه خلاص کړل ورته ویې ویل:

د هغې د ټپي کېدو په لامل خو تر اوسه زه هم نه پوهېږم، هغه اوس په عملیات خونه کې ده، خو ډېر ژر به پوه شو، چې هغه ولې ټپي شوې.

رڼا : نو څرنګه به پوه شو؟

هغه کس مې نیولی، چې حلیمه یې ویشتلې.

رڼا : د پولسو په توقیف کې دی؟

شاپور: نه هغه زما په توقیف کې دی، په هغه پولس نه دي خبر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس دعا کوه، چې حلیمه خور مې ښه شي نور به خدای ج خیر کړي. دوی خبرې کولې، چې یو ډاکتر راووت وارخطا وارخطا یوه او بل لورته ګوري دوی ورمخې شول، ورته ویې ویل: موږ د ټپي ناروغ خپلوان یو هغه څنګه ده ډاکتر ځواب ورکړ د ناروغ عملیات وخت غواړي ستاسې ناروغ په سر مرمی خوړلې شاید دوه ساعته نور ونیسي د هغې دوینې کمبوت سره مخ یو منفي بې وینه یې په کار ده تاسې د وینې بانک ته لاړ شئ وینه وګورې نور خپلوان هم راوغواړې کنه د ناروغ حالت ساعت په ساعت خرابیږي رڼا د وینې بانک په طرف منډه کړه خو شاپور له شا غږ پسې وکړ مه وارخطا کیږه زما وینه منفي بې ده هغه ورسره سمون خوري زه همدا اوس وینه ورکوم

رڼا په هیله مندو سترګو ورته وکتل شاپور ته یې وویل:

- **ته ریښتیا وایې؟**
- **په دې وخت کې هم دروغ ویل کیږي؟**

رڼا یې خبره پرې کړه، ورته ویې ویل:

تاسې په ریښتیا ښه انسان یاست، حلیمه خو ملامته نه وه چې تل به یې ستا پلوي کوله.

- **راځه چې وینه ورکړو اوس ددې خبرو وخت نه دی شاپور ۱۰۰۰اسي سي وینه ورکړه له بستره راپورته شو په داسې حال کې چې په خپل لاس باندې یې مالوچ نیولي وو، رڼا ته یې مخ وروااړاؤ ورته ویې ویل:**
- **زه ځم کور ته هغه کس به یې اوس زموږ کور ته رسولی وي غواړم د حلیمې خور د ټپي کېدو په راز ځان پوه کړم؛ خو پام چې د هغه په نیولو چې ما توقیف کړی چاته ته دې له خولې څه ونه وځي.**
- **سمه ده زه څه نه وایم؛ خو څومره چې ژر کیږي ځان تر هغه کس ورسوه.**

شاپور یې د خبرې په اورېدو حرکت وکړ، څو ګامه یې لا نه ؤ اخستي، چې له شاه یې د رڼا غږ واورېد، ورته ویې وویل:

د څو لحظو لپاره زه هم درسره ځم، غواړم دا کس په خپله ووینم، چې د کومې کینې له مخې یې له موږ سره دومره لویه مقابله پیل کړه.

- **حلیمه چاته پرېږدې؟**

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا په سترګو کې اوښکې راغلې، بیا یې وویل: زما خو له دې ځایه زړه نه کېږي، خو اړه یم یو ځل زما د خور د وینو تږی په خپلو سترګو وګورم.

- سمه ده راځه، هغه د څو لحظو لپاره ګورو بیا بیرته ژر راځو، هسې هم د حلیمې عملیات وخت نیسي.

دوی حرکت وکړ، د شاپور او رڼا د تګ څو لحظې نه وې تېرې شوې، چې د هغه کس خواکې هغه ته مخامخ ودرېدل شاپور چې هغه ولیده نو ویې پېژانده هماغه کس ؤ، چې د حلیمې سره یې د شاه دوشمشېره ولي په خوا کې لیدلی ؤو، د هغه د ټپي حالت پروا یې ونه کړه، نېغ په نېغه یې د هغه ګریوان ته لاس ور وغځاوه، ورته ویې ویل:

ته پوهېږې، چې دلته مې د صحرایي محکمې لپاره راوستلی یې، د قاضي له حکمه پرته داسې سزا درکووم، چې خپل مرګ په سوال رانه وغواړې، دلته دې هیڅوک هم له مانه نشي خلاصولی، قسم کوم چې غوښې دې په امبور شکووم، ووایه چې زما خور دې ولې وویشتله؟ هغې څه ګناه کړې وه؟

کس وویل:

زه ډېر ګنګس یم ځکه چې سخته ظربه مې خوړلې، خو په خپلو کړو پښیمانه یم، حلیمه یوه شهیده ده، د هغې له ویشتو وروسته، چې لږ مخکې لاړم ،پښو او لاسو مې کار پرېښود موټر سایکل مې له کنتروله ووت سر مې په ځمکه ولګېده.

اوس هم د هغې د وژنې چغې زما په ذهن کې انګازې کوي، هغه مې ارام ته نه پرېږدي. هغه سلګو واخیست او بیا بې هوښه شو.

رڼا، شاپور ته وویل:

زه ځم کور ته، بیا په بیړه روغتون ته ځان رسوم، حلیمه به خدای ج خبر په څه حال وي.

- په کور کې څه کوې دا وخت د کور د تلو دی؟ مستقیماً روغتون ته لاړه شه، دغه کس چې په خود کې راشي، نو د مالوماتو اخیستو نه وروسته زه هم درځم.
- د روغتون پیسې را اخلم.
- اړتیا نه شته، چې له کوره یې راوړې، ما سره پیسې شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه زه ځم، ته خو مو تر قیامته زیمه وار نـه یـې؛ زه پیسـې راوړم بیرتـه ژر راځم.
- هیله کوم دا نانډرۍ له ما سره مه کوه، ژر روغتون ته لاړه شـه زمـا او سـتا پسې یو دي، که ته یې یو نه بولې بیا به یې راکړې.
- تېر قرضونه دې هم لا پاتې دي، زه لاړم خو چې له دې ځایه خلاص شـې ژر روغتون ته راشه، زه ستا په شتون کې ډېر ډاډ احساسوم.

رڼا ووته د هغې لـه وتـو سره سـم بختیـار پـه هـوش راغـی شـاپور لکـه وړی چـې دسترخوان ته منتظر وي د هغه خبرو ته په تمه ؤو د هغه په هوښ راتلو سره یې پـه زوره له خولې چیغه ووته ژر راته ووایه: حلیمه دې ولې ووشتله؟

- ماته دنده راکړل شوې وه چې رڼا او د رڼا کورنۍ بې عزته کړم عفت یـې لوټ کړم د کورنۍ غړي یې ووژنم، تر څو رڼا پرې وځورېږي، غـرور یـې مات شي او له هغې غچ واخیستل شي.

دې شاپور غوصه په چپو شوه دې بختیار ګنډل شوي ټپي ورون ته یې پـام شـو، دې ورون په ټپ کې یې یې ګوتې ننه باسلې زور یې کړ کوکونه یې وشکیدل ورته ویې ویل:

ایا زما د خور عزت دې لوټ کړ، دې هغې حیا د واخیسته بختیار چغې کړې شاپور ته یې وویل:

نه، مادې هغې حیا نده لوټ کړې، هغه په خپله حیاډېره مینه وه مرګ یـې قبـول کړ مرمیو ته یې ځان چمتو کړ خو زما غوښتنې یې ونه منلې !

شاپور یې په خبره شین سور شو یو ځل بیا یې د هغه ګریوان ته لاس ورواچاؤ ورتـه یې ویل:

ژر ووایه په کوم دام کې دې راګیره کړې وه چې هغه د مرګ ته وغوښته او زموږ له خبرولو پرته درغله

هغه وویل:

دې تصویرونو له خپرولو ډاریده مابه چې څه ورته ویل هغې به منل .

شاپور یې یو ځل بیا په دوهم لاس د ورون ټپ په غښتلو منګولو کې چنګاؤ کړ هغـه چیغه کړه زیږ زبېښلی شو شاپورته یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخخخخخخ مړ دې کړم هیله کوم، نور یې مه زور کوئ ټپ مې دومره درد کوي نیږدې دی چې بې هوښه شم، ما خوشې کړه، هغه په چیچلو غاښو ځواب ورکړ ورته ویې ویل:

تر هغو به دې چیغې باسم چې حقیقت دې راته نه وي ویلی

هغه په زګیروي ډوله اواز په خبرو پیل وکړ،ویې ویل : ما له هغې نیمه لوڅ تصویرونه هغه مهال واخیستل چې د سي ټي سکین معاینې لپاره یې جامې بدلولې بیا مې هغه انځورونه هغې ته دې فسبوک دې لارې ورواستول هغه مې وګواښله څو ځلې مې راوغوښته چې خپلې غوښتنې پرې عملي کړم خو هغې مې یوه خبره هم ونه منله یوازنی لاره چې هغې وټاکله هغه دې هغې وژل ؤ، زه هم اړ شوم چې بلاخره هغه مړه کړم ځکه چې ماته د هغې دې مرګ لپاره پیسې راکړل شوې وې ما هماغسې وکړل، د وژلولپاره مې راوبلله هغه مې وویشته ، له تیښتې وروسته زه شل شوم موټر سایکل رانه بې واکه شو او سر مې په سړک ولګیده بیا ستاسې کسان راغلل ماویل چې خواخوږی راسر کوي روغتون ته مې وړې خو خبر نه وم چې تاته مې سپاري

شاپور بیا د هغه په ټپ کې خپلې ګوتې ننه باسلې زور یې ورکړ دهغه پاتې ټکونه یې وشکول د هغه چغو کوټه په سر واخیسته بیا یې په خوا کې مالګه راوخیسته د هغه په دې لوی ټپ یې ودوړوله، د هغه چیغې نورې هم لوړې شوې په خوله یې بالښت ورکیښود د بالښت لاندې هغه د خپلو دردونو له امله لکه نینه ترکېده، ښه ساعت یې د هغه اواز خپ کړی ؤ نور هغه دې درد له لاسه بې هوښه شو

بالښت یې ترې لرې کړ اوبه یې پرې واچولې بیرته په هوښ راغی، ورته ویې ویل: دعا کوه چې په حلیمه څه ونه شي، کنه داسې سزاګانې به درکړم چې خپله زاری وکړي او مرګ د خیرات په ډول رانه وغواړي

شاپور نور د بختیار له بندخونې ووت، خپلو کسانو ته یې وویل:

ډاکتر راوغواړئ ټپ یې بیرته ورته وګنډئ او کلکه ساتنه یې وکړئ کمه تېروتنه هم نه منم

شاپور نور د روغتون په لور د موټر ګیر بدل کړ، په لاره کې یې رڼا ته زنګ وواهه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته روغتون ته رسیدلې یې هغې ځواب ورکړ نه !

ولې؟

د صندق کیلي رانه بې درکه ده

شاپور: اغلې رڼاد خدای ج لحاظ وکړه دا بې مانا کارونه پریږده زه دې روغتون په لاره یم ژر راشه، چې د حلیمې غم ډېردروند دی، یوازې یې نه شم زغملی که ته راسره یې نو لږ به راباندې بوج کم شي

هغې وویل: دادی راغلم خو د خور حالت به څرنګه وي؟

شاپور: چې ورسیږم احوال درکوم خو ته هم ځنډ مه کوه

رڼا: زه درځم ډیره ژر به درشم

شاپور د عملیات خونې ته لا سم نه و رسیدلی چې د عملیات خونې دروازې خلاصې شوې ګرځنده بستر ترې راووت، د حلیمې په ښکلي مخ سپینه تیکه پرته وه ،نرسان وارخطا، ښکاریدل هغوی نارې پیل کړې د حلیمې پیوازان چیرې دي؟

شاپور یې د غبرونو سره زړه په درزا شو اوچت قدمونه یې واخیستل د هغې په لوري یې ورمنډې کړې غږ یې پرې وکړه ورته ویې ویل:

ناروغ زموږ دی خیر خو دی نرسان چپ پاتې شول د شاپور د رنګ زیړوالي دوی هم زبون وهي کړل شاپور د بستر خوا کې ودریده په هر یوه نرس کې یې جلا جلا سترګې نیولې ،ورته ویل یې څوک شته چې ماته څه ووایي ؟

دحلیمې وضعیت خو ښه دي کنه؟

په دې وخت کې ماسک لرونکی ډاکتر د عملیات له خونې راووت شاپور ور منډې کړې ورته ویې ویل:

ډاکتر صیب! دوی ولې څه نه وایې ؟

خورخو مې ښه ده کنه ؟

ــ موږ خپله ټوله هڅه وکړه، خو ژوند د خدای ج په لاس کې دی موږ بې وسه شو ستاسې خور نوره په دې نړۍ کې نشته، هغې په سر کې مرمۍ خوړلې وې مغز یې شیندلي ؤ، ژغورل یې ناممکن ؤ

شاپور په سر تاؤ شو پر ځمکه کیناست ، لږ یې چې حالت ښه شو بیرته ودریده، د حلیمې له مخه یې سپینه تیکه لرې کړه ،حلیمه یې ولیده تکې تورې پټې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه په خوب ويده يې وليده د هغې تېرې کيسې ورياد شوې، ژمنې يې سترګو ته ودريدې، بې واکه يې څو سوې سوې کوکې له خولې ووتې

په خواکې نرسان يې هم په ژړا کړل لږ يې چې حالت سم شو دوی ته يې وويل:

خور مې غسل خانې ته ويسئ غسل ورکړئ زه به نور ترتيبات ونيسم

حليمه نوره د غسل شوه د خپل ژوند شپاړسم پسرلی يې خاوروته د تياري کال شو ، غسل ورکونکې ميرمنې لاس په کار شوې حليمه يې د غسل ځای ته ويوړه ،اوشاپور د روغتون د بانګ په لور روان شو، په لاره کې رڼا ور پـه يـاد شـو دځـان سره يـې وويل:

که رڼا خبره شي زړه به يې وچوي د هغـې خـو حليمـه يـوازنی هيلـه وه هغـه هـم وريژيده، رڼا به هيڅکله هم دا ونه شي زغملی

پريکړه يې وکړه :

رڼا چې نيم ساعت وروسته خبره شي هم غوره دی، زه به څرنګه هغه خبره کړم، زه کله دومره زړه لرم چې هغې ته ووايم يوازنی نازولې خور دې د مړه شوه هغه به کله دا غږ وزغمي، هغه به کله ددې همت پيداکړي چې د خپلې يوازيني خور له مړينې وروسته خپله مبارزه دوام داره وساتي

ژربې ټليفون راوکيښ!رڼا ته يې ټليفون وکړ ورته ويې ويل: ته ژر مه راځه، زه دلته يم، تاته ډيره اړتيا نشته، که اړتيا شوه زه درته ټليفون کوم .

ـــ شاپوره دا ته څه ډول خبرې کوې ؟زه څرنګه درنه شم ايا هر څه خـو سـم دي کنـــــــــــه ، حليمـــــــــــــه ښـــــــــــــه ده؟

ـــ هو ښه ده

ـــ زه په لاره کې يم زه څرنګه له خوره لرې پاتې کېدای شم

رڼا ټليفون پرې کړ

شاپور هم لګښتونه ورکړل ، بيرته راغی د غسل خانې مخې ته غلی کيناست

رڼا روغتون ته ور د ننه شوه نيغه د عمليات خونې تـه ورسـېده، ګـوري چـې هلتـه هيڅوک هم نشته وراخطا شوه، ټليفون يې راواخيست شاپور ته يې زنګ وکـړ ورتـه ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــــه چیـــرې یـــې دې عملیـــات خـــونې خـــواکې خـــو نـــه یـــې ؟
هغه ورته وویل:
دوهم پوړ ته راشه پنځلسم نمبر اطاق ولټوه زه دلته یـم هغـه پـه بیـړه پورتـه وختـه نمبرونه یې لټول پنځلسم نمبر خونه باندې یې له لرې نظر ولګېده پرې لیکل شوي ؤ ، غسل خانه !
رڼا ټکان وخوړ په بیړه د دروازې مخې ته ودرېده ویې کتل چـې شـاپور د دروازې سره ناست دی، سر یې په ځنګون ایښی ده ، هغه هم د سترګو له کونجو ولیده خـو جرئت یې نه درلوده چې هغې ته پورته وګوري، له ځمکې سره په ګنډلو سترګو یې رڼـا تـه وویـل: حلیمـې خـو مـوږ یـوازې پریښـودو، هغـه لـه مـوږ لاړه ! له پاسه یې کټ کټ خندا واوریده، شاپور پـه ډنـډ سـترګو او حیـراني سره پورتـه وکتل، رڼا بیا ځلي وخندل !
په شاپور یې غږ وکړ حلیمه مړه شوه !خور مې بې وفا شوه !زه یې یـوازې پریښـودم !شاپور ورپورته شوه!
رڼاته یې وویل:
ایا دا هم د خندي وخت دی،؟ ایا تا د خپل زړه ټوټه له لاسه نده ورکړې؟، ایا ستا د چنار په څیر دنګه ځوانه لښته خور په ملا نده ماته شوې؟
ته خاندې؟ څه شو ستا مسولیت ؟څه شو سـتا کـورنی مینـه ؟څـه شـو سـتا غیـرت؟ د رڼا اوښکې لکه شړکنده باران تویې شوې خو په خوله یې بیـا هـم مسـکاخپره وه شاپورته یې وویل:
هو زما دا عمل د غندنې دی؟ د رټولو دی ؟خو زما په مسـکي مـخ حسـاب مـه کـوه شاپوره !
که زما د زړه فریاد واورې، ستا د زړه مراندې به وشـکوي، زمـا د زړه چغـې دومـره زوروري دي چې د اسمان مخلوق به یې هم واوري، په بدحالت به مې دهوا مرغان هم وژاړي، سپوږمی به تته شي، ستوري به ځلا پریږدي
ان د تیږو په څیرسخت زړونه به هم زما په حال ماتم وکړي زما پـه حـال بـه وژاړي خو ته دا وګوره له جیبه یې لیک راوویست ماته زما د زړه ټوټې څه لیکلي، له مرګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې يې وصيت راته ليکلی همدا اوس مې د هغې له ګوتې تر لاسه کړ شاپور هغه ترې واخيست حليمي پکې ليکلي ؤ

خـــــورې، زړه ورې او زمـــــا همـــــت نـــــاکې خـــــورې !

شايد له دې ليک وروسته دې ونه ګورم، زه شايد مړه شم خو قسم درکوم چې زما په مرګ به نه ژاړې کله هم چې زما جسد ته ودريږې مسکا به کوې، که ته وژاړې زه به ډېره په تکليف شم، زه د خپلې همت ناکې خور ژړا نشم زغملی

ستا خندا به ماته ډاډ راکړي چې ته له منځه نه ځې، تا څوک نشي ماتولی تا څـوک له خپلې لارې نشي اړولی، ستا مبارزه نشي ټکنی کولی له خپل ولـس سره سـتا بـې کچې مينه نشی کمولی ستاسې بې ضميره مخاليفين چې ګټې يې ستا په مبارزه کـې د ګوابن سره مخ شوې هغوی غواړي تا ودردوي تا کمزورې کړي خو ته هيڅ کلـه هم د دوی دغه ارمان پوره نه کړې، زه ډاډه يم چې زما مرګ به تا سـخته ودردوي خو خپل درد به هغوی ته نه څرګندوې ، ځکه هغوی به ستا له دې کمزوري سخت خوند واخلي هغوی ته به ددې خوند موقع نه ورکوې

زما په مرګ به نه مړاوې کيږې خپل همت به سـاتې اوکـه داسـې ونـه کـړې سـتا د مبارزې سر سخته بې وجدانه مخاليفين به په اساني سره خپلې موخې ته ورسيږي شاپور ليکل لوستل او خپلې اوښکې يې په دسمال ورسره پاکولې .

خوږې خورې زما ا ودهېواد وياړه !

زه هم ستا دمبارزې قرباني يم، ما خپل ژوند حق ته وسپاره، ما د خپل مرګ انتخاب وکړ ځکه چې زما ژوند ستا له مبارزې غوره نه ؤ زه دې نه يـم خـو سـتا مبـارزه دې ژوندی وي، بې وجدانه دوښمن غوښتل ما وکاروي، زما عزت لوټ کـړې، خـو مـا خپل خدای ته سپين مخ وړی، ستا سر مې ندی ټيټ کړی وژل کېدل عيب ندي، بې عزتي عيب دی ما ځکه ته پرېښودې چې په شتون کې مې ستا هڅو، مبارزې او عزت ته زيان رسېده کنه داسې په اساني مې ستا ملګرتيا نه خوشې کوله

خورې ما وبښه ته مې يوازې پريښودې، خو دې يوازيتـو ب غـم مـې دې خـوړلی شاپور به دې لاس ونيسي، د هغه غځيدلی لاس تش مه پريږده

خور مو حليمه

شاپور د ليک له لوستو وروسته ژور سوړ اسويلی وويست له ځان سره يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مردارخور قاتله، زه به دې هم په داسې مرګ مړ کړم چې سل وارې مړشې او بيا ژوندی شې دومره دردبه ونه وينې

رڼا ته يې وويل:

اغلې رڼا ته په حقه يې نن به نه ژاړې نن به مې دخور روح نه نارامه کوې، هغې ډېر درد ليدلی نور، هغې ته درد نه ورکوو

دوی خبرې کولې چې کفن شوې حليمه يې راوباسله، د ګرځنده (موبايل) بستر نه ښکته او پورته تېره وه

د سر له ويښتانو يې څاڅکي څاڅکي سور رنګه اوبه تويدې

رڼا ښکته او پورته ورته وکتل بيا يې د اسمان لور ته خوله پورته کړه دوعا يې وکړه ويې ويل:

خدايه ته صبر راکړې، ته ماته د زغم قوت راکړه، لويه ربه !د دې دروند غم د زغملو حوصله راکړه، لويه ربه ته وس راکړه چې د خور وصيت پر ځای کړم .

درڼا د دعا له بشپړيدا سره سم امبولاس راغی حليمه يې ور پورته کړه ، کورته ويوړه او د ټولوافغاني او مذهبي مراسيمو وروسته تانده ځوانی مرګه حليمه دې تورو خاورو تل پاتې ميلمنه شوه

شاپور قبر پرې جوړ کړ ، جنډې يې پرې لګې کړي

رڼا ، شاپور اونور ټول دوستان دې يوه ژور خفګان په ګاللو سره د حليمې له قبره راستانه شول

رڼا به د ځو ګامونو اخيستو وروسته بيرته د خپلې خور قبر ته وکتل او دې يوه سوړ اسويلي سره به ترې بيرته روانه شوه

رڼا خپل کورته لاړه د ماخوستن لمانځه نه وروسته نهاره نهوره ځملاسته د خپلوانو مېرمنو ډېر د ډوډۍ ستونه ورته وکړل خو رڼا يې په ځواب کې ويل

زه دې تورې خاورې وخورم، زما د ګل په شان نازولې خور په ښکلي مخ به د خاورو ګردونه پراته وي او زه به ډوډۍ خورم، زما دومره بې پروايي به هغه ډېره خفه کړي، هغوی به دتقدير په پرېکړه رڼا ته تسلي ورکوله او بيا ځلي به يې د خوړلو سپارښتنه ورته کوله خو رڼا په دې پلمه ځان ترې خلاص کړ چې ستونی يې سره ورغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوله قدري يې هم تر ستوني نه تېرېږي
د شپې تر ناوخته رڼا ته خوب نه ورته، ان نيمه شپه شوه خو د رڼا سترګې هماغسې له چت سره نيښتې وې
له بستره پورته شوه، اودس يې وکړ او بيا يې دوه رکعته لمونځ وکړ
لاسونه يې خپل خدای ج ته لپه کړل دعايې پيل کړه !
اې ربه!
زه خو ډېره يوازې شوم، وروستۍ هيله حليمه مې دې تورو خـاورو مېلمنـه شـوه، خدايه ج زه نوره د دې ازمايښت زور نه لرم
زړه مې ډېر کمزوری شوی، له سختو حالاتو سره مخ شوم خو ستا په مرسـته مـې د هرې ستونزې په وړاندې مقاومت وکړ، اې ربه! بيا هم انسان کمزوری دی ،خامخا له موږ نه به کومه تېروتنه شوې وي ته موږ ته ښنه وکړه.
زما له ارمانونو سره تللې خور باندې مې ورحمېږه، هغه وبښه، ماته توان راکړه چې د هر جابر، فاسد غل او د بيت المال لوټمارانو په وړاندې وجنګېږم
له دې وروسته يې جای نماز راټول کړ، ودريده مخامخ يې د خپلې ځـواني مرګـې خور په تصوير چې هغې ډېر په ناز جوړ کړی ؤ نظر ولګيده
هغې خپل تصوير له وېرې خندنی خولې سره اخيستی ؤ او شـااوخوا يـې د نـرګس ګلان ترې راتاؤ کړي ؤ
تصوير يې له چوګاټ سره راواخيست، ډېر يې ورته وکتل، د هغې نصيحتونه ورته ياد شول دې تصوير په ليدو کې ژوره لاړه !
خور ته په خبرو کې شوه ، ويې ويل خورې! تر اوسه مې ستا د وصيت سره سم پـه خوله مسکا وه ، اوس خو راسره هيڅوک هم نشته ټول ويده دي
زما دوښمنان زما غږ نه اوري،چې له ژړا او بدو ورځو مې خوند واخلي، ماته اجـازه راکړه چې ښه ډېر وژاړم، زړه مې ډېر ډک دی، اخر انسـان يـم تـاب يـې نـه لـرم ،ګوندې ژړا مې له غمونو ډک زړه سپک کړي، لږ مې ارامه کړي
له دې وروسته يې بې واکه چغې کړې، سوې، سوې کوکې يې وکـړې، چغـې يـې دومره په زوره شوې چې ان د ګاونډ دې مېرمنو له سترګو يې هم خوبونه والوزول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی هم بریښناوې رڼا کړې او له رڼا سره یې په غیاب کې دې همـدردۍ اوښـکې تویولې
کله چې په ژړا ستړې شوه ، ځان ته یې پام شو، ګریوان یې لکه چـې بـاران لونـد کړی وي، په اوښکو داسې لوند شوی ؤ
لږ په خود کې شوه ،خپل ګډوډ وېښتان یې بیرته منظم کړل ورسره پـه کـور کـې د خپلوانو مېرمنې چې ددې په ویر راپورته شوې وې له هغوی نه یې ښـنه وغوښـته، هغوی یې هم خپلو کوټو ته د تګ لپاره تشویق کړې او خپله هم نوره ویده شوه
سبا سهار رڼا له میلمنو سره ناسته وه چې دې شاپور زنګ یې ټلیفون په شور راوسـت ورته ویې ویل:
له بندي ځخه دې څه موادو د تر لاسه کولو لپاره ته باید دلته راشې، سـتا راتلـل اړین دي رڼا هم لږ شیبه وروسته هلته لاړه، دواړه د بندي خونې ته ننوتل او د هغه مخې ته ودریدل
شاپور هغه ته وویل:
ستا له لاسه خو زما خور مړه شوه او ما درسره ژمنه کړې وه چې که خور مې مړه شي داسې عذابونه درکوم چې خپل مرګ د رانه د خیرات په ډول وغواړې
دا ځل شاپور له ځان سره د غوندې ستن هم وړې وه مخامخ یې په بندي ور منـډه کړه ،ستن یې د هغه د مټ له غوښې وکښله او لکه سپرخی هغه یې تاؤ کـړه بنـدي چیغې کړې شاپور ورته وویل:
ووایـــــــــه هغـــــــــه تصـــــــــویرونه د څـــــــــه کـــــــــړي؟
هغه ځواب ورکړ ،هغه زما په کمپیوتر کې دي ما خوشی کړئ چې درته رایې وړم زه کومه لېوالتیا نه لرم چې هغه نشر کړم
شاپور د هغه غوښې نورې هـم پـه غونـدې سـتن کـې تـاؤکړې ورتـه ویـې ویـل: موږ ته یې ادرس راکړه
د هغه په بدن باندې له درده خولې راماتې شوې، شاک ته نږدې حالت یـې غـوره کړ شاپور ته یې وویل:
غوښه مې نوره تاو نه کړې شکیدوته نږدې شوې، نور یې درد نشم زغملی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور : ایا کله د دې نورو په هکله هم سوچ کړی چې د هغوی غوښه هم ستا غوندې درد لري؟
هغه وویل:
تېر وتلم، اوس یو ښه راسره وکړئ ما خوشې کړئ لومړی هغه کس وژنم چې زه یې د حلیمې خور مرګ ته چمتو کړم، بیا کمپیوټر راوړم له هغه وروسته خپل خون دربښم چې هر څه راباندې کوئ زه کومه نیوکه نه لرم.
شاپور : نور به دې څومره خلک په دې مکارو خبرو غولولي وي، د څومره معصومو ځوانانو قتل به دې کړی وي
هغه ځواب ورکړ:
زه قسم کوم دا مې اول ځل دي ډېر قرضداری وم له مجبوري مې دا هر څه وکړل
شاپور یې نوره هم غوښه تاؤ کړه ،بندي له درده شاک ته لاړ
د هغه له لیدو سره رڼا شاپور ته په خبرو راغله ویې وویل:
دا کس پرېږده که ته اوس دا کس مړ هم کړې مور ته به څه ګټه وکړي؟
ایاحلیمه به راژوندی کړي ؟
نه کنه !
نو د ده ځورونه مور ته هیڅ ګټه نه رسوي
په دې وخت کې بندي بېرته را په خود شو رڼا لا هماغسې شاپور ته منتونه کول ورته ویې ویل داکس سمه ده چې ګناهګار دی، سمه ده چې زما د خور قاتل دی خو مور به لري خویندې به لري، شاید کوچني ماشومان به لري مور به یې د هغوی لپاره پرېږدو
شاپور وویل:
وینه مې په جوش راغلې تر څو چې مې د وینو جوش نه وي ارام شوی نه یې پرېږدم، که یې د کورنۍ بل غړی هم په لاس راشي صرفه پرې نه کوم بیا یې بندی ته وکتل، ورته په خبرو شو ، ظالمه تا وکتل چې د څومره مهرباني کورنۍ سره دې دومره ظلم کړی سره ددې چې ځوانه خور دې ورته ووژله بیا هم ستا د بچیانو، مور او خور غم ورسره دی
له دې خبرې سره یې بختیار یو محکم سوک په خوله وواهه ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بېړه دې کمپیوټر ادرس راکړه چیرې دې ایښی، هغه وویل تاسې یې نښی پیدا کولی ؟شاپور ځواب ورکړ یوازې ځای یې راته وښایه نور موږ پوهېږو چې څه ډول یې پیدا کړو

هغه د خپل کور ادرس ورکړ د خپلو کسانو په وسله یې نیمه شپه د هغه کور محاصر کړ، په داخل کې یو نارینه ، درې مېرمنې او ماشومان ؤ نارینه یې په سر پـه کنداغ وواهه بې هوښه یې کړ او مېرمنو ته یې وویل:

مه ډارېږئ، موږ دلته یوازې کمپیوټر په کار ده هغـوی دکمپیـوتر ځـای وروښـود دوی له ځانه سر واخیست

کمپیوټر یې شاپور ته په مخکې کېښود شاپور له لیدو سره کمپیوټر له ښنو لاندې کـړ خچ پچ یې کړ او بیا یې اور پرې بل کړ

رڼا دا هر څه لیدل او د شاپور هرې قربانۍ حیرانوله ورو ورو یې باور د شک ځـای خپلاؤه

د کمپیوټر له ماتیدو وروسته شاپور بندي کس له گریوانه ونیو، له کټـه یـې لانـدې رواغوځاوه، وروسته یې له مټه ونیو په ځمکه یې د هغه په کشولو پیل وکړ په داسـې حال کې چې پښې او لاس یې تړلي ؤ د حویلۍ په کونج کې دده لپاره ژور شـوي سل متري کوهي ته یې ژوندی گـځارکړ.

رڼا ورته وویل:

شاپوره !

تا ښه کار ونه کړ، هغه د باید نه وایې وژلی ، کم تر کمه د هغه د مـور لپـار دهغـه د اولادونو لپاره

تا خپل ورور او د کورنۍ غړی له لاسه نه دی ورکـړی ځکـه د هغـه چـا پـه درد نـه پوهیږې چې د کورنۍ غړی یې دلاسه ورکړي وي

شاپور په غوصه شوه ویې ویل:

ولې ما مې حلیمه خور له لاسه نه ده ورکړې؟

رڼا: خو ته له هغې سره دې وینې شراکت نه لرې؟

شاپور : موږ د ورور او خور دې اړیکې پاللو له یو بله سره ژمنه کړې وه، دې زړه له تله مو په دې اړیکه یو بل منلي وو نو ماته یې درد د سکنۍ خور نه کم نه دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اصلا ته حلیمه سکنی خور نه بولې، کنه د ښنې خبرې به دې هیڅ کله له خولې نه راوتې ،زما په شان به د دې د انتقام اور په سینه کې بل ؤ
رڼا ورته وویل:
زه هم لوی درد احساسوم، ډېره خفه یم، خو د هغه په وژنې مـوږ تـه څـه پـه لاس راغلل ؟
هیڅ!
کاشکې د هغه وژنه د حلیمې د بیا را ژوندي کیدو لامل کېدای بیا یې پروانه کوله اوس خو مو یوه بله خور کونډه کړه، څو ماشومان مو یتمیان کړل
بیا کاشکې دلته مو صحرایې محکمه نه وای ورته جوړه کړې، عدلي مراکزو ته به مو سپارلی وای هغوی پوهیدل او کار یې
شاپور : زما په سینه کې د هغه لپاره د انتقام بل شوی اور یوازې او یوازې د هغه پـه وژلو مړ کېده بله لاره راته نه وه پاتې، دې بې ضمیره کاشکې یوه د حلیمې د وژلـو گنا کړې وایې بلکې د هغې د عزت دې لوټولو پلان یې هم درلوده
دې بې وجدانه به نورې څومره پیغلې داسې په لومـه کـې راگېـرې کـړی وي او د هغوی په عفت باندې به یې لوبې کړې وي
په دې وخت کې رڼا ته ټلیفون راغی ورته وویل شول زه د شاکره خورلڼه دې یـم، فاتحې ته راغلې یم دکور سره د ولاړه یم ته نه یې که راتلی شې درته ماتل کېـږم او که ناوخته کیږي نو زه اوس ځم بیا بل وخت راځم

رڼا ورته وویل:
خورې زه په شلو دقیقو کې رارسېږم ته منتظره اوسه
رڼا کور ته راغله او د میلمنو سره بوخته شوه
ورځې او شپې تېرې شوې دوه اونۍ ووتې د فاتحي خلك هم تمام شول نـور رڼـا هوډ وکړ چې دفتر ته لاړه شي
د دفتر موټر یې راوغوښته، او له لنډ مزل وروسته دفتر ته ورسیده !
له رسېدو سره سم د جزیرې ټلوېزون خبریال خبره وریاد شوه، چې دې ته یې ویلي و، چې ستاسې د فراه خبریال په فساد کې ښکیل دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه ادعا ورته ثابته شوه دا ورته څرګنده شوه، چې هغه دروغ نه دي ویـلي او نـه یې کومه شخصي موخه لرله، یوازې خپل احساس دې ته اړ کړی ؤو، چـې رڼـا تـه شکایت وکړي.

هغه د رڼا په فکر کې یو صادق انسان راغی سم دستي یې د هغه کـارت را واخیسـت هغه ته یې ټلیفون وکړ، ورته ویې ویل:

ورور جانه! ستا ریښتینولي او هېوادنی احساس ماته مالوم شو، تا دروغ نه و ویـلي، هغه کس لکه چې تا یې په اړه ویل له هغه سل چنده نور هـم خـاین راووت، نـو زه مننه درنه کوم چې زما پټې سترګې مو خلاصې کړې، زه مو له ګنا وژغورلم، زما ولس مو له مظلومیته خلاص کړ، یو مجرم د خبریالي په پاکـه جامـه کـې خپلـې شـومې موخې لټولې او د خبریالي له ویاړلي نومه یې ناسمه ګټه پورته کوله؛ موږ هم هغه د خپلو ګناهونو په سزا ورساوه، هغه د ښځلو نه ؤو اوس په زندان کې دی.

وروره! زه ستا غوندې پاک زړو کسانو ته اړتیا لرم، ته باید په فراه کې له موږ سره کار پیل کړې او خلکو ته وښیې، چې خبریـال څـه وي او خبریـالي څـومره سـپېڅلی مسلک دی.

هغه ورته وویل:

زما هم هیله ده، چې ستاسو غوندې مسلک ته ژمنو کسانو سره کار وکړم، زه د پیسـو وږی نه یم بس دومره پیدا کول غواړم چې کورنۍ مـې نـورو تـه اړه نشي ـ، زه پـه صداقت خپل ولس ته خدمت وکړم او بس

رڼا ورته وویل:

سره له سبا ته زموږ خبریال شوې زه دې نن اداری مدیریت ته مکتـوب لاس لیـک کوم نور زموږ سره کار پیل کړه احسان مند به دې هم موږ شو

خبریال :خو اغلې رڼا! هغه بل دفتر کې مې معاش د کور لګښتونه پوره کوي.

رڼا وویل:

ته اندېښنه مه کوه، دلته به هم هماغومره معاش در کړل شي.

هغه سمه ده وویل، په فراه کې د افغان رسنیز دفتر تـه لاړ ،کمـره او نـور اړیـن او وسایل یې تر لاسه کړل په کار یې پیل وکړ

((((((((()))))))

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا لکه غره غونډې نه ماتېدونکی همت هماغسې ژوندی ؤ بیا یې هم تل په خپل دفتر کې دسمون لپاره فکر مشغول ؤ تل به یې پلټنه کوله، چې د مفسدو غلو راز پیداکړي او برملا یې کړي، له یوې خوا هغوي خپلې تېروتنې ته متوجه کړي له بلې خو ولس د هغوی له ظلمه خلاص کړي

یوه ورځ د یوه پلان په جوړولو بوخته شوه خپل اداري مدیر یې را وغوښت هغه ته یې وویل:

د ټولو ولایاتو خبریالان سبا راوغواړه زه له هغوي سره اړین بحث لرم هغه ښه صیب وویل:

رڼا په دې پلان کې فکر مشغول ؤ، چې شاپور یې دروازه وټکوله؛ رڼا ورته دننه راتلو وویل.

هغه راغی، خو راتګ یې له پخوا ډېر توپیر درلود، رڼا پورته شوه له هغه سره یې په لاس سترې مشې وکړه، له زېړ رنګه پتنوس څخه یې پیاله را واخیسته، له چایو یې ډکه کړه، لرګینه الماری یې خلاصه کړه، له رنګارنګ مېوې ډک قاب یې را واخیست د شاپور مخ ته یې له پیالې سره یو ځای کېښود.

شاپور هم حیران شو، لږ یې ځان وګراوه، فکر یې وکړ چې خوب نه وي وړی، د ځان په ګرولو ډاډه شو، چې ویښ ده له ځان سره یې وویل: شاپوره! لکه چې ګاډی د پټلی ته لوېدلی، د رڼا پام دې ځان ته اخېر هم را وا ړاؤ

رڼا ورته خبرې کوي، خو شاپور په خپل خیال پلو کې غرق ده د هغې نه اوري، رڼا عادت لاره چې بې اړتیا یې چاته نه کتل په خپلو خبرو کې یې د هغه نه وپوښتل چې سبا مې د ولایاتو د خبریالانو ناسته رابللې ته خو پکې کوم اعتراض نه لرې ؟

شاپور په خپل زړه کې دې رڼا لپاره ګوړې ماتولې ځواب یې نه ورکاؤ

رڼا ورته د خپل مېز مخ لکه د قاضي څټک، چې ووهل شي، ودرزاؤه، شاپور ټکان وخوړ رڼا ته په کتو یې مخ له شرمه سور شو، د شرم مسکا یې وکړه بیا یې رڼا ته وویل:

اغلې تا څه ویل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـــــې یـــــې پـــــه حالـــــت وخنـــــدل ورتـــــه ویـــــې وویـــــل:
شاپوره! له څه وخته را په دې خوا درته خبرې کوم، خو ته یې نـه اورې خیـر خـو دی؟ کومه ستونزه خو نه لرې؟
هغه په توتله ژبه ځواب ورکړ ورته ویې وویل:
نه، نه څه خبره نشته درته پام مې وه.
رڼا ورته وویل ښه نو ما څه وویل؟
تا وویل چې اول ځل دی چې چای درته اچوم
هغې بیا وخندل ورته ویې ویل پام دې بل چیرې دی خیر په هر حال زه سبا یـوه جلسه راغواړم د ولایاتو خبریالان مې راغوښتي ته خو کومه نیوکه نه لرې؟
شاپور : او هو، زه به څه نیوکه ولرم، خپل کار دې دی، ته د دې ځای مشره یې زما پکې څه کار دی.
رڼا: ښه نو تا دلته څنګه پېښه را وکړه؟
شاپور : زه غواړم چې نوره خپل کور ته لاړه نه شې ؟
رڼا: ولې؟
شاپور: بس نه به ځې
رڼا: اخېر ولې؟
شاپور: ته هلته یوازې یې، زه تا یوازې نه شم پرېښودی.
رڼا: ته په کوم صلاحیت ماته دا خبره کوې؟
شاپور: نوره دې خپلې سر زورې ته نه پرېږدم.
رڼا: د کومې زیمواری له مخې؟
شاپور: ته ماته د یو چا امانت یې.
رڼا: زه پوه نه شوم؟
شاپور: ته زما د ځوانې مرګې خور حلیمې، یو څه کېږې.
رڼا: مقصد دې؟
شاپور :زه نه غواړم په تا څه وشي،که ته هره ورځ خپل کـور تـه لاړه شـې او هلتـه یوازې واوسې نو شاید دې کوم ګواښ سره مخامخ شی او زیان درته ورسیږي
رڼا: که په ما څه وشي بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور: زه به يې ونه شم زغملی، زما لپاره به ستونزمنه وې ، ان د اورېدو تاب هم ولرم.
رڼا: نو چيرې دلته په دفتر کې بستره راته وغوړوم؟ د دې ټول سټاف په منځ کې ويده شم.
شاپور: نه دا خو زه هم نه غواړم.
رڼا: نو بيا؟
شاپور: د دفتر په خوا کې مې درته يو کور نيولی، ټولې امنيتي چارې مې هم بشپړې کړې، څو نورې ښځينه خبريالانې به هم درسره اوسي، که کومه ستونزه وه ماته به ټليفون کوئ، زه به د بريښنا غوندې ستاسې په خوا کې حاضريم.
رڼا: زه مې د مور د کور څراغ نه شم مړ کولی، هلته مور خاپوړې کړې، که زه د خپل کور ور را قلف کړم، مور او حليمه به په ګور کې رانه خفه شي له هغه کور سره زمور يادونه تړل شوي، زه هغه ځای نه شم پرېښودی
شاپور: ګوره رڼا! زه دې درک کولای شم، ته په حقه يې، که زه هم ستا په ځای وای همدا ضيمواري مې تر سره کوله؛ خو دلته خبره د ګواښ ده، د هېواد يو خاين دې هم په ارامه نه دی پريښی، د هغوی سينې درته د انتقام له يوه نه خاموش کيدونکي اوره ډکې دي هغوی په کراره نه کيني
نو هيله مې ده، چې ضد ونه کړې او خبره مې ومنې.
رڼا : منم يې، ستا خبره منم انديښنې دې پر ځای دي، زه له مرګه نه وېرېږم، خو هيله مې ده، د يو څو ورځو مهلت راکړې، چې د خاينينو چاره وکړم بيا که مړه هم شم پروا نه کوي، خبره يې بشپړه نه کړه، ځکه د نورو الفاظو د مخنيوي لپاره يې د شاپور لاس په خپله خوله سريښ وليد
رڼا ددې کار په کولو سره ورته په حيراني ښکته او پورته وکتل شاپور ته يې وويل:
شاپوره دا ته څه کوې؟
شاپور : ومې بښه! زه پوهېږم چې داسې کارونه ستاسې نه خوښېږي، خو ستاسې د مرګ خبرې د اورېدو تاب نه لرم
رڼا يې په خبره وخندل، شاپور هم ورو، ورو احساس کوله چې رڼا يې خواته تمايل پيداکړی، او د هغې دباور وړ ګرځيدلی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور له ځايه پورته شو د خوښي نښې يې په څېره کې ښکارېدې، په تلو کې يې رڼا ته مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل:
مننه اغلې رڼا چې زما خبره دې ومنله
رڼا: مسکی شوه او ځمکې ته يې وکتل، هغه ته يې وويل:
سلامت اوسئ، تاسې زما په خير غړېږئ.
شاپور دوه گامه واخيستل لا بهر شوی نه ؤ رڼا ته يې وويل:
زه دې له اوسني چلنده خوښ يم، تاسې اوس زما د خبرو په اړه منفي فکر نه کوئ.
رڼا : په ريښتيا چې ما ستاسې په پېژندگلوي کې ناوخته کړی، بيا يې خپلو نوکانو ته وکتل، ورو يې وويل: تاسې يو ښه انسان ياست.
شاپور يې په خبره لکه د لاټري گټونکی، رينه کی شو او لکه بريښنا له دفتره ووت رڼا له دفتر سره نږدې په يوه عصري کور کې استوگن شوه او تر ناوخته به د کـار پـه دفتر کې بوخته وه ځکه د لارې انديښنه يې ورکه شوې وه
سبا سهار د ژورناليستانو جلسه چمتو شوه د ناستې ترتيب کونکې رڼا ته د ور تلو هيله وکړه رڼا هم له دفتره پرته له ځنډه ورووته، ځکه غوښـتل يـې خپلـو خبريـالانو تـه ځينې مهمې خبرې وکړي
ناسته پيل شوه او رڼا د غونډې پرانسته وکړه هغې وويل:
زه خوښه يم چې د خپلو هم مسلکانو سره يوځای د خبرو زمينه راته مساعده شـوې، خبريالان زما اتلان دي، تاسې هر يوه د خپل هېواد سره خپله مينه څرگنده کړې په سختو شرايطو کې مو دنده اجرا کړې، گواښونه مو منلي خو چا مو غږ نه دي خـپ کړی، که تاسې خپله دنده همداسې مخته بوځئ هغـه ورځ لـرې نـده چـې زمـوږ هېواد به له فساده خلاص شي، ټولنيز عدالت به رامنځته شي، زورواکي به له منځـه لاړه شي، استدلال به حـاکم شي، نـور بـه مظلـوم، مظلـوم پـاتې نشيـ، دهغـوي دحقوقو د لاسته راوړلو کې به څوک خنډ جوړ نه کړي،
په دې وخت کې د ننگرهار ځانگې خبرياله پاڅيده او د رڼاخبرې يې ورپرې کړې، هغې ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ پوهېږو چې تاسې موږ هڅوئ تر څو دنده ښه او مسؤلانه پرمخ بوځو، خو کاش دا ځانګړنې موږ درلودای، تاچې کومې ځانګړنې وښودې دا د یوه ریښتوني خبریال ځانګړنې دي او له تاپرته په بل چا کې نشي لیدل کیدای

د ښکلا په خبرو رڼا مسکی شوه ، ټوکرنده یې وویل:

څه بابا، چېرته عزیزخان چېرته ملنګ عبدالرحمن، دا خو ستاسې لویي ده ،چې ما په داسې لویو الفاظوستایئ

ته چې کومې خبرې کوې، ستاسې سپیڅلتیا له ورایه څرګندوي، دنده ښه پرمخ بیا یې خو بیا هم ځان نیمګړی بولې، دا د ښه خبریال نښه ده

تاسې هر یوه له ما ښه او له اخلاصه ډک کار کړئ ،ځکه خو یې نن پایلې پـه خپلـو سترګو ګورو ډېر څه اصلاح شوي دي، او ډېر لا پـاتې دي چـې لـه وخـت سره بـه اصلاح شي په دې شرط چې موږ خپله مبارزه ژوندی وساتو، دحق پلـوي وکـړو او باطل ورټو

د باطل څښتن لکه لمر د هر چا مخې ته ودرږ، د هغوی پټه کثیفه څېره بربنډه کړو رڼا خپلو خبرو ته دوام ورکړ: زه غواړم څو مهمې خبرې درته وکړم زما د دندې دپیل سره ما فکر نه کاو چې زه کمزوری او دټولنې د کلتور مطابق ضـعیفه انسـان بـه کلـه وکولی شم چې د خپلې خبریالي په مرسته دومره ستر، ستر کارونه وکړم، خـو اوس راته مالومه شوه چې خبریالي، ځواکمن مسلک ده، هیڅکله یې په وړاندې باطـل که هر څومره ستر هم وي د درېدو ځواک نه لري که یې د درېدو اراده هم وکـړه، نو ریښتونی خبریال یې لکه لوی طوفان په خپلو څپو کې رانغاړي او د ځمکې تـل ته یې رسوي

زما سپارښتنه هم تاسې ته داده چې یوازې خپـل مسـلک تـه ریښـتوني واوسـئ، د خدای ج له ویرې پرته د بل چا ویرې ته په زړه کې ځای مه ورکوئ

په دې ډول به خدای ج له تاسې سره وي او بیا به وګورئ چې تاسې څـومره قـوي خلک یاست څومره ستر ستر کارونه کولی شئ، د څومره بدلونونو لامـل ګرځیـدای شئ

بیا یې سترګې لندې شوې خبرې یې نورې هم وغځولې ناستې ته یې وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ باید هر راز قرباني ته چمتو اوسو، د هېواد او دهېواد بچیـانو تـه د عـدالت او مساوات لپاره که له کوم ګوابښ سره مخ کیږو هم باید قبول یې کړو
ځکه دا ملت ډېر ځوربدلی، بې وزله شوی، د مظلومیت په وروستۍ برید کې دی ، څوک غمخوار نه لري، ډېرې سترګې یې موږ ته دي او موږ یې باید هیلې وساتو
درښا خبرو ته خبریالان لکه کالبوت چې ساه نلری ټول سکوت ؤ درښا هره خبره یې د زړه په غوږو اورېده ځکه د رښا له زړه راپورته کېدې او د هغوی په زړونو ننه وتې
رښا وویل:
خبریال که ښه وي نو ترې ښه نشته او که بد شي بیا تر ټولو بد ځان ثابتولی شي
تاسې به په هېواد کې په خپلو سترګو ګورئ چې ځینې رسنۍ پردیپالې دي د نـورو لپاره کار کوي د نورو د ګټو لپاره هڅـې کـوي هغـوی لګیـا دي زمـوږ مـلي ګټـې ننګوي، زموږ د یو موټې ملت په منځ کې د نفـاق درز واچـوي، هغـوی پـه ژبـې، سیمې، او قوم باندې وویشي
زموږ ضعف زموږ په بیل والي کې ګوري، هغوی په دې کار کـوي چـې دلتـه څـه ډول یوالی زیان من کړي، څه ډول دا نه بېلیدونکی ولس سره جدا کړي او خبریال دغه د دوی شومه پروسه پر مخ بیایې هغه دځو روفیو په بدل کې له دوی سره کـار کوي پرته له دې چې مسؤلانه خپله دنده وپېږني، د نورو په لومه او جولی کې ځان اچوي یوازې خپلې ګټې پالي دهېواد ګټو ته ژمنتیا له یاده باسي
نو تاسې هم خبریالان یاست او په هغوی هم د یوه خبریال نوم پـروت دی چـې د ځمکې او اسمان توپیر مو په منځ کې شتون لري
نو ځکه مې وویل چې ښه خبریال دې ټولنې تر ټولو ارزښتناک او بد خبریـال لکـه ونې ته زیان رسونکی چینجی هېواد په بل مخ اړوي
رښا نورې خبرې پای ته ورسولې او ټولو خبریالانو د هغې سره په دې ژمنې چې موږ به د ژوند ترپایه ستاسې لاره تعقیوبو خدای پاماني واخیسته
هغه ستړې ستومانه خپل دفتر ته راغله
د چایو یوه پیاله یې راوغوښته، هغې لا پیاله نه وه خولې تـه کـړې چـې د دروازې ساتونکي ورته راننه وت ویې ویل:
یوه پېغله او یوه بله مېرمن غواړي له تا سره وګوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا خولې ته نږدې کړې پياله بېرته په مېز کېښوده هغه ته يې وويل:
ژر يې را دننه کړه بهر يخ دی
هغوی رانه وتل رڼا هغوی ته هم چای راوغوښت، بيا يې له هغوی د خپل راتګ موخه وپوښتله
د پېغلې انجلۍ مور په ژړا شوه رڼا ته يې وويل:
لورې!، هيله يا لويو غرو ته کېږي يا لويو سړو ته !
رڼا : مورې ځان ارام کړه ژوره ساه واخله بيا ووايه چې څه ستونزه ده او زه څه درسره کولی شم
ميرمن : دې پاخه عمر يو ،سرمايه دار سړي ډېره په تنګه کړې يم، دومره يې ازار کړې يم ،چې اوس په خپل مرګ راضي يم
رڼا :مورې اصلي خبرې ته راشه او ما پوه کړه چې څه شوي
ميرمن : دامې لورکۍ ده ته يې بې سارې ځواني ګورې چې ور پورې اور شوی ، د ښکلا يوه بيلګه ده هغې ته يې مخ ور واړاؤ ورته ويې ويل!
ته چادري پورته کړه چې رڼا دې مخ ووينې هغې خپله چادري پورته کړه رڼا چې ورته وکتل په ريښتيا د ښايست يو مثال ؤ معصومه څېره يې درلوده، مخ يې د څوارلسم سپوږمې په څېر رڼا کوله
د رڼا حوصله ختمه شوه هغې ته يې وويل:
مورې اوس راته ووايه چې کيسه څه ده ؟
مېرمن: دې هغه دولت مند کس عمر شپيته کاله دی، هغه زما لور چيرته ليدلې وه بيا يې له ما غوښتنه وکړه چې زه خپله لور هغه ته ورکړم هغه دوه نورې مېرمنې هم لري په مخکې قومندان تېر شوی، ځان ته په سيمه کې يو زور ور هم وايې خو ما انکار ترې وکړ لور مې دې هغې په خوښه دې هغې د ترور زوی ته ورکړه خو زوم مې له واده مخکې چا وواژه ځواني مرګ شو
اوس هغه سپين ږيري بيا احوال راليږلی چې لور دې راکړه، که سل ځله مېړونه ورته وکړې هم له واده مخکې به بلې نړۍ ته لاړ شي، زه فکر کوم چې هغه کس همده وژلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو د خدای (ج) په لحاظ له مورِ سره مرسته وکړه، زه کونډه مېرمن یم له خدایه ج پرته بل څوک نه لرم

رڼا : د خدای ج لعنت دې په داسې بې ضمیره خلکو شي، د چا چې ښکلې لور او یا هم خور شي نو ددې ورستو بې وجدانه خدای ناترسه لېاره دې چې دوی دې خپلې غریضې پرې خړوب کړي او د هغې ژوند دې په اور لاهو کړي

هغې ورته وویل:

رڼا لورکی! ماته یې دوه اونۍ وخت راکړی ویلی یې دي که په دې وخت کې راضي نه شوې نو مورِ به دې لور له کوره په زوره وباسو

رڼا له ډېره قهر سره شنه شوه مېرمنې ته یې وویل:

ته بې غمه اوسه، د زورورو، زورور بل دی او هغه له مورِسره دی، دولت مند به ځان ته دولت مند وي مورِ ته د یوه واښه قدر ارزښت هم نه لري داسې به یې درته سپک ورک کړم چې بیا نور د واده نوم هم وانه خلي

سمدستي یې د هغه شمېره ترې واخیسته زنګ یې ورته وواهه

ورته ویې ویل زه رڼا نومیږم د افغان تلویزون کارکونکې یم غواړم درسره مرکه وکړم هغه ځواب ورکړ کله ؟

رڼا وویل: همدااوس

هغه وویل: سمه ده راشه زه په کور کې یم

رڼا انجلۍ او د هغې مور ته نوی حجابونه ور واغوستل چې هغه یې ونه پېژني درې واړه د هغه تر کوره ورسېدې

کله چې هغه رڼا او دوه نورې مېرمنې ولېدې لږ وارخطا غوندې شو خو بیا یې ځان په دې ډاډه کړ چې دا بل څوک دي هغه ددې جرئت نه لري چې د خپل مظلومیت اواز تر خبریالانو ورسوي

رڼا د قوماندان په خوا کې کیناسته ورته ویې وویل:

ته چمتویې چې زه مرکه پیل کړم

هغه وویل:

هو

رڼا کېمره مین ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته هم چمتو يې
هغه ځواب ورکړ:
هو
رڼا مرکه پيل کړه له قومندانه يې پوښتنه وکړه چې ايا دراييي او سرمايه خلك د دې لپاره په لاس راوړي، چې نورو خلکو ته پرې ازار ورسوي او کـه د دې لپـاره چـې خپل ځان پرې بسيا کړي؟
قومندان ځواب ورکړ:
دولت خلك د ځان د بسيا لپاره پيداکوي!
رڼا وويل:
که ستا لور ښکلې وي او يو سپين ږيرى دولت مند يې درنـه غـواړي تـه خپلـه لـور ورکوې ؟
هغه وويل: نه، زه به هيڅکله هم دې کار ته چمتو نه شم
رڼا: که هغه له زوره کار اخلي او ته د هغه په اړه بې وسه يې نو ستا او ستا په لور بـه څه تېريږي
هغه وويل:
قيامت، به راباندې تېريږي او د هغه د وژلو هڅه به وکړم کنه ځان به پرې مړ کړم
رڼا: ولې؟
قومندان: نو ورته وګورم او سيل يې وکړم ؟خپله لور مې د هغه د لوبو لپاره لويه کړې !
رڼا:
ښه مننه
خو که دا کار ته د بل چا دې لور سره کوې هغه ظلم نه درته ښکاري
له دې خبرې سره قومندان پوه شو چې کيسه بله ده، او ناسته مېرمن او خوا کې لور يې هغه دي چې ما د واده غوښتنه ترې کړې نو د ځان خلاصولو هڅه يې پيل کـړه
رڼا ته يې وويل:
دا ته څه وايې ؟
رڼا کونډې مېرمن ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ دې لوڅ کړه ځان ورته وښيه او بيا هغه کيسه وکړه چې ماته دې دفتر کې وکړه، هغې همداسې وکړل کېمره مين د خپلې کمرې مخ دې کوڼدې مورکۍ په لـور را واړاؤ قومندان نور هم وارخطا شوه هغې ټوله کيسه وکړه د کيسې په پای کې يـې دا هم وويل چې زما د لور خاوند له وادہ مخکې مړ کړل شو او زه په لوی ګمان ويلی شم چې دده کسانو هغه وژلی دی

رڼا قومندان ته مخ ورواړاؤ ورته ويې ويل:

په مشهوره خپرونه پلټنه کې دې دغه مرکـه اچـوم او ددې انجلـۍ د مېـړه د وژلـو دوسيه هم درباندې خلاصوم

که ته له دې کيسې تېر نه شې !

د قومندان په وجود لړزه راغله رڼا ته يې وويل:

لورې! زه د نوم سړی يم که ته داسې وکړې، زما شهرت او درناوی به لـه خـاوروسره خاورې شي

ته صبر زه کورته ځم بيرته ژر راځم

هغه ژر پاڅېده ،رڼا هم په تشويش کې شوه چې سړی د څـه لپـاره کورتـه ننـه وت کومه وسله راباسي او که کومه بله خبره ده

لږ شېبه لا نه وه تېره شوې چې سړي په لاس کې دوه بنډله افغـانۍ رانيـولې د رڼـا مخې ته ودرېده هغې ته يې وويل:

لورې !ته زموږ کور ته نوې راغلې يې دادې ټيکری او باقې پاتې شوه دا بله خـبره، په هغې همدلته خاورې اړؤ

فکر وکړه چې نه تا څه اوريدلي او نه موږ څه کړي، اونه به په راتلونکي کې دا ډول څه تکرار شي

رڼا ست ونه غوښت ورپاڅېده هغه دواړه بنډلونه يې تـرې واخيسـتل د کونـډې مېرمن په لور روانه شوه دې دوه ګامه په اخيستو سره يې په شا راوکتل قومندان تـه يې وويل:

څه ضمانت به راکړې چې دغه خبره د تل لپاره له خاورو لاندې شـوه او بيـا بـه نـه تکرارېږي

هغه د وراخطايي مسکا وکړه بيا يې رڼا ته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

که بیا دې داخبره واورېده نو د ږیرې وینښتان خوبیرته راشنه کېږي غوږ او پوزه مې پرې کړه، ما دغه پروګرام له زامنو نه پټ پیل کړی ؤ هغوی تــه مــې ویــل چــې یــو څوک په خوښه واده راسره کوي که هغه زما په د راز خبر شي چې ما له زور زیاتي کار اخیستی . نو له کوره به مې وشړي، هغوی خو د نن زمانې تعلیم یافتــه ځوانــان دي، وایې زور زیاتی د انساني حقونو خلاف دی

رڼا د کونډې مېرمن په خوا کې ودرېده هغه دوه بنډله روفی یې هغــې تــه ورکــړې ورته ویې ویل دا زما له اړخه تاسې تــه د عــزت د ســپکاوي جــبران وروســته یــې د قومندان په خبره وخندل بیا یې ورته وویل:

ستا ټولې خبرې مې ریکارډ کړې ان ستا سې دپېسو بنډلونه هم پکې راغــلي، دا بــه زما سره په ارشیف کې ثبت وي که په دې اړه مې غوږونــه هــم وبریــږي چــې تــا د کونډې مېرمن ته د هغې د لور په اړه کوم مزاحمت کړی نو بیا به خپلــه څېــره پــر تلویزون وګورې بار بار به دا کار تکرار شي تر هغې به دوام وکړي چې ستا ټول خپل او خپلوان په ځانګړي ډول ستا کورنۍ او ټول هېواد وال به د دې څېرې دوهم مخ وګوري.

هغه وویل:

بس که بیا مې دغه کار تکرار کړ همداسې راسره وکړه، خو چې اوس کوم لېونتــوب ونه کړې

رڼا ځواب ورکړ زه اوس دا کار نه کوم خو پام دې وي چې په خپله ژمنــه ودرېــږې کنه بیا به یې په نشرولو کې فکر ونه کړم او پرته له ځنډه به دې ثبت شوې ویډیو نشر کړم

رڼا له دې خبرې وروسته دسکول را واخیست کونډې مېرمن او د هغــې لورتــه یــې وویل:

درځې چې ځو!

دوی بهر راووتل د رڼا د دفتر په موټر کې کېناستل ،کونډې مېرمن وویل موږ کورته ورسوه او ته به خپل دفتر ته لاړه شې خو موږ نه پوهېږو چې له تانه څــه ډول مننــه وکړو چې له دې سرزوري او جابر کس نه دې وژغورولو

رڼا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

منني ته اړتیا نشته ستا لور زما خور ده او یوه خور باید د خپلې خـور لپـاره دومـره کارونه د یوې زیمه وارې په ډول تر سره کړي، خو تاسې کورته مه ځئ زه غواړم له ماسره دفتر ته لاړې شئ او په لاره درته ځینې مهمې خبرې هم لرم

هغې د سر په خوځولو د هو وویل

رڼا او دوی د دفتر په لور حرکت وکړ په لاره کې رڼا کونډې مېـرمن تـه چـې شاه سیټ کې ناسته وه ور وکتل هغې ته یې وویل:

خورې ستاسې د لور په ژوند کې اوس داسـې څـوک شـته چـې واده ورسره کـول غواړي هغې وویل: نه نشته خو ولې دې دا پوښتنه وکړه ؟

رڼا ورته وویل:

زه ډارېږم چې دغه لیونی سپین ږیری بیا کوم اقدام ونه کـړي ښـه بـه دا وي چـې ستاسې دې لور سرنویشت دې یو چا سره وتړو

هغې وویل:

تاسې لکه چې زما له زړه خبره یاست زه هم په همدې فکر کې یم، زما لور ته هـم د هرچا سترګې وراوړي ځکه چې خدای ج پرې د ښکلا لورینه کړې ده نو که لـه چـا سره یې تړون ونه شي کېدای شي دې ته ورته نورو ستونزو سره مخ شو

رڼا وویل:

نو ایا په ما باور کوې چې یو مناسب کس ورته انتخاب کړم؟

کونډې مېرمن وویل:

هو ستا ټاکنه ماته د سر په سترګو قبوله ده ځکه چې ته هیڅکله هـم د چـا بـدي نـه غواړې

له دې خبرې سره سم دستي رڼا ټلیفون را واخیست او شاپور ته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل که وخت لرې یو ځل دفتر ته راشئ ، هغه دې هو په ځـواب سره ورتـه د ورتلو وویل

رڼا او دوه نورې مېرمنې په دفـتر کـې کیناسـتې دوی تـه لا د چـایو پیـالې نـه وې ایښودل شوې چې شاپور هم راورسېده دفتر ته په ننوتو یـې چـې نـورې مېرمنـې ولیدې نو رڼا ته یې وکتل بیا یې وویل زه ښښنه غواړم ستاسې به خاص مجلس وي زه به لږ وروسته راشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا له شا غړ ور پسې وکړ ورته و يې ويل:

ودرېږه، موږ کوم خاص مجلس نه لرو ،دلته کېنه ،هغه ښکته سترګې اچولې وې بيرته راستون شو او په څوکۍ کيناست رڼا ورته وويل:

مخامخ پېغله مېرمن وګوره !

هغه غلې سترګې راپورته کړې انجلۍ ته يې وکتل حق حيران شو د هغې ښکلا بلا رڼا ګانې کولې بلا کيسې يې په څېره کې پرتې وې د لږ ځنډ نه وروسته يې رڼا ته وکتل غوښتل يې څه ووايې خو رڼا خبرو کولو ته پرېنه ښوده هغې وار پرې لومړی کړ ورته ويې ويل:

ښکلې ده کنه ؟

شاپور وويل:

دا پوښتنه له ما ولې کوې دلته خو د ښکلا سيالي نده روانه ؟

رڼا وويل:

ته سم وايې ،خو زه غواړم ته مخامخ پېغله د سوداګر په سترګو وګورې

شاپور : زه پوه نه شوم

رڼا : شاپوره ته له دې ښکلې مېرمن نشې پيدا کولی، زه غواړم له دې انجلۍ سره ستاسې واده وکړم

هيڅ کمی نه لري، زما ډېره خوښه شوې که زما ورور ژوندی واې له دې پرته مې بل څوك ورته نه ټاکله

زه ډاډه يم دواړه به سره خوښ ژوند تېر کړئ دا زما ټاکنه ده او زما ټاکنه بده نه وي شاپور لنډه مسکا وکړه بيا يې وويل:

ما ستاسې د خبرو مطلب واخيست او که د دوی کار خلاص شوی وي ،زه غواړم تا سره په دې اړه په يوازې وغږېږم

رڼا : سمه ده، مور او لورته يې رخصت ورکړ دوی دواړو ته د يوازې خبرو کولو زمينه برابره شوه

شاپور رڼا ته وويل:

واه:

همدغه ستا انصاف ؤ، همدا دې له ماسره همدردي وه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا يې په خبره وخندل ورته وې ويل:

خو ښه ښکلې ده، معصومه ده، بهترينه قواره لري، که يې هر څوک وګوري نو ورپيسې ليونی کيږي

ځکه مې په دې ټوله نړۍ کې په تا ولوريده

شاپور ورته وويل:

اوس خو تا پر ټپونو دمالګې دوړولو چل هم زده کړی

رڼا په حيراني سره دې هغه سترګو ته وکتل ورته ويې ويل:

شاپوره! ما څه کړي، خدای دې نه کړي، چې زه به د چا په زخمونو مالګې ودوړوم، ما خو کومه بده خبره نه ده کړې ؟

شاپور يې په ځواب کې وويل:

له مېلمه هم وپوښته چې شکنه خوري او کنه !

رڼا يې په خبره وخندل بيا يې وويل:

شاپوره ! که ريښتيا درته ووايم په دې ښکلې انجلۍ مې سخت زړه وسوځېده، ته وګوره که داد يو مهم سړي لور وای څومره قدر به يې درلوده لکه سپوږمۍ له مخه يې نور اوري، خو او س بې سرپرسته ده د هر چا د لوبو ښکار شوې ده سپين ږيری هم غواړي ځان ته يې واده کړي، زړه سوی پرې په کار ده له يوې خوا خو به يې سر پټ شي د هر ناولي او بې کاره شخص له ځورونې به خلاصه شي او له بلې خوا زه ډاډه يم چې په دې نړدې سيمه کې يې ساری نه ليدل کېږي

شاپور پرته له ځنډه ځواب ورکړ ورته ويې ويل:

ولې ته !

رڼـــــــــــــــــا: مطلـــــــــــــــــب!

شاپور: له دې انجلۍ ته سل وارې ښکلې يې ؟

رڼا يې په خبره مسکی شوه شاپور ته يې وويل:

هی غلی شه !

چيرته عزير خان چيرته ملنګ عبدالرحمن!

شاپور : له ټولو ارزښتمنه خو داچې ستا له ظاهري صورت نه باطن بيا ځوځله ښکلی ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا سر ښکته واچاؤ شاپور ته يې وويل:
هی بريک شه تا بيا هغه پخوانی خبرې پيل کړې، زه واده نه کوم !او زما واده کول ستاسې له وسې هم پوره نه ده ځه چيرې دې بل ځای غم وخوره !
شاپور وويل:
زما په وس پوره ده زه يې پوره کولی شم زه ستا هره غوښتنه پوره کوم ، ان که دې ژوند په بدل کې هم وي زه به ورته نه ونه وايم
رڼا وخندل بيايې شاپور ته وويل:
ته دې سريالونو هوايې خبرې کوې، زما هوايې خبرې نه خوښيږي په نن زمانه کې هر سړی مين دی خو به درواغو، له زړه مين مې لا نه دی ليدلی کله چې په تشو خبرو انجلۍ ته دوکه ورکړي نو مين توب بيا ترې په هوا شي تېرې خبرې يې له ياده ووځي، بيا نو کبر شروع کړي، انجلۍ ته وايې ته خو ما نه کولې له تا نورې ښکلې انجونه راته پيدا کيدې او ....
شاپور وويل:
نن زه د خپلې مينې ازموينې ته چمتو يم ووايه څه غواړې ؟
زه ستا لپاره څه کولی شم ؟هغه څه را په گوته کړه چې ستا پرې باور کېږې او بيا هغه څه عملا وگوره چې زه دې باور لاسته راوړی شم کنه
رڼا وويل:
زما داسې غوښتنې دي چې ته به يې په اوريدو حيران شې، ځکه زه پوهيږم څه چې زه غواړم ستا د تمې خلاف دي په اورديدو به ټکان وخورې !
شاپور وويل:
اغلې رڼا خبره مه اوږده وه که ستاسې غوښتنه داوي چې اوږد راته وغځېږه او په چاړه دې مری درنه پرې کوم هم زه به چمتو شم
رڼا دې حيرانې په پار شونډې بوخې کړې شاپور ته يې وويل:
له دې هم سخته غوښتنه لرم
شاپور وويل خو ويې وايه بيا ما پرې وازمايه چې کولی يې شم کنه؟ زړه مې دې راوچاوده
رڼا وخندل بيا يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه غواړم چې ته دې افغان رسنيز مرکز په شمول ستاسې ټول جايداد زما په نوم کړې

شاپور په ملا مات شو په زوره، زوره يې وخندل بيا يې د رڼا په طرف وکتل ،هغې ته يې ورته کړه

تا ريښتيا ويل:

چې زما غوښتنه به ټکان درکړي، په ريښتيا يې ولړزولم ژبه يې په تالوکې راوچه کړه، تا هغه څه وويل چې ما يې فکر هم نه کاوه ما هيڅکله باور نه کاوه چې دې رڼا په زړه کې به دې مال او دولت مينه وي، رڼا مې بل ډول تعبيرولـه، هغـه چـې ارزښتونو ته درناوی او لومړي توب ورکوي، هغه چې تر هرڅه ورتـه معنويـت مهـم دی خو هغې نن دې جايداد شرط کېښود هغه نن د خپل هغه ځان قيمـت کېښـود چې ما ويل ټوله نړې يې هم بيه نشي پرې کولی

رڼا يې په خبرو په قهر شوه شاپورته يې وويل:

قصيدې مه وايه او دسريالونو تمثيل مه کوه زما بدې راځي هيله کـوم، تـه لـه دې ځايه لاړ شه، زه نور ستاسې د خبرو د اوريدو تاب نه لرم

زه پوهيدم چې ته تمثيل کوې، زه پوهېدم چې ته په دې خبرو ماته دوکه راکوې

شاپور : زه تمثيل نه کوم، او نه د خلکو غوندې دوه مخـی او سـل زړی يـم هـيڅ وخت مې درته دروغ نه دي ويلي او نه غواړم خپل ټول ژوند لـه درواغـو سره تېـر کړم

رڼا يې په خبره کې ور ولويده ورته ويې ويل:

څه چې ماوويل تا واوريدل، له هغو زياتې خبرې د کولو لپاره راسره نشـته بيـا يـې شاپور ته دې وره په لور گوته ونيوله ورته ويې ويل:

زه نه غواړم نور څه واورم ته نور تلی شي !

شاپور وره ته ورسېده، خو پښه نيولی شو مخ يې بيرته راوگرځاوۀ رڼا ته يې وويل:

تاته خپله کورنۍ هم ارزښت نه لري ؟

رڼا په تروشه ټنډه هغه ته وکتل ترې ويې پوښتل:

ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم ترکمه د حلیمې خور وصیت ته دې هم ونه کتل هغې له مرګ مخکې لیک کــې څه درته لیکلي ؤ هغې درته زما د لاس نیوي نه و ویلي؟
رڼا بیا هم په تروه تندړه ځواب ورکړ:
زما ژوند زما ژوند دی د حلیمې ژوند نه دې چې د یو چا لپاره یې برباد کړم او د یوه لاپو سره واده وکړم ، زه ډاډه یم چې زما د خور به هم زما پریکړه خوښه شي
ځکه که هغې ته ستا دوهم مخ مالوم وایې شاید دا وصیت یې نه وی کړی
شاپور د وتو لپاره ګام کېښود رڼا ورپسې غږ وکړ شاپوره وښه چې نن مې خفــه کــړې نن مې داسې خبرې درته وکړې چې تر دې دمخه مې چاته نه وې کړې
شاپور له اوښکو ډېر سترګې په رڼا کې ونیوې هغې ته یې وویل:
نه دې ښم، هیڅکله دې هم نه ښم
رڼا یې په خبره مسکۍ شوه خو دې ویلو دې پاره یې څه نه لرل
شاپور له دفتره ووت.
رڼا له ځان سره په فکر کې مشغوله شوه، ویې ویل:
دا سړی دې حلیمې له مرستې کولو وروسته ښه راباندې لګېږي، د هغه لپاره مې په زړه کې یو ځانګړی احساس پیدا شوی داسې احساس چې تر د دې مخه مې په زړه کې نه وو ،ان فکر کې هم د یوچا لپاره راسره نه ګرځېده
خو نه پوهېږم چې دا څه دي؟ او څه به ترې جــوړ شي، خیــر مــالوم بــه شي چــې شاپور زما د وړاندیز لپاره څه کوي او زما لپاره چې څه په خوله وای هغو ته په عمل کې څومره ژمن دی
رڼا دا خوږ سوچ نور هم غځاوه خو د دروازي ټک، ټک یې د فکر تسلسل وشکاؤه د راځه په ویلو سره یې ولیدل چې اداري مدیر یې څه پاڼې د لاسلیک لپاره ورته پــه لاس کې نیولې دي
رڼا هغه ته وویل:
مدیر صیب راځه پاڼې به درته لاسلیک کړم ته مې د یوه بل کارد لپاره هــم رابللــې، خو ښه شوه چې خپله راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې يو سپين ږيری سړی وو د رڼا سپېڅلی احساس يې درک کاوه له همدې خاطره يې د رڼا ډېرقدر کاوه لاس يې په نامه ونيول رڼاته يې وويل په سترګو لورکی امر وکړئ

رڼا : ! د کابل په شمول د ولاياتو ټول مسولوخبرياﻻنو ته ووايه چې يوې ځيرنيزې مبارزې ته ځان چمتو کړي دا دنده چې زه دوی ته سپارم څه اسان کار ندی له ځان سره ګواښونه لری خو اړ يو خپل ولس ته دې چوپړ په موخه دا ګواښ پر ځان ومنو

مدير وويل! اغلې رئيسه صيب زه دوی ته څه ووايم !

رڼا: هيله کوم ماته رئيسه مه وايه نه مې خوښېږي، زه يوه خبرياله يم،او تل به اوسم، که په لوړ او يا هم ټيټ موقف کې وم مهمه نه ده، ان که وزيره هم شم زه به خبريالي کوم ځکه چې همدامې د ژوند اصل دی

مدير: نو اغلې خبريالې زه دوی ته ستا له اړخه څه ووايم

رڼا: ورته ووايه چې د ځمکو د غاصيبينو پلټنه وکړي، نومونه يې په ليست کې وليکي، د ثبوتونو سره يو ځای يې په مرکز او ټولو ولاياتو کې نومونه افشا کوو که حکومت څه نشي کولی نو ولس خو به کم تر کمه خپل دوښمنان وپېژني او دهغوی په دروغجنو څېرو خو به نه غلطيږي

مدير وويل سمه ده

هغه مرکز او ټولو ولاياتو ته دې رڼا پيغام ايميل کړ

رڼا هم کورته لاړه ځکه چې ډېر ناوخته شوی ؤ

له ډوډی خوړلو او لمونځ کولو وروسته ويده شوه ،ځکه د ورځې ډېره ستړې شوې وه، سهار وختي پاڅېده، لمونځ يې وکړ بيا يې د معمول تمرين نيم ساعت بشپړ کړ وروسته د دفتر په لور روانه شوه، پياده يې حرکت پيل کړ ځکه دفتر په څو قدمي کې ؤ

دفتر کې کېناسته تر څو دې کابل ښار د ځمکو غصب ليست له اسنادو سره يو ځای خپله جوړ کړي په دې فکر کې وه چې له کوم ځايه يې پيل کړي چې ټليفون يې وشرنګېده ويې کتل يوه نامالومه شميره وه

شين ښټن يې کيکاګله غږ پرې وشو اغلې رڼا مبارک دي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ ته خو دې ځان ډېر پا ک، خواخوږی، هېواد پال معرفي کاؤ ته خو اوس بلا راووتي
رڼا يې خبره ورپرې کړه هغه ته يې وويل:
وروره لومړی ځان را وپېژنی، وروسته مې سمه پوه کړه چې ته څه وايې زه دې پـه خبره نه پوهېږم
هغه وويل:
زه دې ښاري محکمې قاضي يم څه وخت وړاندې دې د موږ ته مراجعه کړې وه
رڼا وويل:
د څه لپاره ؟
هغه وويل: ولې هير دې شو، څه وخت وړانـدې د يـوې کونـډې مېـرمن د کـور خلاصولو لپاره چې راغلې وي، کوم چې يوه زور واکي غصب کړی ؤ بيا مـوږ درتـه دهغه جعلي اسناد له منځه ويوړل
او هغې ته مو خپله قباله تائد کړه
رڼا وويل:
ښه نو اوس؟
هغه وويل:
مبارکي يې درته وايم
رڼا : دې څه مبارکي ؟
هغه وويل:
ځان ناګاره مه نيسه، دومره لويه خبره څنګه پټېږي ؟
رڼا ځواب ورکړ وروره زه ستاسې په خبره نه پوهېږم، کـه لطـف وکـړې او پـه لنډو واضح ووايې چې څه خبره ده نو زما او ستاسې دواړو دو خت د زيانه به مخنيـوی وشي
هغه وويل:
دلته يوه لويه دوه سوه جريبه ځمکه چې تاسې اخيستې ده ستا په نوم کيږي قباله يې درته جوړېږي او افغان رسنيز مرکز ،تلويزون او راډيو ستا په نوم کيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا راته ووايه چې دومره پيسې دې له کومه کړې، او زموږ برخه پکې څومره دی

رڼا ځواب ورکړ:

ښاغلی قاضي، زه ستاسې بې هوده خبرو ته وخت نه لرم، هيله کوم زه ډير کار لرم زه ټليفون پرې کوم

رڼا ټليفون پرې کړ د ټليفون پر څوکه يې زنه تکيا کړه په يو ژور سوچ کې لاړه دې ځان سره يې وويل:

واه شاپوره منته درنه کوم، ته خو په ريښتيا د عمل سړی يې لکه څرنگه چې ما فکر کاؤ له هغه نورهم لوړ وختې، ته په ريښتيا چې د قربانۍ او سرښندنې سړی يې، حليمې سم ويلي ؤ ته بې جوړې يې زه يوځل بيا اقرار کوم چې ما دې په پيږنگلوي کې ډېر ناوخته کړی، له دې وروسته دې نه ځوروم، ته زما لپاره پيدا شوی او هغه څوک يې چې دې چا لپاره مې خوبونه ليدل، هغه ته يې، بل څوک نشي کيدای زما وجود ستا د پاره جوړ ده، زه به دې ډېر ژر خپل کړم

رڼا په همدې چرتونو کې وه چې يوځل بيا يې د ټليفون زنگ د فکرونو لړۍ پرې کړه ويې کتل هماغه قاضي ده رڼا ته يې په ټليفون کې وويل:

اغلې رڼا موږ درته په تمه يو دلته ستاسې لاسليک گوتې او د تذکيرې شميرې ته اړتيا ده هيله ده ژر راشې، رڼا بيا دې ځان سره په سوچ کې شوه ويې ويل:

اغلی شاپوره ما غوښتل چې دا مالوم کړم ته زما سره څومره مينه لرې، زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې، کنه زه خو دې مال جايداد او ځمکې هيڅ وږې نه يمه وروسته يې قاضي ته

لنډځواب ورکړ:

زما قبالې موالې او داسې اسنادو ته اړتيا نشته، هيله ده نور زنگ ونه وهې.

ټليفون يې پرې کړ.

دې ځمکو د غصب دې پلټنې په پلان بوخته شوه، لا يې لومړني مواد نه ؤ چمتو کړي چې شاپور يې اسناد په لاس مخې ته ودريده

په قهر جنه څهره يې په رڼا کې سترگې خښې کړې هغې ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته لا نور ځومره ريشخند په ما وهې لومړى وايې چې جايداد دې زما پـه نـوم کـړه اوس مې چې دا کار وکړ نو د لاسليک لپاره محکمې ته هم نه راځي، اسناد يـې پـه ميز ورته په زوره وويشتل، هغې ته يې وويل دې ځمکواو جايداد وړې دادي اسناد مې درته چمتو کړل ټول مې ستا په نوم کړل يوازې ستاسې لاسليک ته اړتيا لري، رڼا د خپل طبيعت خلاف، لکه چې څوک ګونګي تـه خـبرې کـوي، هـيڅ عکـس العمل نه ښوده، بلکې کله کله خو د شاپور خبرو ته مسکی کيده، شاپور ته به د هغې مسکا نوره هم د درد باعث شوه

شاپور اړ شو دې هغې چوپتيا ماته کړي، هغې ته يې وويل:

او هو زه ديوال ته خبرې کوم، دا وګوره په عـوض ددې چـې خجالـت وبـاسي لا خاندې هم

رڼا: هم نوره چوپتيا ماته کړه شاپورته يې وويل:

نور نو اړتيا نشته چې ماته ځان ثابت کړې زه نور له ځانه هم په تاډير باور لرم، ستا د ريښتينولي ازموينه پای ته ورسېده، ستاسې کار پای ته ورسېده اوس زمـا کـار پيـل شوه

ته مه وارخطا کېږه، ستا هيله داده چې ما خپله کړې کنه، شاپور چپ غريـو نيـولی ولاړ ۀ څه يې نه ويل:

رڼا خپلې خبرې ته په خپله ځواب ورکړ ويې ويل:

هو ستاسې همدا هيله ده، زه نوره ستا شوم، زه نه ستاسې د جايداد وړې وم او نه د کومي بلې مادي سرچينې، يوازې ما غوښتل پـوه شـم چـې تـه زمـا لپـاره څـومره ريښتونی يې، زه درته څومره ارزښت لرم او زما لپاره څومره قرباني ورکولی شې

زه اوس ډاډه شوم چې ته زما لپاره هر څه کولی شې ان له ژونده هم تېريدلی شې، خو ما وبښئ چې ته مې وځورولې، کاش کې ما دومره تکليف نه وای درکړی

شاپوره زه نوره ستاسې يم، زما وجود باندې له شرعی تړون وروسـته يـوازې تاسـې حق لرئ ته نوره انديښنه مه وهه

زه دې په خواکې يم او تل به اوسم

شاپور ددې خبرو په اوريدو د خوشحالۍ سلګو واخيست د رڼا په لور يـې قدمونـه اخيستل پيل کړل، فکر يې وکړ چې نوره رڼا د هغه شوه نوره هغه هستي چې له ډيره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد وخته يې ورته انتظار کړی ؤ نوره يې خپل مال شوه، غوښتل يې ځان ورته دومره نږدې کړي چې خپل لاسونه د هغې له نرۍ ملا تاؤ کړي او زړه ته يې نږدې کړي خو رڼا ډېر ژر د هغه په موخه پوه شوه لا د هغې تن رسېدو ته يې يو ګام پاتې ؤ چې رڼا غږ پرې وکړه شاپوره ته څه کوې ؟ همدلته ودرېږه

هغه وويل: خو په خپله خوله دې وويل چې زه ستايم نو اوس بيا څه وشول

رڼا : زه هم منکره نه يم خو له نکاه وروسته

شاپور : سمه ده بيګا ته يو محفل نيسو، دکوژدې په مراسمو کې نکاه هم ترو، رڼا ځواب ورکړ:

ما خپله پريکړه درته واوروله نور مخکې کارونه خپله تنظيم کړه زه پرې اعتراض نه لرم .

ماښام رنګين چاپيريال جوړ شو د دفتر ملګريو د محفل په جوړولو کې خورا خواری کړې وه هر طرف ته رنګونه او رڼا ګاني خپرې وې، خوشبويي لکه د پسرلي موسم تر هر چا رسيدله دې هيڅ څه کمی نه وو

شاپور او رڼا جوړه د تخت لورته لکه شهزادګان راغلل، دواړه دنګې ونې لکه جوړه چنار د تخت خوا کې ودريدل، محفل کې ناست خلك هم دې دوی په درناوي له څوکيو پورته شول، لوړی دوی کناستل بيا د محفل مېلمانه په خپلو څوکيو ناسته پيل کړه، رڼا په نوې جوړه کې سمه رڼا کوله غټو ښورو سترګو کې يې له ډيره لرې تور او سپين مالوميدل، هر طرف ته له اړولو سره به يې د ناستو خلکو راښکون کاؤ رومانتيك ماحول ؤ، دې دوه بې جوړو، کسانو، جوړه د هر ليدونکي لپاره زړه راښکونکې وه

د کوزدې مراسم په شاندارو ولولو پيل او پای ته ورسيدل، نکا هم وشوه تر تيب کونکو اعلان وکړ چې يوه اونۍ وروسته به ددې جوړې د واده مراسمو شاهد هم واوسئ

تر ډېره ناوخته خلکو ساعت تېری وکړ او له نيمې شپې څه وخت تېر ؤ چې محفل پای وموند

رڼا هم د خپلو مېرمنو خبريالانو سره يوځای ددې لپاره سينګار شوې هغې خونې ته لاړه چې شاپور ورته په ګرايه نيولې وه ، شاپورهم په خپل تګ کې قدمونه سستول

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ګونډې رڼا به ورته ست وکړي چې همدلته چې رڼا اوسيږي پـاتې شي خـو لـه شاه يې دې رڼا غږ واووريده ورته ويې ويل:
شاپوره ته کورته ځې هغه ووېل:
هو خو که تاسې وايې دلته پاتې شئ زه کوم اعتراض نه لرم، رڼا ورته ووېل:
بې شرمه غلی شه څوک به يې واوري، ژر خپل کورته له ځنډ پرته لاړ شه، سبا سهار چايو خوړلو ته ځان راورسوه چې زه غواړم درسره په ځينو مسئلو خبرې وکـړم هغـه هو ووېل بيا د خپل کروزين په لور په اوچتو ګامونو روان شو ، رڼا له شا غږ پسې وکړ شاپوره هغه قدم نيولی شوه شاته يې راوکتل دې رڼا غـږ يـې واوريـده هغـې ورتـه ووېل:
په ځان دې پام کوه
شاپور وخندل بيا يې ورته ووېل امر دې پر ځای کيږي ،خـو مخکـې دې ولـې نـه ويل:
رڼا ځواب ورکړ اوس خو مې ضيمه واري شوه، تاته پام زما مسوليت شـو او زه ډېـره مسوليت پذيره يم خبره اوسه
شاپور: ستاسې ضيمه واره اوسيدل ماته کومه نوې خبره نده، نور يې د خپل موټر په لور حرکت وکړ رڼا هم خپلې خونې ته لاړه سخته ستړې شوې وه خـو د لمانځـه نـه مخکې ويده کيدل يې نه خوښيدل اودس يې وکړ جامې يې بدلې کړې او په ارامه يې لمونځ وکړ بيا يې سر په بالښت کيښود له بالښت سره د سر له وصل کولو سره يـې سترګې هم سره ورغلې
سبا سهار يې د سترګو له پرانيستو سره دې شاپور په څېره سترګې ولګيـدې، حيرانـه شوه سترګې يې وموښلې، فکر يې وکړ لکه چې خوب دی خو خوب نه ؤ دې سترګو په بيا پرانيستو سره يې په مخکې شاپور لکه سلامي سرتېری ولاړ وليـده رڼـا راپورتـه شوه هغه ته يې ووېل:
شاپوره ته دلته څه کوې، هغه ځواب ورکړ:
ولې خو تابيګا راوغوښتم
رڼا : سمه ده چې ما راوغوښتې، خو د چای خوړلو خونې ته نه زما د خوب کوټې ته !

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپور يې په خبره وخندل بيا يې وويل:

د بيگنى شرعي پريكړې له مخې ستا شته ،زما او زما دې ستا دي هر څـه زمـوږ گـډ دي زما اوستا پكې نشته

رڼا ورته وخندل:

هغه ته يې وويل:

دا خوب دې اوبو ته ووايه، اوس لا وخته دى، له واده وروسته دا خبرې وكړه

شاپور: په يوه اونۍ كې به واده هم وشي

رڼا وويل:

ځه ته اوس لاړ شه د چاى څښكلو خونې ته زه لمونځ كوم چـې قضا كيـږي ځـان چمتو كوم زه هم درځم په گډه به چاى وڅكو او خبرې به هم وكړو

شاپور ووت او رڼا هم خپل عبادت وكړ وروسته شاپور ته مخامخ دې چايو ميز ته په څوكۍ كيناسته هغه ته يې وويل:

تاسې ولې دومره بيړه وكړه

شاپور: د څه ؟

هغې وويل:

تاســـې ولـــې دومـــره ژر د واده كولـــو د پـــاره بيـــړه لـــرئ ؟

شاپور يې په خبره وخندل هغې ته يې وويل:

خو پرون سهار تاسې وويل:

چې ما خپله پريكړه وكړه، نور مخكې كارونه ستاسې دي او زه پرې اعتراض نه لرم نو اوس اعتراض له كومه شو؟

رڼا: زما مطلب دادى چې په يوه اونۍ كې دې واده تيارياني اسان كار ندى هسې نه چې خلك راپورې وخاندي؟

شاپور : پرون ماښام پروگرام دې خوښ شو؟ هغې وويل هـو ډيـر پـه زړه پـورې ؤ شاپور ځواب وركړ دا د سهار نه تر ماښام د پروگرام تيارى وو شاپور ته د داسې ساده سړي فكر مه كوه هغه يوازې تاسې ته د مينې په وړانديز كې زړه نه شـو كـولى پـه نورو كارو كې ډير زړه ور دى په يوه اونۍ كې به داسې تياريانې ونيسي چې خلك به گوته په غاښ حيران ورته ولاړ وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا وویل:
زه درباندې باور لرم، ته چې څه وایې د هغو دعملې کولو ځواک هم لرې تــه هغــه څه کولی شې چې نور خلک یې نشي کولی
خو زه یو ډیره مهمه دنده پر مخ وړم، تر څومې چې هغــه نــه وي تــر سره کــړې زه واده نه کوم
شاپور ورته وویل:
دې څه دنده ؟
رڼا غواړم د هېواد د بیت المال غله او دې بیت المال د ځمکو غاصـیبین افشـا کـړم ،ټولو ولایاتو خبریالانو ته مې دنده سپارلې، چې مالومات او اسناد راټــول کــړي، د کابل مرکز دنده ما په غاړه اخیستې
شاپور وویل: اغلې رڼا ولې له واده وروسته داکار نه کوې؟ کــه لــه واده وروســته تــا څوک کار ته نه پرېږدي ته ولې اوس بېړه لرې
رڼا ځواب ورکړ:
زه د هېواد د دوښمنانو ډیره بده ایسم ته پوهیږې چې هغه زما وینې هم څکې زه هر وخت د مرګ د ګواښ سره مخ کیــدای شــم، کــه دا ماموریــت رانــه پــاتې شي نــو ځنکدن به راباندې ډیر سخت تېر شي
شاپور ورپاڅیده دې هغې په خوله یې لاس ورکیښوده بیا یې هغې ته وویل:
د خدای ج لپاره نوره یوه کلیمه هم ونه وایې!، نوره د مرګ خــبره پــه خولــه وانــه خلې، زه یې دې اوریدو تاب نه لرم، زه ډاډ درکوم ستا هیلې به هــم پــوره شــی او واده به هم وشي
رڼا : خدای ج دې ستاسې خبره ریښتیا کړي، زه هم هیله لرم چې تا غوندې یــوه کس سره ژوند تېر کړم، ما فکر نه کاؤ چې ماته به مې د خوبونو شــهزاده پیــدا شي، ځکه زما فکر دې نورو نه جلا دی، غوښتنې او هیلې مې نورو سره توپیر لري، خــو زه څه خبره وم چې شاپور هغه غښتلی سړی دی چې زما دې باور لپاره بــې جــوړې اراده او زغم لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاپوره زه ډېره خوشحاله شوم چې ته مې په لاس راوړې، ته مې د خوبونو تعبير وې ته مې د خيالونو دې ټال جوړه شوې نړۍ وې خو دې سترګو مخکې مې بيا هم رانه ورک وې

زه دې ډېر قدر کوم، زه به ډېره مينه درکړم ځکه چې ته دې ډيرې مينې وړ يې تـه بې جوړې يې ته ډير پاک زړه لرې

کوم چې زما لپاره پکې بې مثاله مينه نغښتې ده

شاپور وويل:

هيله کوم زما له توصيف نه تېر شئ، زه د داسې الفاظو وړ نه يم خو له دې وروسته د مرګ خبرې ونه کړئ، ځکه ستاسې دې ژوند سره زما ژوندهم تړلی، که ته ونه اوسې نو بيا به زه څه کوم زما په وجود کې خو ستا په قوت ساه ښکته او پورته کيږي، دې زړه هره درزا مې تا يادوي، په هر رګ کې مې ته يې ستا په برکت مې په وجود کې وينه چلښت کوي کنه روان بهير به يې ودريږي او هر څه به دې منځه لاړ شي

رڼا يې خبره ورپرې کړه ورته ويې ويل:

ته چاى هم څکې او که يوازې خبرې کوې ،زما دفتر ته دې تګ وخـت دی ،ژر، ژر که چې ناوخته کيږي

شاپور :

ظالمې نن خو د دې کـوزدې لـومړۍ ورځ دی، رخصـتي وکـړه نـن زه پـه خپـل صلاحيت اجازه درکوم

رڼا وخندل، زه د افغان رسنيز دفتر مشره يم دا له يـاده مـه باسـه چـې زه دې چـا اجازې ته اړتيا نه لرم

بيا د شاپور مخته ځيره شوه هغه ته يې وويل:

هى !ستا مخ خو له غمه سم پړسيدلی، ته مه خفه کيږه، زه نه مرم، لومړی تا سـپين ږيرى کوم بيا به دې مرګ لپاره تياری نيسو، هسې ټوکې کوم ته زما ټوکې هم جدي نيسې

شاپور :

نور په غلطي کې هم دې مرګ نوم وانه خلې، رڼا يې خبره ورپرې کړه شاپور ته يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مرگه خو خلاصون نشته ، دې خدای ج له وجوده پرته هر ژوندی باید دې مـرگ څکه وکړي ، خو خدای ج دې مونږ ته مهلت راکړې چې لومړی د خپلو مسلمانانو په خدمت کې ښه ستړي شو ویښتان مو سپین شي بیا که مرګ راشي هم پروانه کوي له دې وروسته یې دسکول راواخیست شاپورته یې وویل:

زړگیه زه دفتر ته ځم چـې خپلـه راسـپارل شـوې دنـده تـر سره کـړم او د ولایـاتو خبریالان هم تعقیبوم چې کارونه یې تر کومه سرتـه رسـولي ، خـو کـه زمـا پـه دې ماموریت یوکال هم وځي ته باید د واده نوم وانخلې

شاپور دې هو په دود سر وخوځاؤ: غوښتل یې چې رڼا ته یوه خبره وکـړي خـو لـه شرمه یې مخ سور شو بیا یې هم دې خبرې جرئت وکړ رڼا ته یې وویـل مننـه چـې زړکی دې راته وویل ته نه پوهیږي چې ماته دغه کلیمه څومره ارزښت لـري او دې جملې ته مې څومره انتظار ویستلی دی رڼا یې هم په خبره مسکی شوه شاپورته یـې وویل:

ځه زمونږ د کور زومه ، دا خو وړه خبره ده اوس به دومره مینه درسره وکړم چې نړۍ به درنه هیره شي خو پام چې په دې هیره شوې نړۍ کې زه درنه هیره نشم ځکه زه هم د نړۍ یو جز یم رڼا نوره دې خپل دفتر په لور وخوځېده ، لنډ مهـال وروسـته یې په خپل دفتر سر ور دننه کړ لا په څوکی نه وه ناسته چې په دسـکول کـې یـې فون وشرنگید ټلفیون یې راواخیست وې کتل چې د هرات ولایت دې سمت مسول خبریال دی دې سلام له ویلو وروسته یې رڼا ته وویل ماته راسپارل شوې دنده مـې تر سره کړه د ځمکې د غصب راپورمې ټول له اسنادو سره تیار کـړ رڼـا ورتـه وویـل راپور دې په خپل غږ ثبت کړی هغه وویل هو نو بل څوک یې راته ثبت کړي

رڼا: ته راپور په خپل غږ مه ثبتوه د اسنادو سره یې لیکل شوی مـتن ماتـه راولیـږه راپور زه په خپل غږ خپروم !

هغه وویل:

ولې؟

رڼا : زه تاسې په کوم خطر کې نه شم اچولی !

هغه ځواب ورکړ اغلې رئیسې صیب خو دنده اومسولیت مو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : اول خو ماته رئیسه مه وایه، نه مې خوښیږي، یواځې دخبریالې پاک نوم راته بسنه کوي، همدا راته له پاچاهي هم ستر نوم دی

بله خبره دا چې دا سمه ده چې ستاسې مسولیت هم دی او هېواد پـه مـوږ مساوي حق لري هر یوه دې پور په ډول ددې ولس قرضداري یو، باید چې له مرګ مخکې یې دا حق اداکړو خو چې زه ژوندی یم تاسې کوم خطر او ګواښ ته نشم ورکولی، لومړی باید زه درته سپر شم بیا له ما وتلې ګولی که په تاسې ولګیږي نو زه بـه ځـان ډیر مسوله نه ګڼم ځکه چې له وسه به مې بهر وي

خبریال غوښتل نور دلایل هم ووایې خو رڼا خبرو ته پرینه ښوده هغه ته یې وویل زه چې څه درته وایم هغه وکړه

رڼا اداري مدیر ته زنګ وکړ ورته ویې ویل:

دې ټولو ولایاتو خبریالانو ته ووایه چې د ځمکو د غصب اسناد راټـول کـړې راپـور دې په خپل غږ کې نه ثبتوي یوازې متن دې له اسنادو سره ماتـه راولیـږي، زه نـه غواړم زما په شتون کې دوی دې کوم زیان سره مخ شي

هغه سمه ده صیب وویل بیا یې ټلیفون پرې کړ

رڼا هم نوره لاس په کار شوه دې شخصي اړیکو او دولت کـې د مخلصـو مـامورینو دې پیدا کولو په لټه کې شوه تر څو لیست وار د هغو خلکو نومونه پیدا کـړي چـې دې بیت المال د ځمکو د غصب یې کړی چټک کار یې پیل کړ، ځکـه خـو لا دوه ورځې نه وې وتلې چې خپل هدف ته ورسېده

داسې راپور یې جوړ کړ چې دې غاصبینو دې زړه پر ځمکه یې دې تزلزل خپراؤ او دې چاړو ګذار پرې کیده

دې هغې له راپور چمتو والې سره دې لسو ولایاتو راپورونه هم خپرولـو تـه چمتـو راولیږل شول

رڼا د پلټنې مشهورې خپرونې له خوا اعلان وکړ

غواړی هغه څېرې درو پېژنم چې ستاسې په مری یې د خپک کولو لپاره پښه ایښې، غواړی هغه بې وجدانه در وپېږنم چې ستاسې د کونډې، یتیم او دې بې وزله حـق یې تر ستوني تېر کړی او خپله مرداره ګیډه یې پرې پړسـولې، غـواړئ چـې هغـه څوك در وپیږنم چې په ظاهره ستاسې غمخوار ځان بولې خو ستاسې وینې زبیښي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ليواله ياست او ځواب مو هو وي نو نن شپه نه بجې زما پلټنه خپرونه مه هيروی ولس ددې اعلان په اوريدو سره لکه ويده چې راويښ شي حيران شول ځکه له دې مخکې چا ددې غټ خبټو په اړه څه نه شول ويلی که به يې ويل هم نو ځای به يې هديره ؤ .

اعلان د فسبوک، ټويټر بااحساسه ملګرو دپوستونو سر ليک شو، تر ټولو خوندور پوست خلکو ته دې رڼا ددې کار پيل او دې زور واکو په وړاندې دريدل ؤ په کمنتونو کې به خلکو رڼا ته ځانګړی ليکل کول

رڼا دې ولس ريښتونې استازې، رڼا دې ولس خواخوږې، رڼا د خپل هېواد سره دې ځانګړي مينې څښتنه، رڼا د هېواد دې توروتيارو روښانه څراغ، رڼا له خپل ولس سره دې مينې سمبول او په لسګونو نورو ښکلو نومونو يادېده

رڼا د هېواد هر يوه فرد وپېژندده او د خپلو حقونو صادقه مدافعه يې وبلله

خلک دې شپې نهو بجو ته لکه دې روژه ماتي ماښام ته په تلوسه ناست ؤ

خپرونه پيل شوه، رڼا د ځمکو د غاسبينو ليست پيل کړ، دې لسو ولاياتو شتمنو هغه وړو نومونه او هغه ځايونه يې ذکر کړل چې دوی په زبردستي نيولي ؤاو خپل کورونه، مارکيټونه او ښارګوټي يې پکې اعمار کړي ؤ.

په دې نومونو کې دې هرې طبقې زورواکو څېرې خلکو ته ښکاره شوې ځينې خو يې هغه هم ؤ

چې دې اسلام او هېوادنی مينې په خاطر يې خلکو ته سبقونه ورکول، دې اوږدو ږيرو لاندې يې پټ شيطانان خلکو نه پټول.

رڼا پروګرام پای ته ورساؤ په پای ې کې يې وويل:

سبا و بل سبا هم په تمه شئ ستاسې به دې دا ډول حيرانونکو څېرو سره اشنا کړم له ولس سره خواخوږي او جفاګر به درته وښيم

رڼا له دې خپرونې وروسته لکه دې څوارلسم سپوږمي دې هر چا دې سترګو په مخکې او زړه کې ځای ونيو

د هر چا په ژبه د مجلس کيسه شوه، دې هر چا دې باور يوه سرچينه وګرځيده، زياتره د فسبوک او ټويټر خاوندانو خو يې تصوير په فورپايل ولګاؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاصيبين زور واکي هم خاموشه ۇ ځينو خو شکرونه باسل چې زه خو خدای ج ترې بچ کړم زما نوم خو يې وانه خيست
رڼا سبا هم خپله خپرونه مخته بوتله او دې لسو نورو ولاياتو غاصيبينو نومونه يې واخيستل
دريمه او ورستی ورځ راغله رڼا ليست په لاس نهه بجې دې ټلويزون سټوډيو ته ننوته
په خپرونه يې پيل وکړ ورستی ليست يې څرګند کړ او د هغو سلګونو جريبه ځمکو نومونه يې هم واخيستل چې دوي په بډو وهلي وه
رڼا وويل:
ما مې خپل مسوليت ادا کړ، که مې وس وی ددوی له ستوني مې ستاسې حق راباسه خو کاش چې دا کار مې کولی شوای، څه لږ تر لږه مې زړه سکون شو چې تاسې خپل ريښتوني دوښمنان وپيژندل، هغه چې ظاهري ښه يې په سپينو جامو کې پټه وه او تاسې يې خپل موريدي ته رابللی
نور نو د حکومت کا ردی چې وروسته څه کوي
رڼا خپرونه ختمه کړه نوره له سټوډيو راووته
بهر شاپور ورته موټر درولی ۇ تر څو يې خپل استوګنځي ته ورسوي، هغه سره موټر کې کيناسته موټر حرکت وکړ، هغه ته يې وويل:
غواړې يوه خوش خبرې درته واوروم ؟
هغه وويل:
ولې نه ژر يې وايه
رڼا وويل:
له دې وروسته دې واده تياریاني نيولی شې هغه څه چې ما غوښتل دې يوه ضيمه وار خبريال په توګه مې تر سره کړل
شاپور يې په اوږه لاس کيښود رڼا ته يې وويل:
سم وو وايه، ته خو توکې نه کوې ؟
رڼا يې له خپلې اوږې لاس لرې کړ شاپورته يې وويل:
شاپوره لاس دې لرې کړه موټر به چپه کړې، لارې ته ګوره، زه تاسره کله ټوکې لرم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه یې په خبره وخندل بیا یې وویل:
موږ له هغه اولې ورځې کارونه پیل کړي، هر څه چمتو دي که ستاسې غوښه وي سبا نه بل سبا به مراسم پیل کړو
رڼا ځواب ورکړ:
ایا په دومره لنډ وخت کې به هرڅه ممکن شي
شاپور وویل:
دا زما دې خوښې واده ده، زه هر دقیقه په دې فکر کې یم چې هیڅ کم پکې نه وي
رڼا وویل:
چې ته ډاډه یې نو زه هم کوم اعتراض نه لرم
شاپور: بس سبا نه بل سبا دې واده ورځ وټاکل شوه خپل دوستان رابلل شې
رڼا سوړ اسویلی وکیښ شاپور ته یې وویل:
ماما مې د هېواد نه بهر دی نوره کورنۍ خو تا ولیده چې له خاورو لاندې شوه زه خو ظالیمانو له کورنۍ خلاصه کړم بس چې نور څوک په خیال کې راځي بلن لیک به ورولیږم
دوی کور ته راورسېدل رڼا خپل د خوب کوټې ته ننه وته ور یې راپورې کړ شاپور لکه بیګانه دې بند وره تر شاه پاتې شو په رڼا یې غږ وکړ او هو تا خو ور رابند کړ داسې نه وایې چې خاوند مې بیرون پریښود رڼا بیرته ورتاؤ شوه ور یې ورخلاص کړ هغه ته یې وویل:
ته خپل کور نه لرې، هغه وویل:
لرم یې خو هسې ګیله راته ودریده رڼا ځواب ورکړ ورته ویې ویل:
ګیلې در سره وساته بیا به یې دې واده په شپه کوو، نور یې ور ورپسې بند کړ
له دې وروسته رڼا ټلیفون راواخیست دې لومړي ځل لپاره یې فیسبوک خلاص کړ پوست یې وکړ دوشنبه زما واده ده، ما ویل ما سره به دې ناوې توب په ورځ دې مور دعاوي اوکورنۍ راسره وي خو ظالیمانو هغه ټول رانه په دې ګنا واخیستل، او له توروخاورو لاندې شول چې ما مې ددوی ظلم دې خپل ولس په وړاندې نه شو برداشت کولی، ددوی په وړاندې ودریدم خو اوس لکه اوبو راوړې بې کورنۍ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم چې دې ناوې توب په ورځ راسره خپله کورنۍ نه وي ځومره سخته به رابانديې تمامه شي، په هر حال داچې خپل ولس ته مې تر خپله وسه هلې ځلې وکړې بس دا به راته يو څه ډاډ راکوي
پوست نه ؤ سمې کانې يې وکړې، نږدې يو نيم لک خلکو لايک او پنځوس زورو خلکو پرې کمنټ کړی ؤ ټولو دې رڼا سره خپله خواخوږی ښودلې وه هريوه ليکلي ؤ رڼا خورې ته مه خفه کېږه تا دې دې ملت لپاره سترې قرباني ورکړې مور يې نشو هيرولی، مور دې هم ورونه او خويندې يو
مور به درسره دې واده په ورځ خامخا ګډون کوو
ستاسې دې واده ډالۍ او برخه به دې يوې خور په شان کوو، او ستاسې دې واده په خوښی کې به لکه دې کورنۍ غړي ونډه اخلو
سهار رڼا چې خپل فيسبوک خلاص کړ دې خلکو مينه يې وليده يونيم لک لايکونه يې وليدل، کمنټونو کې يې دې ولس مينه وليده نو له ډېرې خوښی يې په سترګو کې اوښکې راغلې دوهم پوست يې هم وکړ ويې ليکل په ريښتيا چې تاسې زما ورونړه، وريرونه خويندې ياست، زه اوس پوه شوم چې زمور د هېواد وکړي سخت احسان منونکي دي، که په ريښتوني څوک ورته څه وکړي نه يې هيروي بيا يې دې خپل واده دې مراسمو ځای، وخت او ادرس هم وليکه
شاپور يې راوغوښت هغه ته يې وويل:
وژنيه !
ما خو خپل خپلوان راوغوښتل هغه ځواب ورکړ چې نږدې دوه سوه خو به وي رڼا يې په خبره وخندل بيا يې ورته وويل:
نږدې پنځوس زره دي !
شاپور : دا دې ټوکو وخت دی ؟
رڼا : زه ټوکې نه کوم ايا دومره خلکوته تياری نيولی شې کنه !
هغه وويل:
تياری نيولی شم خو پنځوس زره خلک دي څوک؟
رڼا ورته خپل د فيسبوک پوست ښکاره کړ بيا يې ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمنټونو لیکونکو پنځوس زرو ټولو ژمنه کړې چې موږ در ځو نو ما هم ښه پوخ ادرس ورته ولیکه مال څه چې شاپور خپه نشي هسې هم زما دې کورنۍ دې رابللو ارمانجن ؤ
شاپور : نو هوټل کې دا خلک نه ځایږي، هوټل کې شاید لس زره خلک ځای شي باید بله چاره وکړو
رڼا وویل:
ته دې شل زور تابیه ونیسه څنګ کې بل لوی هوټل هم شته نیم به هلته سمبال کړو فکر نه کوم له دې زیات شي هسې هم د فسبوک ژمنې دي کیدای شي ټول رانه شي.
شاپور : اوکه رانشي ؟
رڼا : او که راشي؟
شاپور: ښه څه که رانشي لګښت به یې ته ورکوې ځکه چې زما بې ځایه لګښت نه خوښیږي رڼا یې په خبره وخندل هغه ته یې وویل:
ولې تا خو ویل زه دې تا لپاره هرڅه کوم اوس نو ولې ؟
شاپور : زه درته هر څه کولی شم، هیڅ منکر نه یم ته خو دوه هوټلونه ښیې لس هم نیسم، ستا هر کس ته هم ځان ته هوټل نیسم
رڼا ورته وویل:
ماته دې ازموینه راکړې، ته چې هر څه وایې دې عمل ځواک یې هم لري
دې رڼا دې واده ورځ راورسېده، رڼا خپلو هم مسلکو پیغلو په منځ کې کینه وله ،دې واده جوړې د انتخاب او نورو اړینو موضوع ګانو لپاره یې ترې رایه وغوښته هغې وویل شاپور هوټل ته ټول وړاندیزونه لیږلي هر څه هلته تر سره کیږي، خو یو شی ترې کم کړي هغه دا چې زه سینګارتون ته نه ځم هغوی ورته وویل:
لامل یې ؟
رڼا : دې لامل پوښتنه مه کوئ، هغوی وخندل بیا یې وویل:
موږ یې په لامل پوهیږو ته په خپله ښکلا باور لرې، او باید چې ویې لرې، ځکه چې ښکلي خلک په هر حال کې ښکلي ښکاري، سینګار خو بدرنګو ته په کار وي همداسې نده رڼا ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا : په ژوند مې سینګار ندی کړی، ناوې ته په کاروی چې سینګار وکړي، هغه کـه ښکلې وي یا نه خو زما زړه زور نه اخلي او په دې اړه هیله ده چې تاسې ټینګار ونه کړئ.

دې رڼا ملګرو وویل:

سمه ده مور ټینګار نه کوو خو ته ځان چمتو کوه خپل اطاق ته لاړه شه یـو ساعت پاتې ده چې باید هوټل ته لاړ شوو،

رڼا : سمه ده زما چمتو والی ډېر وخت نه نیسي زه په ټاکلي وخت تلو ته چمتو کېږم رڼا خپل اطاق ته لاړه غسل يې وکړ بیا يې دوه رکعته لمونځ وکړ بیا يـې خپلـې مـور خور او کورنۍ لپاره د ښنلو دعا وغوښته، دې مړې مور سره پـه خیـالي خـبرو کـې بوخته شوه هغې ته يې وویل:

مورې، ولې دې یوازې پرېښودم، اوس به ماته څوک دعـا راکـوي څـوک بـه دې خدای پاماني دود تر سره کوي، څوک به مـې پـه سر لاس راکشـوي، زمـا خـوږې نازولې خورې څرنګه دې زما واده یو ارمان ؤ ویل به دې په واده کې به دې ډیـرې سندرې وکړم، ډیر به وویاړم چې زما دې ښاپیرۍ په څېر خور دې نـاوې تـوب پـه جامه کې ووینم

هو دا هیله دې تر سره نه شوه زما واده ده او ته دې تورو خاورو لاندې يې، خو څه ستاسې مړینه دې سلګونو بې وزلو دې ژوند لامل شوه زرګونو خلکو ته پـرې نجـات ورکړل شو، دې سمون لپاره ستاسې شهادت یو دیوال او تهداب کیښود

خدای دې هر چاته داسې مرګ ورکوي، چې دې نورو لپاره قربان شي، خدای ج دې زما هم داسې مرګ په نصیب کړي چې دې نورو لپاره قربان شـم خـو زمـا پـه مرګ نور وژغورل شي

وروسته يې په مخ سپین رغوی او قلمي ګوتې را کش کړې، پاڅیـده او دې نـاوې توب جامې يې واغوستې، یوازنی سینګار يې داؤ چې اینـې تـه ودریـده او خپلـې بادامي تورو سترګو ته يې یوه، یوه سلایې ورکړه

په دې وخت کې شاپور ورته دروازه راوټکوله غږ یـې وکـړ رڼـا دروازه خلاصـه کـړه شاپور چې هغه ولیده زبون وهلی شوو ژبه يې له ویلو پاتې شوه یوازې د ګونګي په ډول يې ښکته اوپورته ورته کتل دې هغې په کتو نه مړیده، رڼا ورته وویـل شـاپوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر خو ؤ څرنګه دې هرڅه پرېښوده او دلته راغلې شاپور یې خبرې نه اورېدې بس خپلې سترګې یې د هغې په ښکلې څېره کې ټومبلې وې

رڼا اړه شوه چې د هغه په اوږه لاس کېږدي هغه وښوروي، له داسې کولو سره شاپور خپلې اوږې ته وکتل بیا یې رڼا ته وکتل رڼا ته یې وویل:

رڼا ته خو بل رقم شوې یې رڼا مسکۍ شوه هغه ته یې وویل:

ته زما دې خبرې ځواب راکړه کارونه دې ټول پرېښي ته دلته راغلې هغه وویل:

ژر کوه چې د هوټل واله زنګ کړی ؤ ویلې چې تاسې خو واده ته ټول افغانستان راغوښتی ژر راشئ دا خلك سمبال کړئ

هوټل وال دا هم وویل:

ټولو ډالۍ راوړې په لاسونو کې ورسره ګلان دي قطار، قطار ولاړ دي تاسې ته انتظار کوي

رڼا : شاپوره ژر کوه چې میلمانه خفه نشي زه چمتو یم خو موټر دې راوستلی هغه وویل:

ستاسې یوې ځانګړی مینه والې ډېر قیمتي موټر سینګار کړی دې دروازې مخکې ولاړ دی هغه مېرمن هم پکې دی تاته منتظره ده هله زر کوه چې ځو رڼا ورته وویل:

ما مه وراخطا کوه زه چمتو یم ته دروځه زه هم درغلم دوی موټر کې سپاره شول او لنډ مهال وورسته هوټل ته ورسېدل رڼا او شاپور د خلکو په لیدو حق حیران شول لکه یو ملي محبوب مشر چې دې هېواد د خلکو په زړه کې ځای لري دې رڼا واده ته خلك په کتلوي ډول راټول شوي ؤ

رڼا دې هغوی په لیدو دې خوښی اوښکې تویولې، ځوانان او پیغلې لکه ترې للمه چې دباران شیبې شماري دې رڼا راتګ ته په تمه ؤ شاپور او رڼا دواړه له موټره ښکته شول د خلکو ځوك او شور حیرانوکی ؤ، څو شیبې چاپیریال چکچکو او د لاسونو پړکا غړونه تت کړي ؤ خویندو او ورونو دې رڼا په لاره کې د هغې قدمو ته ګلان شیندل رڼا هم ټولو ته په خپل زړه دې درناوي لاسونه ایښي ؤ

سړکونه ترل شوي ؤ ځکه چې نږدې کوڅې او میدانونه او لارې له راغلو خلکو ډکې وې، رڼا دې ته دې درناوي په موخه دې ولاړو خلکو سر ته ورسېده هغې انجلۍ چې رڼا ته یې موټر ګل پوش کړی ؤ رڼا ودروله ،دې جوړ شوي دریځ(ستج) مخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې ورته دې لاس په اشاره د تلو بلنه ورکړه رڼا دې دريځ مخې ته ودريـده ځکـه نجلۍ غوښتل راغلو ميلمنو ته څه ووايې بيا خپله رڼا ته دې خبرو موقع ورکړي

هغې د دريځ مخکې خبرې پيل کړې ويې ويل:

نن زموږ دې يوې داسې خواخوږې واده ده چې موږ يې لکه د کورنۍ غړي داسې پالليي يو، دامېرمن رڼا نوميږي، رڼا زموږ د حقونو لپاره مبارزه پيل کړه د هر غـدار، فاسد، غله او وطن پلورونکي په ړواندې ودريده، هغوی، څو وارې د رڼا دې وژلو قصد وکړ خو رڼا زموږ لپاره د خپل ژوند په کيسه کې نشوه مبارزې ته يې دوام ورکړ ظالمانو ورته مور ووژله، خو دې هغې اراده يې بدله نه کړه، ورور او خور يې ورتـه په بم ټوټه ټوټه کړل دې پيښې ځای خلکويې غوښې په څادرو کې راټولې کړې رڼا دغه ظلم په غړيدلو سترگو وليده خو خپله لاره يې بدله نه کړه هماغسې لکـه غـر د خپل هدف لپاره ولاړه وه ،رڼا بله پېغله خور له لاسه ورکړه گنا يې دا وه چې رڼا ولې دې اولس حقونه غواړي په دې کار سره يې هم دې رڼا عزم کمزوری نه کړ

اوس دې خپل کور يو غړی نه لري چې د هغې سره د هغې د واد مراسم ولمـانځي هغې دا ټول زموږ لپاره وکړل، د خپلو خلکو لپاره يې تر سره کـړل د خپـل هېـواد سره دې مينې لپاره يې تر سره کړل

د رڼا ددې خبرو په اوريدو دخلکو چکچکو د اسمان فضا نيولې وه ځينـو خـو يـې همت ته سلامونه کول او ځينو خو يې مظلوميت او قربانيو ته ژړل

وروسته رڼا ته موقع ورکړل شوه

هغې خلکو ته خبرې پيل کړې ويې ويل:

زما دې هېواد د ژوند له مصؤونيته او له حقونو بې برخې ولسه!

زه به کله داسې الفاظ پيدا کړم چې ننۍ ستاسې راکړل شوې مينـه پـرې وسـتايم، هيله ده ما وبښئ ستاسې د تعريف دپار ماسره الفاظ نشته ما فکر کاؤ چې نـن د واده ورځ به مې دې موراو خويندو او کوچنی ورور پرته ډېره سخته رابانـدې تمامـه شي ځکه هغوی له ډيرو ارمانونو سره ظاليمانو له خاورولاندې کړل

خو تاسې په خپل راتگ سره زما دغه دردونه ټول رانه واخيستل، ما نه مو دغه درانه غمونه هير کړل

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مو ډاډه کړم چې ما ستاسې حق يو څه اداکړی ده زما دې اوړو بار کم شوی دی ځکه چې تاسې موږ ځوان نسل باندې خورا زيات حقونه لرئ
ستاسې راتگ ماته يو بل درس هم راکړ هغه دا چې زموږ ولس احسان پراموشه نه دی، هغه د خپلو خلکو چې د زړه له تله ورته خدمت کوي نه هيروي، هغوی ته دې سترگو په ليمو کې ځای ورکوي
کاشکې زما سل ځله مرگ وايې او هر ځل ستاسې د حقونو لپاره مړه شوی وايې زما ژوند درنه ځار، زما کورنی درنه ځار او زما مال او وينه درنه ځار شه !
رڼا خبرې ختمې کړې بيا يې په خواکې ملگرې خلکو ته وويل !
موږ يو ځل بيا دې تاسې له راتگ او ډاليو مننه کوو هغه وروڼو چې ډالی راوړې دوه لوی موټر ولاړ دي هلته يې تسليم کړئ
خلک هلته وخوځيدل لا نيم ساعت نه ؤ پوره شوی چې موټر رڼا ته دې کاليو، څپليو ساعتونو، او دې سرو زرو له غوړواليو ډک شو
رڼا له دوی مننه وکړه
او بيا هغه تالار ته ننوته چې دې ناوې لپاره جوړ شوی ؤ د خپل تخت سره ودريده مېرمنو ورته گلان راوړل ډالی يې ورکولې د دوی په قطار کې يوه حجاب لرونکې مېرمن هم ؤ چې قطار کې ولاړه وه نوبت يې راورسيده له مخ يې نقاب لرې کړ رڼا وکتل چې نارينه دی، په لاس کې گل دسته يې د هغې پښو ته وغورځوله، په بل لاس يې له جيبه تمانچه راوباسله مخامخ يې دې رڼا سينې ته ونيوله هغې ته يې وويل:
تا دې ډيرو معزيزينو په عزت باندې لوبې وکړې او له دې لارې شهرت ته ورسيدې خو نوره موقع نه درکوم چې دې عزت مندو عزت له پښولاندې کړې، زما پلار دې پرون په تلويزون وښود چې غصب يې کړی هغه روسانو ته ماتې ورکړې، هغه ستر قوت مات کړی هغه دا هېواد ازاد کړی دې هغه له برکته ته اوس دلته بک بک کوې، تا لږ هم دهغه دعزت خيال ونه ساته
رڼا هغه ته وويل:
وروره دلته نندارې مه جوړه وه ستا پلار سمه ده چې ددې هېواد پاره مبارزه کړې ده خو د هغه د خلکو دې جايداد سره څه ؟چې ترې غصب کړی يې ده، مبارزه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دخدای ج لپاره او د هېواد لپاره کړې ددې لپاره خو يې نده کړې چې د کونډې يتيم او بيت المال ځمکه غصب کړي

سړی نور هم په غوصه شو

دې هغې سينې ته يې دې تمانچې ميل برابر کړ تالار کې مېرمنو چيغې کړې رڼا دې وسله وال د تمانچې ميل ته لاس ورواچاؤ ميل لاس ته ورغی خو هغه په ماشه گوته نيولې وه تمانچه فير شوه مخامخ يوه پيغله ولگيده تالار کې چيغې نورې هم زياتې شوې

وسله وال وارخطاشو په رڼا کې يې غصه ناکې سترگې وتومبلې هغې ته يې وويل:

زما دې پلار له عزته ستا ژوند سل ځله صدقه شه ، ځه نوره دوزخ ته ، دې هغې سينې ته يې تمانچه سيخه کړه ځو مرمی دې رڼا له سينې ووتې

له پنځومرميو سره رڼا له ديوال سره سريښ کيده خو دې ولاړې توان يې لاره شپړمه يې دې زړه له کوره تېره شوه هغه دننگه چنار ونه راپريوته په ځمکه وغورځيده سپينې دې ناوی جامې يې لکه دې گلاپو پاڼې چې په واوره غوړيدلې وي رنگ واخيست

غټې غټې سترگې يې خلاصې پاتې شوې

وسله وال دې رڼا په ويشتو لکه کالبوت پاتې شوه لاسونه يې نور شل شول تمانچه يې په لاس کې پاتې شوه له غبږه ووت مېرمنې راغلې وسله يې ترې واخيسته څاپيړې او سوکان يې ورته بند کړل ويې غورځاؤ له پښو يې لاندې دې لغتو ځای پرې نه کيده ساتونکې هم راورسېدل هغوی لکه گونگيان او کاڼه نه پوهيدل څه شوي او څه بايد وکړي په دې وخت کې يوې خبريالې شاپور ته زنگ وواهه

ورته ويې ويل:

په بيړه راشه ، شاپور ځواب ورکړ خير خو دی هغې وويل:

ژر راشه دلته هيڅ هم سم ندي

دې خدای ج لپاره راشه رڼا چا وويشته

شاپور د خلکو ډالی په لاس کې نيولې وې هغه ددې غږ په اوريدو سره په ځمکه ترې ولويدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې مېرمنو دې تالار په لورپه منډو شو لنډه شيبه دې رڼا مخــې تــه ودريــده هغــې توري غټې، سترګې پټې کړې وي دې ناوې توب ګيډۍ، ګيډي کميس يې خواوشا پروت ؤ له غړ لويدلې وه

شاپور يې سرته کېناست دې هغې سر يې له ځمکې راپورته کړ په خپل زنګــون يــې کېښود چغې يې کړې ساندې يې پيل کړې

اې خدايه خو بدبخته شومه

رڼا مې لکه چې له نړۍ ارمانونو سره وکوچيده په خوا کې يې دې اوبو ګيلاس ايښی ؤ دې هغې څاڅکي يې د رنا پر مخ وپاشل بيا يې يوه سوې چيغه لــه خــولې ووتــه ويې ويل وخدايه لکه چې رڼا ګله مې دې تل لپاره له لاسه ووته، وظالمـانو زمـا رڼـا څه ګناکړې وه دې شاپور اوښکې لکه بـاران روانــې وې څــو يــې دې رڼـا پــه مـخ ولويدې له دې سره دې رڼا سترګې په حرکت راغلې شـاپور کـې يــې نيمــه لــوځې سترګې په زيړ زبيښلې مخ سره ونيوې هغه ته يې وويل:

شاپوره مه وارخطا کيږه، ولې ټول نه مرو، شکر وباســه چــې د خلکــو د حقونــو دې ترلاسه کولو لپاره مرم نه دا چې دې مظلومو د حقونو دې خوړلو لپـاره اخيــرت لــه پليتيو ډکوم

په نکريزو سينګار شوي لاس يې دې لومړي ځل دپاره دې شاپور لاس ونيو هغه تــه يې وويل نړۍ څومره له ارمانونو سره ده ،هيلې پکې نه بشپړې کيږي ،اوس مې دې اولس په څنګ کې ته هم يوه هيله وې چې يو ځـاى مــې ژونــد درسره کــړى واى ،خو قسمت وګوره ،څه کانې کوي ،شاپوره جانه ما وبښه ستا په وړاندې مې ډيره بې انصافي کړې ته مې ازار کړی يې تاته مې غمونه درکــړي ســتا پــه ريښــتينولې مــې شکونه کړي دي ،ته مې تل بې ځايه ځورولی يې ،سره ددې چې زه دې ښلو نه يم ،خو ستا لوى زړه او نرم ميراج هيله مندي راکوي ، دې رسنيز مرکز ټولــوملګرو تــه مې سلام وايه بيا ورته ووايه زما روح که خوشحاله ساتل غواړی نو زما لاره کــه درتــه مناسب مالومېده هغه تعقيب کړې

او بل هغه ډالی چې دې واده لپاره ميلمنو راوړې دي،هغه بې سرپرسته کورنيو تــه ورکړه ، ټولې په يتم خانو باندې وويشئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبله وروستی خبره له دې سره دې رڼا ژبه ودریده یوه وړه سلگی یې وکړه ښې لورته یې ورمیږ تاؤ شو

پای

پکتیا

۱/۲/۱۳۹۷

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library